श्रुतिषु दर्शनादिति। एवं च प्रथमावगतब्रह्मानुरोधेन सुकृतलोकवर्त्तित्वमपि तस्य लक्षणया कथंचिन्न्यायेन गमयितव्यम्। छायातपत्वमपि जीवस्याविद्याश्रयतया ब्रह्मणश्च शुद्धप्रकाशस्वभावस्य तदनाश्रयतया मन्तव्यम्। इममेव न्यायं द्वा सुपर्णेत्यत्राप्युदाहरणे कृत्वाचिन्तया योजयति। "एष एव न्यायः" इति। अत्रापि किं बुद्धिजीवौ उत जीवपरमात्मानाविति संशय्य करणरूपाया बुद्धेरेधांसि पचन्तीतिवत् कर्तृत्वोपचाराद् बुद्धिजीवाविह पूर्वपक्षयित्वा सिद्धान्तयितव्यम्। सिद्धान्तश्च भाष्यकृता स्फोरितः। तद्दर्शनादिति च 'समाने वृक्षे पुरुषो निमग्नः' इत्यत्र मन्त्रे। न खलु मुख्ये कर्तृत्वे सम्भवति करणे कर्तृत्वोपचारो युक्त इति कृत्वाचिन्तामुद्घाटयति। "अपर आह"। "सत्त्वं" बुद्धिः। शङ्कते। "सत्त्वशब्दः" इति। सिद्धान्तार्थं ब्राह्मणं व्याचष्टे इत्यर्थः। निराकरोति। "तत्र" इति। "येन स्वप्नं पश्यति" इति। येनेति करणमुपदिशति। ततश्च भिन्नं कर्तारं चेतज्ञम्। "यो यं शारीर उपद्रष्टा" इति। अस्तु तर्ह्यस्याधिकरणस्य पूर्वपक्ष एव ब्राह्मणार्थः, वचनविरोधे न्यायस्याभासत्वादित्यत आह। "नाप्यस्याधिकरणस्य पूर्वपक्षं भजते" इति। एवं हि पूर्वपक्षमस्य भजेत, यदि हि चेतज्ञे संसारिणि पर्य्यवस्येत्। तस्य तु ब्रह्मरूपतायां पर्य्यवस्यन्न पूर्वपक्षमपि स्वीकरोतीत्यर्थः। अपि च। "तावेतौ सत्त्वचेतज्ञौ न ह वा एवंविदि किञ्चन रज आध्वंसते" इति। रजोऽविद्या नाध्वंसनं न संश्लेषमेवंविदि करोति। एतावतैव विद्योपसंहाराज्जीवस्य ब्रह्मात्मतापरतास्य लक्ष्यत इत्याह। "तावता च" इति। चोदयति। कथं पुनः" इति। निराकरोति। "उच्यते। नेयं श्रुतिः" इति। अनश्नन् जीवो ब्रह्माभि-

चाकशीतीत्युक्ते शङ्केत, यदि जीवो ब्रह्मात्मा नाश्नाति, कथं तर्ह्यस्मिन् भोक्तृत्वावगमः, चैतन्यसमानाधिकरणं हि भोक्तृत्वमवभासत इति। तन्निरासायाह श्रुतिः "तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्ति" इति। एतदुक्तं भवति। नेदं भोक्तृत्वं जीवस्य तत्त्वतः, अपि तु बुद्धिसत्त्वं सुखादिरूपपरिणतं चितिच्छायापत्त्योपपन्नचैतन्यमिव भुङ्क्ते, न तु तत्त्वतो जीवः परमात्मा भुङ्क्ते। तदेतदध्यासभाष्ये कृतव्याख्यानम्। तदनेन कृत्वाचिन्तोद्घाटिता॥

अन्तर उपपत्तेः॥ १३॥

नन्वन्तस्तद्धर्मोपदेशादित्यनेनैवैतद्गतार्थम्। सन्ति खल्वत्राप्यमृतत्वादयो ब्रह्मधर्माः प्रतिबिम्बजीवदेवतास्वसम्भविनः। तस्माद्ब्रह्मधर्मोपदेशाद् ब्रह्मैवात्र विवक्षितम्। साक्षाच्च ब्रह्मशब्दोपादानात्। उच्यते।

एष दृश्यत इत्येतत् प्रत्यक्षेऽर्थे प्रयुज्यते।
परोक्षं ब्रह्म न तथा प्रतिबिम्बे तु युज्यते॥
उपक्रमवशात् पूर्वमितरेषां हि वर्णनम्।
कृतं न्यायेन येनैव स खल्वत्रानुषज्यते॥

ऋतं पिबन्तावित्यत्र हि जीवपरमात्मानौ प्रथमावगताविति तदनुरोधेन गुहाप्रवेशादयः पश्चादवगता व्याख्याताः, तद्वदिहापि य एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यत इति प्रत्यक्षाभिधानात् प्रथममवगते छायापुरुषे तदनुरोधेनामृतत्वाभयत्वादयः स्तुत्या कथञ्चिद् व्याख्येयाः। तत्र चामृतत्वं कतिपयक्षणावस्थानात्, अभयत्वमचेतनत्वात्, पुरुषत्वं पुरुषाकारत्वात्, आत्मत्वं कनीनिकाया आपनात्, ब्रह्मरूपत्वमक्षरूपास्तत्वादियोगात्। एवं वामनीत्वादयोऽप्यस्य स्तुत्यैव कथ-

श्चिन्तेतव्याः। कञ्च खं चेत्यादि तु वाक्यमग्नीनां नाचार्य्य-वाक्यं नियन्तुमर्हति। आचार्य्यस्तु ते गतिं वक्तेति च गत्य-न्तराभिप्रायं, न तूक्तपरिशिष्टाभिप्रायम्। तस्माच्छायापुरुष एवात्रोपास्य इति पूर्वः पक्षः। सम्भवमात्रेण तु जीवदेवते उपन्यस्ते, बाधकान्तरोपदर्शनाय चैष दृश्यत इत्यस्यात्राभा-वात्। अन्तस्तद्धर्मोपदेशादित्यनेन निराकृतत्वात्। एवं प्राप्त उच्यते। 'यः' 'एषः' इति।

अनिष्पन्नाभिधाने द्वे सर्वनामपदे सती।

प्राप्य सन्निहितस्यार्थं भवेतामभिधायिनी॥

सन्निहिताश्च पुरुषात्मादिशब्दास्ते च न यावत् स्वार्थम-भिदधति तावत्सर्वनामभ्यां नार्थतुषोऽप्यभिधीयत इति कुत-स्तदर्थस्यापरोक्षता। पुरुषात्मशब्दौ च सर्वनामनिरपेक्षौ स्वरसतो जीवे वा परमात्मनि वा वर्त्तेते इति। न च तयो-श्चक्षुषि प्रत्यक्षदर्शनमिति निरपेक्षपुरुषपदप्रत्यायितार्थानु-रोधेन य एष इति दृश्यत इति च यथासम्भवं व्याख्येयम्। व्याख्यातञ्च सिद्धवदुपादानं शास्त्राद्यपेक्षं विद्वद्विषयं प्ररो-चनार्थम्। विदुषः शास्त्रत उपलब्धिरेव दृढतया प्रत्यक्ष-वदुपचर्य्यते प्रशंसार्थमित्यर्थः। अपि च। तदेव चरमं प्रथ-मानुगुणतया नीयते यच्छक्यं शक्यम्, अल्पञ्च। इह त्वमृ-तत्वादयो बहवश्चाशक्याश्च नेतुम्। नहि स्वसत्ताक्षणावस्था-नमात्रममृतत्वं भवति। तथा सति किं नाम नामृतं स्यादिति व्यर्थममृतपदम्। भयाभये अपि चेतनधर्मौ नाचेतने सम्भवतः। एवं वामनीत्वादयोऽप्यन्यत्र ब्रह्मणो नेतुमशक्याः। प्रत्यक्षव्यपदेशश्चोपपादितः। तदिदमुक्तम् 'उपपत्तेः' इति। एतदमृतमभयमेतद् ब्रह्मेत्युक्ते स्यादा-शङ्का, ननु सर्वगतस्येश्वरस्य कस्माद्विशेषेण चक्षुरेव स्थानमुप-

दिश्यत इति, तत्परिहरति श्रुतिः। "तद्यद्यप्यस्मिन् सर्पिर्वोदकं वा सिञ्चति वर्त्मनी एव गच्छति" इति। वर्त्मनी पक्षस्थाने। एतदुक्तं भवति। निर्लेपस्येश्वरस्य निर्लेपं चक्षुरेव स्थानमनुरूपमिति। तदिदमुक्तं "तथा परमेश्वरानुरूपम्" इति। "संयद्वामादिगुणोपदेशश्च तस्मिन्" ब्रह्मणि "कल्पते" घटते, समवेतार्थत्वात्। प्रतिबिम्बादिषु त्वसमवेतार्थः। वननीयानि सम्भजनीयानि शोभनीयानि पुण्यफलानि वामानि। संयन्ति संगच्छमानानि वामान्यनेनेति संयद्वामः परमात्मा। तत्कारणत्वात् पुण्यफलोत्पत्तेः। तेन पुण्यफलानि संगच्छन्ते। स एव पुण्यफलानि वामानि नयति लोकमिति वामनीः। एष एव भामनीः। भामानि भानानि तानि नयति लोकमिति भामनीः। तदुक्तं श्रुत्या। 'तमेव भान्तमनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभाति' इति॥

स्थानादिव्यपदेशाच्च॥ १४॥

आशङ्कोत्तरमिदं सूत्रम्। आशङ्कामाह। कथं पुनरिति। स्थानिनो हि स्थानं महद् दृष्टम्। यथा यादसामब्धिः। तत्कथमल्पं चक्षुरधिष्ठानं परमात्मनः परममहत इति शङ्कार्थः। परिहरति। "अत्रोच्यते" इति। स्थानान्यादयो येषां ते स्थानादयो नामरूपप्रकारास्तेषां व्यपदेशात् सर्वगतस्यैकस्थाननियमो नावकल्पते। न तु नानास्थानत्वं नभस इव नानासूचीपाशादिस्थानत्वम्। विशेषतस्तु ब्रह्मणस्तानि तान्युपासनास्थानानीति तैरस्य युक्तो व्यपदेशः॥

अपि च प्रकृतानुसारादपि ब्रह्मैवात्र प्रत्येतव्यं, न तु प्रतिबिम्बजीवदेवता इत्याह सूत्रकारः।

सुखविशिष्टाभिधानादेव च॥ १५॥

एवं खलूपाख्यायते। उपकोसलो ह वै कामलायनः सत्यकामे जाबाले ब्रह्मचर्य्यमुवास, तस्याचार्य्यस्य द्वादश वर्षाण्यग्नीनुपचचार, स चाचार्य्योऽन्यान् ब्रह्मचारिणः स्वाध्यायं ग्राहयित्वा समावर्त्तयामास, तमेवैकमुपकोसलं न समावर्त्तयति स्म, जायया च तत्समावर्त्तनायार्थितोऽपि तद्वचनमवधीर्य्याचार्य्यः प्रोषितवान्, ततोऽतिदूनमानसमग्निपरिचरणकुशलमुपकोसलमुपेत्य त्रयोऽग्नयः करुणापराधीनचेतसः श्रद्दधानयाऽस्मै दृढभक्तये समेत्य ब्रह्मविद्यामूचिरे प्राणो ब्रह्म कं ब्रह्म खं ब्रह्मेति, अथोपकोसल उवाच, विजानाम्यहं प्राणो ब्रह्मेति, स हि सूत्रात्मा विभूतिसत्तया ब्रह्मरूपाविर्भावाद् ब्रह्मेति, किन्तु कं च खं च ब्रह्मेत्येतन्न विजानामि, नहि विषयेन्द्रियसम्पर्कजं सुखमनित्यं लोकसिद्धं खं च भूताकाशमचेतनं ब्रह्म भवितुमर्हति, अथैनमग्नयः प्रत्यूचुः, यद्वाव कं तदेव खं यदेव खं तदेव कमिति। एवं संभूयोक्त्वा प्रत्येकं च स्वविषयां विद्यामूचुः, पृथिव्यग्निरन्नमादित्य इत्यादिना, पुनस्त एनं संभूयोचुः, एषा सोम्य तेऽस्मद्विद्या प्रत्येकमुक्ता स्वविषया विद्या, आत्मविद्या चास्माभिः संभूय पूर्वमुक्ता प्राणो ब्रह्म कं ब्रह्म खं ब्रह्मेति, आचार्य्यस्तु ते गतिं वक्ता ब्रह्मविद्येयमुक्तास्माभिर्गतिमात्रं त्ववशिष्टं नोक्तम्, तत्तु विद्याफलप्राप्तये जाबालस्तवाचार्य्यो वक्ष्यतीत्युक्त्वाऽग्नय उपरेमिरे। एवं व्यवस्थिते यद्वाव कं तदेव खं यदेव खं तदेव कमित्येतद् व्याचष्टे भाष्यकारः। "तत्र खंशब्दः" इति। "प्रतीकाभिप्रायेण" इति। आश्रयान्तरप्रत्ययस्याश्रयान्तरे क्षेपः प्रतीकः। यथा ब्रह्मशब्दः परमात्मविषयो नामादिषु क्षिप्यते। इदमेव तद्ब्रह्म ज्ञेयं यन्नामेति। तथेदमेव तद्ब्रह्म यद्भूताकाशमिति प्रतीतिः स्यात्। न चैतत्प्रतीकत्वमिष्टम्। लौकिकस्य सुखस्य साधनपारतन्त्र्यं

क्षयिष्णुता चामयस्तेन सह वर्त्तत इति सामयं सुखम्। तदेवं व्यतिरेके दोषमुक्त्वोभयान्वये गुणमाह। "इतरेतरविशेषितौ तु" इति। तदर्थयोर्विशेषितत्वाच्छब्दावपि विशेषितावुच्येते। सुखशब्दसमानाधिकरणो हि खंशब्दो भूताकाशमर्थं परित्यज्य ब्रह्मणि गुणयोगेन वर्त्तते। तादृशा च खेन सुखं विशिष्यमाणं सामयादशात्त्वं निरामयं भवति। तस्मादुपपन्नमुभयोपादानम्। ब्रह्मशब्दाभ्यासस्य प्रयोजनमाह। "तत्र द्वितीयः" इति। ब्रह्मपदं कंपदस्योपरि प्रयुज्यमानं शिरः, एवं खंपदस्यापि ब्रह्मपदं शिरो ययोः कंखंपदयोस्ते ब्रह्मशिरसी, तयोर्भावो ब्रह्मशिरस्त्वम्। अस्तु प्रस्तुते किमायातमित्यत आह। "तदेवं वाक्योपक्रमः" इति। नन्वग्निभिः पूर्वं निर्दिश्यतां ब्रह्म, य एषोऽक्षिणीत्याचार्य्यवाक्येऽपि तदेवानुवर्त्तनीयमिति तु कुत इत्याह। "आचार्य्यस्तु ते गतिं वक्तेति च गतिमात्राभिधानम्" इति। यद्यप्येते भिन्नवक्तृणी वाक्ये तथापि पूर्वेण वक्त्रा एकवाक्यतां गमिते, गतिमात्राभिधानात्। किमुक्तं भवति। तुभ्यं ब्रह्मविद्याऽस्माभिरुपदिष्टा, तद्विदस्तु गतिर्नोक्ता, तां च किञ्चिदधिकमाध्येयं पूरयित्वाऽऽचार्य्यो वक्ष्यतीति। तदनेन पूर्वासंबद्धार्थान्तरविवक्षा वारितेति। अथैवमग्निभिरुपदिष्टे प्रोषित आचार्य्यः कालेनाजगाम, आगतश्च वीक्ष्योपकोशलमुवाच, ब्रह्मविद इव ते सोम्य मुखं प्रसन्नं भाति, कोऽनु त्वामनुशशासेति, उपकोशलस्तु क्षीणो भीतश्च को नु मामनुशिष्याद् भगवन्! प्रोषिते त्वयीत्यापाततोपह्नाय निर्बध्यमानो यथावदग्नीनामनुशासनमवोचत्, तदुपश्रुत्य चाचार्य्यः सुचिरं क्लिष्ट उपकोशले समुपजातदयार्द्रहृदयः प्रत्युवाच, सोम्य किल तुभ्यमग्नयो न ब्रह्म साकल्येनावोचन्, तदहं तुभ्यं साकल्येन वक्ष्यामि, यदनुभवमाहात्म्यादाद्यया

पुष्करपलाश आपो न श्लिष्यन्त एवमेवंविदि पापं कर्म न श्लिष्यत इति, एवमुक्तवत्याचार्य्ये आह्नोपकोशल:, ब्रवीतु मे भगवानिति, तस्मै होवाचाचार्य्योऽर्चिरादिकां गतिं वक्तुमनाः, यदुक्तमग्निभिः प्राणो ब्रह्म कं ब्रह्म खं ब्रह्मेति तत्पूरणाय एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यत इत्यादि । एतदुक्तं भवति । आचार्य्येण ये यत् सुखं ब्रह्माक्षिस्थानं संयद्वामं वामनीभामनीत्येवंगुणकं प्राणसहितमुपासते ते सर्वेऽपहतपाप्मानोऽन्यत्कर्म कुर्वन्तु मा वाकार्षुः, अर्चिषमर्चिरभिमानिनीं देवतामभिसम्भवन्ति प्रतिपद्यन्ते, अर्चिषोऽहरहर्देवताम् अह्नः, आपूर्य्यमाणपक्षम्, शुक्लपक्षदेवताम्, ततः षण्मासान् येषु मासेषूत्तरां दिशमेति सविता, ते षण्मासा उत्तरायणं, तद्देवतां प्रतिपद्यन्ते, तेभ्यो मासेभ्यः संवत्सरदेवताम्, तत आदित्यम्, आदित्याच्चन्द्रमसं चन्द्रमसो विद्युतं, तत्र स्थितानेतान् पुरुषः कश्चिद्ब्रह्मलोकादवतीर्य्यामानवोऽमानव्यां सृष्टौ भवो ब्रह्मलोकभव इति यावत्, स तादृशः पुरुष एतान् सत्यलोकस्थं कार्य्यं ब्रह्म गमयति, स एष देवपथो देवैरर्चिरादिभिर्नेतृभिरुपलक्षित इति देवपथः, स एव ब्रह्मणा गन्तव्येनोपलक्षित इति ब्रह्मपथः, एतेन पथा प्रतिपद्यमानाः सत्यलोकस्थं ब्रह्म इमं मानवं मनोः सर्गं किं भूतमावर्तं जन्मजरामरणपौनःपुन्यमावृत्तिस्तत्कर्त्ताऽऽवर्तो मानवो लोकस्तं नावर्त्तन्ते । तथा च स्मृतिः ।

'ब्रह्मणा सह ते सर्वे सम्प्राप्ते प्रतिसञ्चरे ।
परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परं पदम्' ॥
तदनेनोपाख्यानव्याख्यानेन

श्रुतोपनिषत्कगत्यभिधानाच्च ॥ १६ ॥

इत्यपि सूत्रं व्याख्यातम् ॥

अनवस्थितेरसम्भवाच्च नेतरः ॥ १७ ॥

य एषोऽक्षिणीति नित्यवत् श्रुतमनित्ये छायापुरुषे नावकल्पते। कल्पनागौरवं चास्मिन् पक्षे प्रसज्यत इत्याह। "न चोपासनाकालः" इति। "तथा विज्ञानात्मनोऽपि" इति। विज्ञानात्मनो हि न प्रदेशे उपासनाऽन्यत्र दृष्टचरी, ब्रह्मणस्तु तत्र श्रुतपूर्वेत्यर्थः। "भीषा" भिया "अस्मात्" ब्रह्मणः। शेषमति रोहितार्थम् ॥

अन्तर्याम्यधिदैवादिषु तद्धर्मव्यपदेशात् ॥ १८ ॥

स्वकर्मोपार्जितं देहं तेनान्यच्च नियच्छति।
तच्चादिरशरीरस्तु नात्मान्तर्यामितां भजेत् ॥

प्रवृत्तिनियमलक्षणं हि कार्य्यं चेतनस्य शरीरिणः स्वशरीरेन्द्रियादौ वा शरीरेण वा वास्यादौ दृष्टं नाशरीरस्य ब्रह्मणो भवितुमर्हति। नहि जातु वटाङ्कुरः कुटजबीजाज्जायते। तदनेन जन्माद्यस्य यत इत्येतदप्याक्षिप्तं वेदितव्यम्। तस्मात्परमात्मनः शरीरेन्द्रियादिरहितस्यान्तर्यामित्वाभावात् प्रधानस्य वा पृथिव्याद्यभिमानवत्या देवताया वाऽणिमाद्यैश्वर्य्ययोगिनो योगिनो वा जीवात्मनो वाऽन्तर्यामिता स्यात्। तत्र यद्यपि प्राधानस्यादृष्टत्वाश्रुतत्वामतत्वाविज्ञातत्वानि सन्ति, तथापि तस्याचेतनस्य द्रष्टृत्वश्रोतृत्वमन्तृत्वविज्ञातृत्वानां श्रुतानामभावाद् अनात्मत्वाच्चैष तआत्मेति श्रुतेरनुपपत्तेर्न प्रधानस्यान्तर्य्यामिता। यद्यपि पृथिव्याद्यभिमानिनो देवस्यात्मत्वमस्ति, अदृष्टत्वादयश्च सह द्रष्टृत्वादिभिरुपपद्यन्ते, शरीरेन्द्रियादियोगश्च, पृथिव्येव यस्यायतनमग्निर्लोको मनोज्योतिरित्यादिश्रुतेः, तथापि तस्य प्रतिनियतयमनात् 'यः सर्वान् लोकानन्तरो यमयति यः सर्वाणि भूतान्यन्तरो यम-

यति' इति श्रुतिविरोधादनुपपत्तेः, योगी तु यद्यपि लोकभूतवशितया सर्वान् लोकान् सर्वाणि च भूतानि नियन्तुमर्हति तत्तत्रानेकविधदेहेन्द्रियादिनिर्माणेन स एकधा भवति त्रिधा भवतीत्यादिश्रुतिभ्यस्तथापि जगद्व्यापारवर्ज्जं प्रकरणादिति वक्ष्यमाणेन न्यायेन विकारविषये विद्यासिद्धानां व्यापाराभावात्सोऽपि नान्तर्यामी। तस्मात्पारिशेष्याज्जीव एव चेतनो देहेन्द्रियादिमान् द्रष्टृत्वादिसम्पन्नः स्वयमदृष्ट्यादिः स्वात्मनि वृत्तिविरोधादमृतश्च देहनाशेऽप्यनाशात्। अन्यथाऽऽमुष्मिकफलोपभोगाभावेन कृतविप्रणाशाकृताभ्यागमप्रसङ्गात्। य आत्मनि तिष्ठन्निति चाभेदेऽपि कथञ्चिद्भेदोपचारात् स भगवः कस्मिन् प्रतिष्ठितः स्वे महिम्नीतिवत्। यमात्मा न वेदेति च स्वात्मनि वृत्तिविरोधाभिप्रायम्। यस्यात्मा शरीरमित्यादि च सर्वं स्वे महिम्नीतिवद्योजनीयं, यदि पुनरात्मनोऽपि नियन्तुरन्यो नियन्ता भवेद् वेदिता वा ततस्तस्याप्यन्य इत्यनवस्था स्यात्। सर्वलोकभूतनियन्तृत्वञ्च जीवस्यादृष्टद्वारा। तदुपार्जितौ हि धर्माधर्मौ नियच्छत इत्यनया द्वारा जीवो नियच्छति। एकवचनञ्च जात्यभिप्रायम्। तस्माज्जीवात्मैवान्तर्यामी, न परमात्मेति। एवं प्राप्तेऽभिधीयते।

देहेन्द्रियादिनियमे नास्य देहेन्द्रियान्तरम्।
तत्कर्मोपार्जितं तच्चेत्तदविद्यार्जितं जगत्॥

श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणेषु तावदत्र भवतः सर्वज्ञस्य सर्वशक्तेः परमेश्वरस्य जगद्योनित्वमवगम्यते। न तत् पृथग्जनसाधारणानुमानाभासेनागमविरोधिना शक्यमपह्नोतुम्। तया च सर्वं विकारजातं तदविद्याशक्तिपरिणामस्तस्य शरीरेन्द्रियस्थाने वर्त्तत इति यथायथं पृथिव्यादिदेवतादिकार्य्य-

करणैस्तानेव पृथिव्यादिदेवतादीन् शक्नोति नियन्तुम्। न चानवस्था। नहि नियन्त्रन्तरं तेन नियम्यते, किन्तु यो जीवो नियन्ता लोकसिद्धः स परमात्मैवोपाध्यवच्छेदकल्पित-भेदस्तथा व्याख्यायत इत्यसकृदावेदितं, तत् कुतो नियन्त्रन्तरं, कुतश्चानवस्था। तथा च नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टेत्याद्या अपि श्रुतय उपपन्नार्थाः। परमार्थतोऽन्तर्यामिणोऽन्यस्य जीवात्मनो द्रष्टुरभावात्। अविद्याकल्पितजीवपरमात्मभेदाश्रयास्तु ज्ञातृज्ञेयभेदश्रुतयः प्रत्यक्षादीनि प्रमाणानि संसारानुभवो विधिनिषेधशास्त्राणि च। एवं चाधिदैवादिष्वेकस्यैवान्तर्यामिणः प्रत्यभिज्ञानं समञ्जसं भवति, यः सर्वान् लोकान् यः सर्वाणि भूतानीत्यत्र य इत्येकवचनमुपपद्यते। अमृतत्वञ्च परमात्मनि समञ्जसं नान्यत्र। य आत्मनि तिष्ठन्नित्यादौ चाभेदेऽपि भेदोपचारक्रमो न भविष्यति। तस्मात्परमात्मान्तर्यामी न जीवादिरिति सिद्धम्। पृथिव्यादिस्तनयिन्त्वन्तमधिदैवम्। यः सर्वेषु लोकेष्वित्यधिलोकम्। यः सर्वेषु वेदेष्वित्यधिवेदम्। यः सर्वेषु यज्ञेष्वित्यधियज्ञम्। यः सर्वेषु भूतेष्वित्यधिभूतम्। प्राणाद्यात्मान्तमध्यात्मम्। संज्ञाया अप्रसिद्धत्वादित्युपक्रममात्रं पूर्वः पक्षः॥

"दर्शनादिक्रियायाः कर्त्तरि प्रवृत्तिविरोधात्"। कर्त्तरि आत्मनि प्रवृत्तिविरोधादित्यर्थः॥

अदृश्यत्वादिगुणको धर्मोक्तेः॥ २१॥

"अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यते"। "यत्तदद्रेश्यं" बुद्धीन्द्रियाविषयः। "अग्राह्यं" कर्मेन्द्रियागोचरः। "अगोत्रं" कारणरहितम्। "अवर्णं" ब्राह्मणत्वादिहीनम्। न केवलमिन्द्रियाणामविषयः, इन्द्रियाण्यप्यस्य न सन्तीत्याह। अच-

क्षुरश्रोत्रम्" इति। बुद्धीन्द्रियाण्युपलक्षयति। "अपाणि-पादम्" इति। कर्मेन्द्रियाणि। "नित्यं विभुं सर्वगतं सुसूक्ष्मं" दुर्विज्ञानत्वात्। स्यादेतत्। नित्यं सत्कि परिणामि नित्यं, नेत्याह। "अव्ययं" कूटस्थनित्यमित्यर्थः।

परिणामो विवर्तो वा सरूपस्योपलभ्यते।
चिदात्मना तु सारूप्यं जडानां नोपपद्यते॥
जडं प्रधानमेवातो जगद्योनिः प्रतीयताम्।
योनिशब्दो निमित्तं चेत् कुतो जीवनिराक्रिया॥

परिणममानसरूपा एव हि परिणामा दृष्टाः। यथोर्ण-नाभिलालापरिणामा लूतातन्तवस्तत्सरूपाः। तथा विवर्ता अपि विवर्तमानसरूपा एव, न विरूपाः। यथा रज्जुविवर्ता-धारोरगादयो रज्जुसरूपाः। न जातु रज्ज्वां कुञ्जर इति विपर्यस्यन्ति। न च हैमपिण्डपरिणामो भवति लूतातन्तुः, तत् कस्य हेतोः, अत्यन्तवैरूप्यात्। तस्मात्प्रधानमेव जडं जडस्य जगतो योनिरिति युज्यते। स्वविकारानश्नुत इति तदक्षरम्।॰ यः सर्वज्ञः सर्वविदिति चाक्षरात् परात्परस्या-ख्यानम्। 'अक्षरात् परतः परः' इति श्रुतेः। नहि परस्मादा-त्मनोऽर्वाग्विकारजातस्य च परस्तात् प्रधानादृतेऽन्यदक्षरं सम्भवति। अतो यः प्रधानात्परः परमात्मा स सर्ववित्, भूतयोनिस्त्वक्षरं प्रधानमेव तच्च सांख्याभिमतमेवास्तु। अथ तस्याप्रामाणिकत्वान्न तत्र परितुष्यति, अस्तु तर्हि नामरूप-बीजशक्तिभूतमव्याकृतं भूतसूक्ष्मं, प्रधीयते हि तेन विकार-जातमिति प्रधानं, तत् खलु जडमनिर्वाच्यमनिर्वाच्यस्य जडस्य नामरूपप्रपञ्चस्योपादानं युज्यते, सारूप्यात्। न तु चिदात्मा निर्वाच्यः, विरूपो हि सः। अचेतनानामिति भाष्यं सारूप्य-प्रतिपादनपरम्। स्यादेतत्। स्मार्तप्रधाननिराकरणेनैवैतदपि

निराकृतप्रायं तत् कुतोऽस्य प्रसङ्गेत्यत आह। "अपि च पूर्वत्रा-दृष्टत्वादि" इति। सति बाधकेऽस्यानाश्रयणमिह तु बाधकं नास्तीत्यर्थः। तेन तदैक्षतेत्यादावुपचर्य्यतां ब्रह्मणो जगद्योनिताऽविद्याशक्त्याश्रयत्वेन। इह त्वविद्याशक्तेरेव जगद्योनित्वसम्भवे न द्वारद्वारिभावो युक्त इति प्रधानमेवात्र वाक्ये जगद्योनिरुच्यत इति पूर्वः पक्षः। अथ योनिशब्दो निमित्त-कारणपरस्तथापि ब्रह्मैव निमित्तं न तु जीवात्मेति विनिगमनायां न हेतुरस्तीति संशयेन पूर्वः पक्षः। अत्रोच्यते।

अक्षरस्य जगद्योनिभावमुक्त्वा ह्यनन्तरम्।
यः सर्वज्ञ इति श्रुत्या सर्वज्ञस्य स उच्यते॥
तेन निर्देशसामान्यात्प्रत्यभिज्ञानतः स्फुटम्।
अक्षरं सर्वविद्विश्वयोनिर्नाचेतनं भवेत्॥
अक्षरात्परत इति श्रुतिस्त्वव्याकृते मता।
अश्नुते यत् स्वकार्य्याणि ततोऽव्याकृतमक्षरम्॥

नेह तिरोहितमिवास्ति किञ्चित्॥ यत्तु सारूप्याभावान्न चिदात्मनः परिणामः प्रपञ्च इति। अद्धा

विवर्त्तस्तु प्रपञ्चोऽयं ब्रह्मणोऽपरिणामिनः।
अनादिवासनोद्भूतो न सारूप्यमपेक्षते॥

न खलु बाह्यसारूप्यनिबन्धन एव सर्वो विभ्रम इति नियमनिमित्तमस्ति। आन्तरादपि कामक्रोधभयोन्मादस्वप्नादेर्मानसादपराधात्सारूप्यानपेक्षात्तस्य तस्य विभ्रमस्य दर्शनात्। अपि च हेतुमति विभ्रमे तदभावादनुयोगो युज्यते। अनाद्यविद्यावासनाप्रवाहपतितस्तु नानुयोगमर्हति। तस्मात् परमात्मविवर्त्ततया प्रपञ्चस्तद्योनिर्भुजङ्ग इव रज्जुविवर्त्ततया तद्योनिर्न तु तत्परिणामतया। तस्मात्तद्धर्मसर्वविस्त्वोक्तेर्लिङ्गात् यत्तदद्रेश्यमित्यत्र ब्रह्मैवोपदिश्यते ज्ञेयत्वेन, न तु प्रधानं

जीवात्मा वोपास्यत्वेनेति सिद्धम् । न केवलं लिङ्गादपि तु परा विद्येति समाख्यानादप्येतदेव प्रतिपत्तव्यमित्याह । "अपि च द्वे विद्ये" इति । लिङ्गान्तरमाह । "कस्मिन् नु भगवः" इति । भोगा भोग्यास्तेभ्यो व्यतिरिक्ते भोक्तरि । अवच्छिन्नो हि जीवात्मा भोग्येभ्यो विषयेभ्यो व्यतिरिक्त इति तज्ज्ञानेन न सर्वं ज्ञातं भवति । समाख्यान्तरमाह । "अपि च स ब्रह्मविद्यां सर्वविद्याप्रतिष्ठाम्" इति । "प्लवा ह्येतेऽदृढा यज्ञरूपा अष्टादश" इति । प्लवन्ते गच्छन्ति अस्थायिन इति प्लवाः । अत एवादृढाः । के ते यज्ञरूपाः । रूप्यन्तेऽनेनेति रूपं, यज्ञो रूपमुपाधिर्येषां ते यज्ञरूपाः । तत्र षोडशर्त्विजः । क्रतुयजनेनोपाधिना ऋत्विक्शब्दः प्रवृत्त इति यज्ञोपाधय ऋत्विजः । एवं यजमानोऽपि यज्ञोपाधिरेव । एवं पत्नी, 'पत्युर्नो यज्ञसंयोगः' इति स्मरणात् । त एतेऽष्टादश यज्ञरूपाः, येष्वृत्विगादिषूक्तं कर्म यज्ञः, यदाश्रयो यज्ञ इत्यर्थः । तच्च कर्मावरं, स्वर्गाद्यवरफलत्वात् । अपियन्ति, प्राप्नुवन्ति । "नहि दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः" इत्युक्ताभिप्रायम् ।

विशेषणभेदव्यपदेशाभ्याञ्च नेतरौ ॥२२॥

विशेषणं हेतुं व्याचष्टे । "विशिनष्टि हि" इति । शारीरादित्युपलक्षणं, प्रधानादित्यपि द्रष्टव्यम् । भेदव्यपदेशं व्याचष्टे । "तथा प्रधानादपि" इति । स्यादेतत् । किमागमिकं सांख्याभिमतं प्रधानम् । तथा च बह्वसमञ्जसं स्यादित्यत आह । "नात्र प्रधानं नाम किञ्चित्" इति ॥

रूपोपन्यासाच्च ॥ २३ ॥

तदेतत् परमतेनाक्षेपसमाधानाभ्यां व्याख्याय स्वमतेन

व्याचष्टे। "अन्ये पुनर्मन्यन्ते" इति। पुनःशब्दोऽपि पूर्वस्माद्विशेषं द्योतयन्नस्येष्टतां सूचयति। जायमानवर्गमध्यपतितस्याग्निमूर्धादिरूपवतः सति जायमानत्वसम्भवे नाकस्माज्जनकत्वकल्पनं युक्तम्। प्रकरणं खल्वेतद्विश्वयोनेः, सन्निधिश्च जायमानानां, सन्निधेश्च प्रकरणं बलीय इति जायमानपरित्यागेन विश्वयोनेरेव प्रकरणिनो रूपाभिधानमिति चेत्। न। प्रकरिणः शरीरेन्द्रियादिरहितस्य विग्रहवत्त्वाविरोधात्। न चैतावता मूर्धादिश्रुतयः प्रकरणविरोधात् स्वार्थत्यागेन सर्वात्मतामात्रपरा इति युक्तम्। श्रुतेरत्यन्तविप्रकृष्टार्थात्प्रकरणाद्बलीयस्त्वात्। सिद्धे च प्रकरणिनोऽसम्बन्धे जायमानमध्यपातित्वं जायमानग्रहणे कारणमुपन्यस्तं भाष्यकृता। तस्माद्धिरण्यगर्भ एव भगवान् प्राणात्मना सर्वभूतान्तरः कार्य्यो निर्दिश्यत इति साम्प्रतम्। तत्किमिदानीं सूत्रमनवधेयमेव, नेत्याह। "अस्मिन् पक्षे" इति प्रकरणात्।

वैश्वानरः साधारणशब्दविशेषात् ॥२४॥

प्राचीनशालसत्ययज्ञेन्द्रद्युम्नजनबुडिलाः समेत्य मीमांसां चक्रुः। "को न आत्मा किं ब्रह्म" इति। आत्मेत्युक्ते जीवात्मनि प्रत्ययो मा भूत्। अत उक्तं किं ब्रह्मेति। ते च मीमांसमाना निश्चयमनधिगच्छन्तः कैकेयराजं वैश्वानरविद्याविदमुपसेदुः। उपसद्य चोचुः। "आत्मानमेवेमं वैश्वानरं सम्प्रत्यध्येषि" स्मरसि "तमेव नो ब्रूहीत्युपक्रम्य द्युसूर्य्यवय्वाकाशवारिपृथिवीनाम्" इति। अयमर्थः। वैश्वानरस्य भवतो द्यौः "मूर्धा सुतेजाः" "चक्षुर्विश्वरूपः" सूर्य्यः, "प्राणः" वायुः, "पृथग्वर्त्मात्मा" पृथक् वर्त्म यस्य वायोः स पृथग्वर्त्मा, स एवात्मा स्वभावो यस्य स पृथग्वर्त्मात्मा, सन्देहः

देहस्य मध्यभागः स आकाशो "बहुलः" सर्वगतत्वात् "वस्ति-रेव रयिः" आपः, यतोऽन्नरोऽन्नमपाच्च रयिर्धनं तस्मादापो रयिरुक्तास्तासाञ्च मूत्रीभूतानां वस्तिः स्थानमिति वस्तिरेव रयिरित्युक्तम्। "पादौ" "पृथिवी" तत्र प्रतिष्ठानात्। तदेवं वैश्वानरावयवेषु द्युसूर्य्यानिलाकाशजलावनिषु मूर्धचक्षुःप्राण-सन्देहवस्तिपादेष्वेकैकस्मिन् वैश्वानरबुद्ध्या विपरीततयोपा-सकानां प्राचीनशालादीनां मूर्द्धपाताचक्षुष्टप्राणोत्क्रमण-देहशीर्णतावस्तिभेदपादश्लथीभावदूषणैरुपासनानां निन्दया मूर्धादिसमस्तभावमुपदिश्याम्नायते। 'यस्त्वेतमेवं प्रादेश-मात्रमभिविमानम्' इति। स सर्वेषु लोकेषु द्युप्रभृतिषु भूतेषु स्थावरजङ्गमेषु सर्वेष्वात्मसु देहेन्द्रियमनोबुद्धिजीवेष्वन्न-मत्ति सर्वसम्बन्धिफलमाप्नोतीत्यर्थः। अथास्य वैश्वानरस्य भोक्तुर्भोजनस्याग्निहोत्रतासम्पिपादयिषयाऽऽह श्रुतिः। "उर एव वेदिः" वेदिसारूप्यात्। "लोमानि बर्हिः" आस्तीर्णबर्हिः-सारूप्यात्। "हृदयं गार्हपत्यः"। हृदयानन्तरं "मनोऽन्वा-हार्य्यपचनः"। "आस्यमाहवनीयः"। तत्र हि तदन्नं हूयते। ननु को न आत्मा किं ब्रह्मेत्युपक्रमे आत्मब्रह्म-शब्दयोः परमात्मनि रूढत्वेन तदुपरक्तायां बुद्धौ वैश्वानरा-ग्न्यादयः शब्दास्तदनुरोधेन परमात्मन्येव कथञ्चिन्नेतुं युज्यन्ते न तु प्रथमावगतौ ब्रह्मात्मशब्दौ चरमावगतवैश्वा-नरादिपदानुरोधेनान्यथयितुं युज्येते। यद्यपि च वाजसने-यिनां वैश्वानरविद्योपक्रमे वैश्वानरं ह वै भगवान् सम्प्रति वेद तं नो ब्रूहीत्यत्र नात्मब्रह्मशब्दौ स्तस्तथापि तत्समा-नार्थं छान्दोग्यवाक्यं तदुपक्रममिति तेन निश्चितार्थेन तद-विरोधेन वाजसनेयिवाक्यार्थो निश्चीयते। निश्चितार्थेन ह्यनि-श्चितार्थं व्यवस्थाप्यते, नानिश्चितार्थेन निश्चितार्थम्। कर्म-

वच्च ब्रह्मापि सर्वशाखाप्रत्ययमेकमेव। न च द्युमूर्द्धत्वादिकं जाठरभूताग्निदेवताजीवात्मनामन्यतमस्यापि सम्भवति। न च सर्वलोकाश्रयफलभागिता। न च सर्वपाप्मप्रदाह इति पारिशेष्यात्परमात्मैव वैश्वानर इति निश्चिते कुतः पुनरियमाशङ्का। "शब्दादिभ्योऽन्तः प्रतिष्ठानान्नेति चेत्" इति। उच्यते। तदेवोपक्रमानुरोधेनान्यथा नीयते, यन्नेतुं शक्यम्। अशक्यौ च वैश्वानराग्निशब्दावन्यथा नेतुमिति शङ्कितुरभिमानः। अपि चान्तः प्रतिष्ठितत्वं प्रादेशमात्रत्वं च न सर्वव्यापिनोऽपरिमाणस्य च परब्रह्मणः सम्भवतः। न च प्राणाहुत्यधिकरणताऽन्यत्र जठराग्नेर्युज्यते। न च गार्हपत्यादिहृदयादिता ब्रह्मणः सम्भविनी। तस्मात् यथायोगं जाठरभूताग्निदेवताजीवानामन्यतमो वैश्वानरः, न तु ब्रह्म। तथा च ब्रह्मात्मशब्दावुपक्रमगतावप्यन्यथा नेतव्यौ। द्युमूर्द्धत्वादयश्च स्तुतिमात्रम्। अथ वा अग्निशरीराया देवताया ऐश्वर्य्ययोगाद् द्युमूर्द्धत्वादय उपपद्यन्त इति शङ्कितुरभिसन्धिः। अत्रोत्तरम्। "न"। कुतः। "तथा दृष्ट्युपदेशात्"। अद्धा चरममनन्यथा सिद्धं प्रथमावगतमन्यथयति। न त्वत्र चरमस्यानन्यथासिद्धिः प्रतीकोपदेशेन वामनो ब्रह्मेतिवत् तदुपाध्यपदेशेन वा मनोमयः प्राणशरीरो भारूप इतिवत् उपपत्तेः। व्युत्पत्त्या वा वैश्वानराग्निशब्दयोर्ब्रह्मवचनत्वान्नान्यथासिद्धिः। तथा च ब्रह्माश्रयस्य प्रत्ययस्याश्रयान्तरे जाठरवैश्वानराह्वये चेपेण वा जाठरवैश्वानरोपाधिनि वा ब्रह्मण्युपास्ये वैश्वानरधर्माणां ब्रह्मधर्माणां च समावेश उपपद्यते। असम्भवादिति सूत्रावयवं व्याचष्टे। "यदि चेह परमेश्वरो न विवक्ष्येत" इति। पुरुषमपि चैनमधीयत इति सूत्रावयवं व्याचष्टे। "यदि केवल एव" इति। न

ब्रह्मोपाधितया नापि प्रतीकतयेत्यर्थः । न केवलमन्तःप्रतिष्ठं पुरुषमपीत्यपेरर्थः । अत एव यत् पुरुष इति पुरुषमनूद्य न वैश्वानरो विधीयते । तथा सति पुरुषे वैश्वानरदृष्टि-रुपदिश्येत । एवं च परमेश्वरदृष्टिर्हि जाठरे वैश्वानर इहो-पदिश्यत इति भाष्यं विरुध्येत । श्रुतिविरोधश्च । "स यो हैतमेवमग्निं वैश्वानरं पुरुषं पुरुषविधं पुरुषेऽन्तः प्रति-ष्ठितं वेद" इति वैश्वानरस्य हि पुरुषत्ववेदनमत्रानूद्यते, न तु पुरुषस्य वैश्वानरत्ववेदनम् । तस्मात् स एषोऽग्निर्वैश्वा-नरो यदिति यदिति यदः पूर्वेण सम्बन्धः पुरुष इति तत्र पुरुषदृष्टेरुपदेश इति युक्तम् ॥

अत एव न देवताभूतञ्च ॥ २७ ॥

अत एवेतेभ्यः श्रुतिस्मृत्यवगतद्युमूर्द्धत्वादिसम्बन्धसर्वलोका-श्रयफलभागित्वसर्वपाप्मप्रदाहात्मब्रह्मपदोपक्रमेभ्यो हेतुभ्य इत्यर्थः । 'यो भानुना पृथिवीं द्यामुतेमाम्' इति मन्त्रव-र्णोऽपि न केवलौष्ण्यप्रकाशविभवमात्रस्य भूताग्नेरिममीदृशं महिमानमाहापि तु ब्रह्मविकारतया ताद्रूप्येणेति भावः ॥

साक्षादप्यविरोधं जैमिनिः ॥ २८ ॥

यदेतत्प्रकृतं मूर्द्धादिषु चुबुकान्तेषु पुरुषावयवेषु द्युप्रभृ-तीन् पृथिवीपर्य्यन्तांस्त्रैलोक्यात्मनो वैश्वानरस्यावयवान् सम्पाद्य पुरुषविधत्वं कल्पितं तदभिप्रायेणेदमुच्यते, 'पुरुषविधं पुरुषे ऽन्तः प्रतिष्ठितं वेद' इति । अत्रावयवसम्पत्त्या पुरुषविधत्वं कार्य्यकारण-समुदायरूपपुरुषावयवमूर्द्धादिचुबुकान्तः-प्रतिष्ठा-नाच्च पुरुषेऽन्तः प्रतिष्ठितत्वं समुदायमध्यपतितत्वात्तदवय-वानां समुदायिनाम् । अत्रैव निदर्शनमाह । "यथा वृक्षे

शाखाम्" इति। शाखाकाण्डमूलस्कन्धसमुदाये प्रतिष्ठिता शाखा तन्मध्यपतिता भवतीत्यर्थः। समाधानान्तरमाह। "अथवा" इति। अन्तःप्रतिष्ठत्वं माध्यस्थ्यं तेन साक्षित्वं लक्षयति। एतदुक्तं भवति। वैश्वानरः परमात्मा चराचरसाक्षीति। पूर्वपक्षिणोऽनुशयमुन्मूलयति। "निश्चिते च" इति। विश्वात्मकत्वाद् वैश्वानरः प्रत्यगात्मा, विश्वेषां वायं नरस्तद्विकारत्वाद्विश्वप्रपञ्चस्य विश्वे नरा जीवा वाऽऽत्मानोऽस्य तादात्म्येनेति॥

अभिव्यक्तेरित्याश्मरथ्यः॥ २९॥

साकल्येनोपलम्भासम्भवादुपासकानामनुग्रहायानन्तोऽपि परमेश्वरः प्रादेशमात्रमात्मानमभिव्यनक्तीत्याह। "अतिमात्रस्यापि" इति। अतिक्रान्तो मात्रां परिमाणमतिमात्रः। "उपासकानां कृते" उपासकार्थमिति यावत्। व्याख्यान्तरमाह। "प्रदेशविशेषेषु वा" इति॥

सम्पत्तेरिति जैमिनिः॥ ३१॥

मूर्द्धान्तमुपक्रम्य चुबुकान्तो हि कायप्रदेशः प्रादेशमात्रः। तत्रैव त्रैलोक्यात्मनो वैश्वानरस्यावयवान् सम्पादयन् प्रादेशमात्रं वैश्वानरं दर्शयति। अत्रैव जाबालश्रुतिसंवादमाह सूत्रकारः॥

आमनन्ति चैनमस्मिन्॥ ३२॥

"अविमुक्ते" अविद्योपाधिकल्पितावच्छेदे जीवात्मनि, स खल्वविमुक्तः, तस्मिन् प्रतिष्ठितः परमात्मा तादात्म्यात्। अत एव हि श्रुतिः। अनेन जीवेनात्मनेति। अविद्याक-

ल्पितत्वेन भेदमाश्रित्याधाराधेयभावः । "वरणाभ्रू:" ग्रेष-
प्रतिरोहितार्थम् ॥

इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचिते शारीरकमीमांसाभाष्य-
विभागे भामत्यां प्रथमस्याध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥

द्युभ्वाद्यायतनं स्वशब्दात् ॥ १ ॥

इह ज्ञेयत्वेन ब्रह्मोपक्षिप्यते । तत्र

पारवत्त्वेन सेतुत्वाद्भेदे षष्ठ्याः प्रयोगतः ।
द्युभ्वाद्यायतनं युक्तं नामृतं ब्रह्म कर्हिचित् ॥

पारावारमध्यपाती हि सेतुः ताभ्यामवच्छिद्यमानो जल-
विधारको लोके दृष्टः, न तु बन्धहेतुमात्रम् । हडिनिगडा-
दिष्वपि प्रयोगप्रसङ्गात् । न चानवच्छिन्नं ब्रह्म सेतुभावमनु-
भवति । न चामृतं सद्ब्रह्मामृतस्य सेतुरिति युज्यते । न च
ब्रह्मणोऽन्यदमृतमस्ति, यस्य तत्सेतुः स्यात् । न चाभेदे षष्ठ्याः
प्रयोगो दृष्टपूर्वः । तदिदमुक्तम् । "अमृतस्यैष सेतुरिति श्रव-
णात्" इति । अमृतस्येति श्रवणात्, सेतुरिति श्रवणात्, इति
योजना । तत्रामृतस्येति श्रवणादिति विशदतया न व्याख्या-
तम् । सेतुरिति श्रवणादिति व्याचष्टे । "पारवान्" इति ।
तथा च पारवत्यमृतव्यतिरिक्ते सेतावनुश्रीयमाणे प्रधानं वा
सांख्यपरिकल्पितं भवेत् । तत् खलु स्वकार्य्योपहितमर्य्यादतया
पुरुषं यावदगच्छद्भवति पारवत्, भवति च द्युभ्वायतनं तत्-
प्रकृतित्वात्, प्रकृत्यायतनत्वाच्च विकाराणां, भवति चात्मा-
ऽऽत्मशब्दस्य स्वभाववचनत्वात्, प्रकाशात्मा प्रदीप इतिवत् ।
भवति चास्य ज्ञानमपवर्गोपयोगि, तदभावे प्रधानाद्विवेकेन
पुरुषस्यानवधारणादपवर्गानुपपत्तेः । यदि त्वस्मिन् प्रमाणा-

भावेन न परितुष्यति, अस्तु तर्हि नामरूपबीजशक्तिभूतमव्याकृतं भूतसूक्ष्मं द्युभ्वाद्यायतनं, तस्मिन् प्रामाणिके सर्वस्योक्तस्योपपत्तेः। एतदपि प्रधानोपन्यासेन सूचितम्। अथ तु साक्षाच्छ्रुत्युक्तं द्युभ्वाद्यायतनमाद्रियसे, ततो वायुरेवास्तु। 'वायुना वै गौतम सूत्रेणायं च लोकः परश्च लोकः सर्वाणि च भूतानि संदृब्धानि भवन्ति' इति श्रुतेः। यदि त्वात्मशब्दाभिधेयत्वं न विद्यत इति न परितुष्यसि, भवतु तर्हि शारीरस्तस्य भोक्तुर्भोग्यान् द्युप्रभृतीन् प्रत्यायतनत्वात्। यदि पुनरस्य द्युभ्वाद्यायतनस्य सर्वज्ञश्रुतेरत्रापि न परितुष्यसि, भवतु ततो हिरण्यगर्भ एव भगवान् सर्वज्ञः सूत्रात्मा द्युभ्वाद्यायतनम्। तस्य हि कार्य्यत्वेन पारवत्त्वं चामृतात्परब्रह्मणो भेदश्चेत्यादि सर्वमुपपद्यते। अयमपि वायुना वै गौतम सूत्रेणेति श्रुतिमुपन्यस्यता सूचितः। तस्मादयं द्युप्रभृतीनामायतनमिति। एवं प्राप्तेऽभिधीयते। द्युभ्वाद्यायतनं परब्रह्मैव, न प्रधानाव्याकृतवायुशारीरहिरण्यगर्भाः। कुतः। स्वशब्दात्।

धारणाद्वाऽमृतत्वस्य साधनाद्वाऽस्य सेतुता।
पूर्वपक्षेऽपि मुख्यार्थः सेतुशब्दो हि नेष्यते॥

नहि मृद्दारुमतो मूर्त्तः पारावारमध्यवर्त्ती पाथसां विधारको लोकसिद्धः सेतुः प्रधानं वाऽव्याकृतं वा वायुर्वा जीवो वा सूत्रात्मा वाऽभ्युपेयते। किन्तु पारवत्तामात्रपरो लाक्षणिकः सेतुशब्दोऽभ्युपेयः। सोऽस्माकं पारवत्तावर्जं विधरणत्वमात्रेण योगमात्राद्रूढिं परित्यज्य प्रवर्त्स्यति। जीवानाममृतत्वपदप्राप्तिसाधनत्वं वात्मज्ञानस्य पारवत एव लक्षयिष्यति। अमृतशब्दश्च भावप्रधानः। यथा 'द्व्येकयोर्द्विवचनैकवचने' इत्यत्र द्वित्वैकत्वे द्व्येकशब्दार्थौ, अन्यथा द्व्येकेष्विति स्यात्। तदिदमुक्तं भाष्यकृता "अमृतत्वसाधनत्वात्"

इति। तथा चामृतस्येति च सेतुरिति च ब्रह्मणि द्युभ्वाद्यायतन उपपद्येते। अत्र च स्वशब्दादिति तन्त्रोच्चरितमात्मशब्दादिति च सदायतना इति सच्छब्दादिति च ब्रह्मशब्दादिति च सूचयति। सर्वे ह्येतेऽस्य स्वशब्दाः। स्यादेतत्। आयतनायतनवद्भावः सर्वं ब्रह्मेति च सामानाधिकरण्यं हिरण्यगर्भेऽप्युपपद्यते। तथा च स एवात्रास्त्वमृतत्वस्य सेतुरित्याशङ्क्य श्रुतिवाक्येन सावधारणेनोत्तरमाह। "तत्रायतनायतनवद्भावश्रवणात्" इति। विकाररूपेऽनृतेऽनिर्वाच्येऽभिसन्धोऽभिसन्धानं यस्य स तथोक्तः। भेदप्रपञ्चं सत्यमभिमन्यमान इति यावत्। तस्यापवादो दोषः श्रूयते। "मृत्योः" इति। "सर्वं ब्रह्मेति तु" इति। यत्सर्वमविद्यारोपितं तत्सर्वं परमार्थतो ब्रह्म। न तु यद्ब्रह्म तत्सर्वमित्यर्थः। "अपर आह" इति। नात्र द्युभ्वाद्यायतनस्य सेतुता येन पारवत्ता स्यात्, किन्तु जानथेति यज्ज्ञानं कीर्त्तितं, यश्च वाचो विमुञ्चथेति वाग्विमोकः, तस्यामृतत्वसाधनत्वेन सेतुतोच्यते। तच्चोभयमपि पारवदेव। न च प्राधान्यादेष इति सर्वनाम्ना द्युभ्वाद्यायतनमात्मैव परामृश्यते, न तु तज्ज्ञानवाग्विमोचने इति साम्प्रतम्। वाग्विमोचनात्मज्ञानभावनयोरेव विधेयत्वेन प्राधान्यात्। आत्मनस्तु द्रव्यस्याव्यापारतयाऽविधेयत्वात्। विधेयस्य व्यापारस्यैव व्यापारवतोऽमृतत्वसाधनत्वात्। न चेदमैकान्तिकं यत्प्रधानमेव सर्वनाम्ना परामृश्यते। क्वचिदयोग्यतया प्रधानमुत्सृज्य योग्यतया गुणोऽपि परामृश्यते॥

मुक्तोपसृप्यं व्यपदेशात्॥ २॥

द्युभ्वाद्यायतनं प्रकृत्याविद्यादिदोषमुक्तैरुपसृप्यं व्यपदिश्यते 'भिद्यते हृदयग्रन्थिः' इत्यादिना। तेन तद् द्युभ्वाद्या-

यतनविषयमेव। ब्रह्मणश्च मुक्तोपसृप्यत्वं 'यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते' इत्यादौ श्रुत्यन्तरे प्रसिद्धम्। तस्मान्मुक्तोपसृप्यत्वाद् द्युभ्वाद्यायतनं ब्रह्मेति निश्चीयते। हृदयग्रन्थिश्चाविद्यारागद्वेषभयमोहाः। मोहश्च विषादः, शोकः, परं हिरण्यगर्भाद्यवरं यस्य तद्ब्रह्म तथोक्तम्। तस्मिन् ब्रह्मणि यद्दृष्टं दर्शनं तस्मिंस्तदर्थमिति यावत्। यथा 'चर्मणि द्वीपिनं हन्ति' इति चर्मार्थमिति गम्यते। नामरूपादित्यप्यविद्याभिप्रायम्। 'कामा येऽस्य हृदि स्थिताः' इति कामा इत्यविद्यामुपलक्षयति॥

नानुमानमतच्छब्दात् ॥३॥

नानुमानमित्युपलक्षणं, नाव्याकृतमित्यपि द्रष्टव्यं, हेतोरुभयत्रापि साम्यात्॥

प्राणभृच्च ॥ ४ ॥

येनातच्छब्दत्वं हेतुरनुकृष्यते। स्वयञ्च भाष्यकृद्धेतुमाह। "न चोपाधिपरिच्छिन्नस्य" इति। "न सम्यक् सम्भवति" नाञ्जसमित्यर्थः। भोग्यत्वेन हि आयतनत्वमतिक्लिष्टम्। स्यादेतत्। यद्यतच्छब्दत्वादित्यत्रापि हेतुरनुकृष्टव्यः, हन्त कस्मात् पृथग्योगकरणं, यावता न प्राणभृदनुमाने इत्येक एव योगः कस्मान्न कृत इत्यत आह। "पृथक्" इति। भेदव्यपदेशादित्यादिना हि प्राणभृदेव निषिध्यते, न प्रधानं, तच्चैकयोगकरणे दुर्विज्ञानं स्यादिति॥

प्रकरणात् ॥ ६ ॥

न खलु हिरण्यगर्भादिषु ज्ञातेषु सर्वं ज्ञातं भवति किन्तु ब्रह्मण्येवेति॥

स्थित्यदनाभ्याञ्च ॥ ७ ॥

यदि जीवो हिरण्यगर्भो वा द्युभ्वाद्यायतनं भवेत्, तत-स्तत्प्रकृत्यानग्नन्यो अभिचाकशीतीति परमात्माभिधानमा-कस्मिकं प्रसज्येत। न च हिरण्यगर्भ उदासीनः तस्यापि भोक्तृत्वात्। न च जीवात्मैव द्युभ्वाद्यायतनं, तथा सति स एवात्र कथ्यते तत्कथनाय च ब्रह्मापि कथ्यते, अन्यथा सिद्धा-न्तेऽपि जीवात्मकथनमाकस्मिकं स्यादिति वाच्यम्। यतोऽन-धिगतार्थावबोधनस्वरसेनाम्नायेन प्राणभृन्मात्रप्रसिद्धजीवात्मा-धिगमायात्यन्तानवगतमलौकिकं ब्रह्मावबोध्यत इति सुभा-षितम्। "यदापि पैङ्गुपनिषत्कृतेन व्याख्यानेन" इति। तत्र ह्यनग्नन्यो अभिचाकशीतीति जीव उपाधिरहितेन रूपेण ब्रह्मस्वभाव उदासीनोऽभोक्ता दर्शितः। तदर्थमेवा-चेतनस्य बुद्धिसत्त्वस्यापारमार्थिकं भोक्तृत्वमुक्तम्। तथा चेत्यभूतं जीवं कथयतानेन मन्त्रवर्णेन द्युभ्वाद्यायतनं ब्रह्मैव कथितं भवति, उपाध्यवच्छिन्नस्य जीवः प्रतिषिद्धो भवतीति न पैङ्गिब्राह्मणविरोध इत्यर्थः। "प्रपञ्चार्थम्" इति। तन्मध्ये न पठितमिति कृत्वाचिन्तयेदमधिकरणं प्रवृत्तमित्यर्थः॥

भूमा सम्प्रसादादध्युपदेशात्॥ ८॥

नारदः खलु देवर्षिः कर्मविदनात्मवित्तया शोच्यमात्मानं मन्यमानो भगवन्तमात्मज्ञमाजन्मसिद्धं महायोगिनं सनत्-कुमारमुपससाद। उपसद्य चोवाच, भगवन्ननात्मज्ञताजनि-तशोकसागरपारस्तारयतु मां भगवानिति। तदुपश्रुत्य सनत्कुमारेण नामब्रह्मेत्युपास्वेत्युक्ते नारदेन पृष्टं किं नाम्नोऽस्ति भूय इति। तत्र सनत्कुमारस्य प्रतिवचनं वाग्वाव नाम्नो भूयसी। तदेवं नारदसनत्कुमारयोर्भूयसि प्रश्नोत्तरे वागिन्द्रियमपक्रम्य मनःसङ्कल्पचित्तध्यानविज्ञानबलान्न तोय-

वायुसहिततेजोनभःस्मराशाप्राणेषु पर्य्यवसिते। कर्त्तव्याकर्त्तव्य-विवेकः सङ्कल्पः, तस्य कारणं पूर्वापरविषयनिमित्तप्रयोजन-निरूपणं चित्तम्। स्मरः, स्मरणम्। प्राणस्य च समस्त-क्रियाकारकफलभेदेन पित्राद्यात्मत्वेन च रथारनाभिदृष्टा-न्तेन सर्वप्रतिष्ठत्वेन च प्राणभूयस्त्वदर्शिनोऽतिवादित्वेन च नामादिप्रपञ्चादाशान्ताद्भूयस्त्वमुक्त्वाऽपृष्ट एव नारदेन सनत्कुमार एकग्रन्थेन 'एष तु वातिवदति यः सत्येनातिव-दतीति सत्यादीन् कृतिपर्य्यन्तानुक्त्वोपदिदेश, 'सुखं त्वेव विजिज्ञासितव्यम्' इति। तदुपश्रुत्य नारदेन सुखं भगवो विजिज्ञासेत्युक्ते सनत्कुमारो यो वै भूमा तत् सुखमित्युप-क्रम्य भूमानं व्युत्पादयाम्बभूव, यत्र नान्यत्पश्यतीत्यादिना। तदीदृशे विषये विचार आरभ्यते। तत्र संशयः, किं प्राणो भूमा स्यादाहो परमात्मेति। भावभवित्रोस्तादात्म्यविवक्षया सामानाधिकरण्यं संशयस्य बीजमुक्तं भाष्यकृता। तत्र

एतस्मिन् ग्रन्थसन्दर्भे यदुक्ताद्भूयसोऽन्यतः।

उच्यमानं तु तद्भूय उच्यते प्रश्नपूर्वकम्॥

न च प्राणात् किं भूय इति पृष्टं, नापि भूमा वाऽस्माद् भूयानिति प्रत्युक्तम्। तस्मात्प्राणभूयस्त्वाभिधानानन्तरमपृ-ष्टेन भूमोच्यमानः प्राणस्यैव भवितुमर्हति। अपि च भूमेति भावो न भवितारमन्तरेण शक्यो निरूपयितुमिति भवितार-मपेक्षमाणः प्राणस्यानन्तर्य्येण बुद्धिसन्निधानात्तमेव भवितारं प्राप्य निर्वृणोति। यथोभयं हविरार्त्तिमार्छेदित्यत्रार्त्तिरिवार्त्तं हविः। यथाहुः। 'स्थामहे हविषा विशेषणम्' इति। न चात्मनः प्रकरणादात्मैव बुद्धिस्थ इति तस्यैव भूमा स्यादिति युक्तम्। सनत्कुमारस्य नामब्रह्मेत्युपास्वेति प्रतीकोपदेश-रूपेणोत्तरेण नारदप्रश्नस्यापि तद्विषयत्वेन परमात्मोपदेश-

प्रकरणस्यानुत्थानात्। अतद्विषयत्वे चोत्तरस्य प्रश्नोत्तरयोर्वैयधिकरण्येन विप्रतिपत्तेरप्रामाण्यप्रसङ्गात्। तस्मादसति प्रकरणे प्राणस्यानन्तर्य्यात्तस्यैव भूमेति युक्तम्। तदेतत् संशयबीजं दर्शयता भाष्यकारेण सूचितं पूर्वपक्षसाधनमिति न पुनरुक्तम्। न च भूयोभूयः प्रश्नात्परमात्मैव नारदेन जिज्ञासित इति युक्तम्। प्राणोपदेशानन्तरं तस्योपरमात्तदेवं प्राण एव भूमेति स्थिते यद्यत्तद्विरोध्यापाततः प्रतिभाति तत्तदनुगुणतया नेयं, नीतं च भाष्यकृता। स्यादेतत्। एष तु वातिवदतीति तुशब्देन प्राणदर्शिनोऽतिवादिनो व्यवच्छिद्य सत्येनातिवादिनं वदन् कथं प्राणस्य भूमानमभिदधीतेत्यत आह। "प्राणमेव तु" इति। "प्राणदर्शिनश्चातिवादित्वम्" इति। नामाद्याशान्तमतीत्य वदनशीलत्वमित्यर्थः। एतदुक्तं भवति। नायं तुशब्दः प्राणातिवादित्वाद्व्यवच्छिनत्ति, अपि तु तदतिवादित्वमपरित्यज्य प्रत्युत तदनुकृष्य तस्यैव प्राणस्य सत्यस्य श्रवणमननश्रद्धानिष्ठाकृतिभिर्विज्ञानाय निश्चयाय सत्येनातिवदतीति प्राणव्रतमेवातिवादित्वमुच्यते। तुशब्दो नामाद्यतिवादित्वाद्व्यवच्छिनत्ति। न नामाद्याशान्तवाद्यतिवादी, अपि तु सत्यप्राणवाद्यतिवादीत्यर्थः। अत्र चागमाचार्य्योपदेशाभ्यां सत्यस्य श्रवणम् अथागमाविरोधिन्यायनिवेशनं मननं मत्वा च गुरुशिष्यसब्रह्मचारिभिरनुसूयुभिः सह संवाद्य तत्त्व श्रद्धत्ते। श्रद्धानन्तरं च विषयान्तरदर्शी विरक्तस्ततो व्यावृत्तः तत्त्वज्ञानाभ्यासं करोति, सेयमस्य कृतिः प्रयत्नः। अथ तत्त्वज्ञानाभ्यासनिष्ठा भवति, यदनन्तरमेव तत्त्वविज्ञानमनुभवः प्रादुर्भवति। तदेतदाहुः अप्याहुः। 'भूतार्थभावनाप्रकर्षपर्य्यन्तजं योगिज्ञानम्' इति। भावनाप्रकर्षपर्य्यन्तो निष्ठा तस्माज्जायते तत्त्वानुभव इति। तस्मा-

प्राण एव भूमेति प्राप्तेऽभिधीयते॥ एष तु वाऽतिवदति यः सत्येनातिवदतीत्युक्ता भूमोच्यते, तत्र सत्यशब्दः परमार्थे निरूढवृत्तिः श्रुत्या परमार्थमाह। परमार्थश्च परमात्मैव। ततो ह्यन्यद् विकारजातमनृतं कयाचिदपेक्षया कथञ्चित्सत्यमुच्यते। तथा चैष तु वाऽतिवदति यः सत्येनातिवदतीति ब्रह्मणोऽतिवादित्वश्रुत्याऽन्यनिरपेक्षया लिङ्गादिभ्यो बलीयस्याऽवगमितं कथमिव सन्निधानमात्रात् श्रुत्याद्यपेक्षादतिदुर्बलात्कथञ्चित्प्राणविषयत्वेन शक्यं व्याख्यातुम्। एवं च प्राणादूर्ध्वं ब्रह्मणि भूमावगम्यमानो न प्राणविषयो भवितुमर्हति, किन्तु तु सत्यस्य परमात्मन एव। एवं चानात्मविद आत्मानं विविदिषोर्नारदस्य प्रश्ने परमात्मानमेवास्मै व्याख्यास्यामीत्यभिसन्धिमान् सनत्कुमारः सोपानारोहणन्यायेन स्थूलादारभ्य तत्तद्भूमव्युत्पादनक्रमेण भूतानमतिदुर्ज्ञानतया परमसूक्ष्मं व्युत्पादयामास। न च प्रश्नपूर्वताप्रवाहपतितेनोत्तरेण सर्वेण प्रश्नपूर्वेणैव भवितव्यमिति नियमोऽस्तीत्यादिसुगमेन भाष्येण व्युत्पादितम्। विज्ञानादिसाधनपरम्परा मननश्रद्धादिः, प्राणान्ते चानुशासने तावन्मात्रेणैव प्रकरणसमाप्तेर्न प्राणस्यान्यायत्ततोच्येत। तदभिधाने हि सापेक्षत्वेन न प्रकरणं समाप्येत। तस्मादिदं प्राणस्य प्रकरणमपि तु यदायत्तः प्राणस्तस्य, स चात्मेत्यात्मन एव प्रकरणम्। शङ्कते। "प्रकरणान्ते" इति। प्राणस्य प्रकरणसमाप्तावित्यर्थः। निराकरोति। "न, स भगवः" इति। सन्दंशन्यायेन हि भूम्न एतत्प्रकरणं, स चेद्भूमा प्राणः प्राणस्यैतत्प्रकरणं भवेत्। तच्चायुक्तमित्युक्तम्॥

न केवलं श्रुतेर्भूमात्मता परमात्मनः, लिङ्गादपीत्याह सूत्रकारः॥

धर्मोपपत्तेश्च ॥ ६ ॥

यदपि पूर्वपक्षिणा कथञ्चिन्नीतं तदनुभाष्य भाष्यकारो दूषयति। "योऽप्यसौ सुषुप्तावस्थायाम्" इति। सुषुप्तावस्थायामिन्द्रियाद्यसङ्गात्मैव। न प्राणः "परमात्मप्रकरणात्"। "अन्यदार्त्तं" विनश्वरमित्यर्थः। अतिरोहितार्थमन्यत् ॥

अक्षरमम्बरान्तधृतेः ॥ १० ॥

अक्षरशब्दः समुदायप्रसिद्ध्या वर्णेषु रूढः। परमात्मनि चावयवप्रसिद्ध्या यौगिकः। अवयवप्रसिद्धेश्च समुदायप्रसिद्धिर्बलीयसीति वर्णा एवाक्षरम्। न च वर्णेष्वाकाशस्योतत्वप्रोतत्वे नोपपद्येते, सर्वस्यैव रूपधेयस्य नामधेयात्मकत्वात्। सर्वं हि रूपधेयं नामधेयसम्भिन्नमनुभूयते, गौरयं वृक्षोऽयमिति। न चोपायत्वात्तत्सम्भेदसम्भवः। नहि धूमोपाया वह्निधीर्धूमसम्भिन्नं वह्निमवगाहते, धूमोऽयं वह्निरिति, किन्तु वैयधिकरण्येन धूमाद्वह्निरिति। भवति तु नामधेयसम्भिन्नो रूपधेयप्रत्ययो डित्थोऽयमिति। अपि च शब्दानुपायेऽपि रूपधेयप्रत्यये लिङ्गेन्द्रियजन्मनि नामसम्भेदो दृष्टः। तस्मान्नामसम्भिन्नाः पृथिव्यादयोऽम्बरान्ता नाम्ना ग्रथिताश्च विद्धाश्च, नामानि चोङ्कारात्मकानि तद्व्याप्तत्वात्। तद्यथा शङ्कुना सर्वाणि पर्णानि संतृणानि एवमोङ्कारेण सर्वा वागिति श्रुतेः। अत ॐकारात्मकाः पृथिव्यादयोऽम्बरान्ता इति वर्णा एवाक्षरं न परमात्मेति प्राप्तम्। एवं प्राप्तेऽभिधीयते ॥ अक्षरं परमात्मैव, न तु वर्णाः। कुतः। अम्बरान्तधृतेः। न खल्वम्बरान्तानि पृथिव्यादीनि वर्णा धारयितुमर्हन्ति, किन्तु परमात्मैव। तेषां परमात्मविकारत्वात्। न च नामधेयात्मकं रूपधेयमिति युक्तम्। स्वरूपभेदादुपायभेदादर्थक्रियाभे-

दाच। तथाहि। शब्दत्वसामान्यात्मकानि श्रोत्रग्राह्याण्यभिधेयप्रत्ययार्थक्रियाणि नामधेयान्यनुभूयन्ते। रूपधेयानि तु घटपटादीनि घटत्वपटत्वादिसामान्यात्मकानि चक्षुरादीन्द्रियग्राह्याणि मधुधारणप्रावरणाद्यर्थक्रियाणि च भेदेनानुभूयन्त इति कुतो नामसम्भेदः। न च डित्थोऽयमिति शब्दसामानाधिकरण्यप्रत्ययः। न खलु शब्दात्मकोऽयं पिण्ड इत्यनुभवः, किन्तु यो नानादेशकालसंप्लुतः पिण्डः सोऽयं सन्निहितदेशकाल इत्यर्थः। संज्ञा तु गृहीतसम्बन्धैरत्यन्ताभ्यासात् पिण्डाभिनिवेशिन्येव संस्कारोद्बोधसम्पातायाता स्मर्यते। यथाहुः।

'यत्संज्ञास्मरणं तत्र न तदप्यन्यहेतुकम्।
पिण्ड एव हि दृष्टः सन् संज्ञां स्मारयितुं क्षमः॥
संज्ञा हि स्मर्य्यमाणापि प्रत्यक्षत्वं न बाधते।
संज्ञिनः सा तटस्था हि न रूपाच्छादनक्षमा॥' इति।

न च वर्णातिरिक्ते स्फोटात्मनि अलौकिकेऽक्षरपदप्रसिद्धिरस्ति लोके। न चैष प्रामाणिक इत्युपरिष्टात् प्रवेदयिष्यते। निरूपितं चास्माभिस्तत्त्वविन्दौ। तस्माच्छ्रोत्रग्राह्याणां वर्णानामम्बरान्तधृतेरनुपपत्तेः समुदायप्रसिद्धिबाधनाद् अवयवप्रसिद्ध्या परमात्मैवाक्षरमिति सिद्धम्॥ ये तु प्रधानं पूर्वपक्षयित्वाऽनेन सूत्रेण परमात्मैवाक्षरमिति सिद्धान्तयन्ति, तैरम्बरान्तधृतेरित्यनेन कथं प्रधानं निराक्रियत इति वाच्यम्। अथ नाधिकरणत्वमात्रं धृतिः अपि तु प्रशासनाधिकरणता। तथा च श्रुतिः। 'एतस्य वाक्षरस्य प्रशासने गार्गि सूर्य्याचन्द्रमसौ विधृतौ तिष्ठतः' इति। तथाप्यम्बरान्तधृतेरित्यनर्थकम्। एतावद्वक्तव्यम्। अक्षरं प्रशासनादिति। एतावतैव प्रधाननिराकरणसिद्धेः। तस्माद्वर्णाक्ष-

रतानिराक्रियैवास्यार्थः। न च स्थूलादीनां वर्णेष्वप्राप्तेरस्थूलमित्यादिनिषेधानुपपत्तेर्वर्णेषु शङ्कैव नास्तीति वाच्यम्। नह्यवश्यं प्राप्तिपूर्विका एव प्रतिषेधा भवन्ति, अप्राप्तेष्वपि नित्यानुवादानां दर्शनात्। यथा नान्तरिक्षे न दिवीत्यग्निचयननिषेधानुवादः। तस्माद् यत् किञ्चिदेतत्॥

सा च प्रशासनात्॥ ११॥

प्रशासनमाज्ञा चेतनधर्मो नाचेतने प्रधाने वाऽव्याकृते वा सम्भवति। न च मुख्यार्थसम्भवे कूलं पिपतिषतीतिवद्भाक्तत्वमुचितमिति भावः॥

अन्यभावव्यावृत्तेश्च॥ १२॥

अम्बरान्तविधरणाक्षरस्य स्वराद्यदन्यद्वर्णो वा प्रधानं वाऽव्याकृतं वा तेषामन्येषां भावोऽन्यभावस्तमत्यन्तं व्यावर्त्तयति श्रुतिः। तद्वा एतदक्षरं गार्गीत्यादिका। अनेनैव सूत्रेण जीवस्याप्यक्षरता निषिद्धेत्यत आह। "तथा" इति। नान्यदित्यादिकया हि श्रुत्याऽऽत्मभेदः प्रतिषिध्यते। तथा चोपाधिभेदभिन्ना जीवा निषिद्धा भवन्त्यभेदाभिधानादित्यर्थः। इतोऽपि न शारीरस्याक्षरशब्दतेत्याह। "अचक्षुष्कम्" इति। अक्षरस्य चक्षुराद्युपाधिं वारयन्ती श्रुतिरौपाधिकस्य जीवस्याक्षरतां निषेधतीत्यर्थः। तस्माद्वर्णप्रधानाव्याकृतजीवानामसम्भवात् सम्भवाच्च परमात्मनः परमात्मैवाक्षरमिति सिद्धम्॥

ईक्षतिकर्मव्यपदेशात् सः॥ १३॥

कार्य्यब्रह्म जनप्राप्तिफलत्वादर्थभेदतः।
दर्शनध्यानयोर्ध्येयमपरं ब्रह्म गम्यते॥

ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवतीति श्रुतेः सर्वगतपरब्रह्मवेदने तद्भावापत्तौ स सामभिरुन्नीयते ब्रह्मलोकमिति न देशविशेष-प्राप्तिरुपपद्यते। तस्मादपरमेव ब्रह्मेह ध्येयत्वेन चोद्यते। न चेक्षणस्य लोके तत्त्वविषयत्वेन प्रसिद्धेः परस्यैव ब्रह्मण-स्तथाभावाद् ध्यायतेश्च तेन समानविषयत्वात्परब्रह्मविषय-मेव ध्यानमिति साम्प्रतम्। समानविषयत्वस्यैवासिद्धेः। परो हि पुरुषो ध्यानविषयः, परात्परस्तु दर्शनविषयः। न च तत्त्वविषयमेव सर्वत्र दर्शनम्। अनृतविषयस्यापि तस्य दर्श-नात्। न च मननं दर्शनं, तच्च तत्त्वविषयमेवेति साम्प्रतम्। मननाद्भेदेन तत्र तत्र दर्शनस्य निर्देशात्। न च मननमपि तर्कापरनामावश्यं तत्त्वविषयम्। यथाहुः। 'तर्कोऽप्रतिष्ठः' इति। तस्मादपरमेव ब्रह्मेह ध्येयम्। तस्य च परत्वं शरीरापेक्षयेति। एवं प्राप्ते उच्यते।

ईक्षणध्यानयोरैकः कार्य्यकारणभूतयोः।
अर्थं औत्सर्गिकं तत्त्वविषयत्वं यथेक्षतेः॥

ध्यानस्य हि साक्षात्कारः फलम्। साक्षात्कारश्चौत्सर्ग-तस्तत्त्वविषयः। क्वचित्तु बाधकोपनिपाते समारोपितगो-चरो भवेत्। न चासत्यपवादे शक्य उत्सर्गस्त्यक्तुम्। तथा चास्य तत्त्वविषयत्वात्तत्कारणस्य ध्यानस्यापि तत्त्वविषयत्वम्। अपि च वाक्यशेषेणैकवाक्यत्वसम्भवे स वाक्यभेदो युज्यते। सम्भवति च परपुरुषविषयत्वेनार्थप्रत्यभिज्ञानात् समभि-व्याहाराच्चैकवाक्यता। तदनुरोधेन च परात् पर इत्यत्र परादिति जीवघनविषयं द्रष्टव्यम्। तस्मात् तु परः पुरुषो ध्यातव्यश्च द्रष्टव्यश्च भवति। तदिदमुक्तम्। न चात्र जीवघन-शब्देन प्रकृतोऽभिध्यातव्यः परः पुरुषः परामृश्यते, किन्तु जीवघनात् परात् परो यो ध्यातव्यो द्रष्टव्यश्च तमेव कथयितुं

जीवघनो जीवः खिल्यभावमुपाधिवशादापन्नः स उच्यते। स सामभिरुन्नीयते ब्रह्मलोकमित्यनन्तरवाक्यनिर्दिष्टो ब्रह्मलोको वा जीवघनः। स हि समस्तकरणात्मनः सूत्रात्मनो हिरण्यगर्भस्य भगवतो निवासभूमितया करणपरिवृतानां जीवानां तत्र सङ्घात इति भवति जीवघनः। तदेवं त्रिमात्रोङ्कारायतनं परमेव ब्रह्मोपास्यम्। अत एव चास्य देशविशेषाधिगतिः फलमुपाधिमत्त्वात्, क्रमेण च सम्यग्दर्शनोत्पत्तौ मुक्तिः। 'ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति' इति तु निरुपाधिब्रह्मवेदनविषया श्रुतिः। अपरं तु ब्रह्मैकैकमात्रायतनमुपास्यमिति मन्तव्यम् ॥

दहर उत्तरेभ्यः ॥ १४ ॥

"अथ यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे दहरं सूक्ष्मं गुहाप्रायं पुण्डरीकसन्निवेशं वेश्म दहरोऽस्मिन्नन्तराकाशस्तस्मिन्यदन्तस्तदन्वेष्टव्यम्"। आगमाचार्य्योपदेशाभ्यां श्रवणं च, तदविरोधिना तर्केण मननं च, तदन्वेषणं तत्पूर्वकेण चादरनैरन्तर्य्यदीर्घकालासेवितेन ध्यानाभ्यासपरिपाकेण साक्षात्कारो विज्ञानम्। विशिष्टं हि तज्ज्ञानं पूर्वेभ्यः। तदिच्छा विजिज्ञासनम्। अत्र संशयमाह। "तत्र" इति। तत्र प्रथमं तावद्देष संशयः। किं दहराकाशादन्यदेव किञ्चिदन्वेष्टव्यं विजिज्ञासितव्यं च उत दहराकाश इति। यदापि दहराकाशोऽन्वेष्टव्यस्तदापि किं भूताकाश आहो शारीर आत्मा किं वा परमात्मेति संशयहेतुं पृच्छति। "कुतः" इति। तद्धेतुमाह। "आकाशब्रह्मपुरशब्दाभ्याम्" इति। तत्र प्रथमं तावद्भूताकाश एव दहर इति पूर्वपक्षयति। "तत्राकाशशब्दस्य भूताकाशे रूढत्वात्" इति। एष तु बहुतरोत्तरसंदर्भ-

विरोधात्तुच्छः पूर्वपक्ष इत्यपरितोषेण पक्षान्तरमालम्बते पूर्वपक्षी। "अथ वा जीवो दहर इति प्राप्तं" युक्तमित्यर्थः। तत्र

आधेयत्वाद्विशेषाद्वा पुरं जीवस्य युज्यते।

देहो न ब्रह्मणो युक्तो हेतुद्वयवियोगतः॥

असाधारणेन हि व्यपदेशा भवन्ति। तद्यथा, क्षिति-जलपवनबीजादिसामग्रीसमवधानजन्माऽप्यङ्कुरः शालिबीजेन व्यपदिश्यते शाल्यङ्कुर इति। न तु क्षित्यादिभिः, तेषां कार्य्यान्तरेष्वपि साधारण्यात्। तदिह शरीरं ब्रह्मविकारोऽपि न ब्रह्मणा व्यपदेष्टव्यम्। ब्रह्मणः सर्वविकारकारणत्वेनाति-साधारण्यात्। जीवभेदधर्माधर्मोपार्जितं तदित्यसाधारणका-रणत्वाज्जीवेन व्यपदिश्यत इति युक्तम्। अपि च ब्रह्मपुर इति सप्तम्यधिकरणे स्मर्य्यते, तेनाधेयेनानेन सम्बन्धव्यम्। न च ब्रह्मणः स्वे महिम्नि व्यवस्थितस्यानाधेयस्याधारसम्बन्धः कल्पते। जीवस्त्वाराग्रमात्र इत्याधेयो भवति। तस्माद् ब्रह्मशब्दो रूढिं परित्यज्य देहादिबृंहणतया जीवे यौगिको वा भाक्तो वा व्याख्येयः। चैतन्यं च भक्तिः। उपधा-नानुपधाने तु विशेषः। "वाच्यत्वं" गम्यत्वम्॥ स्यादे-तत्। जीवस्य पुरं भवतु शरीरं, पुण्डरीकदहरगोच-रता त्वन्यस्य भविष्यति, वत्सराजस्य पुर इवोज्जयिन्यां मैत्रस्य सद्मेत्यत आह। "तत्र पुरस्वामिनः" इति। अयमर्थः। वेश्म खल्वधिकरणमनिर्दिष्टाधेयमाधेयविशेषापेक्षायां पुर-स्वामिनः प्रकृतत्वात्तेनैवाधेयेन सम्बद्धं सदनपेक्षं नाधेयान्त-रेण सम्बन्धं कल्पयति। ननु तथापि शरीरमेवास्य भोगाय-तनमिति को हृदयपुण्डरीकेऽस्य विशेषो यत्तदेवास्य सद्मे-त्यत आह। "मन उपाधिकश्च जीवः" इति। ननु मनोऽपि

चलतया सकलदेहवृत्ति पर्य्यायेत्यत आह। "मनश्च प्रायेण" इति। आकाशशब्दश्चारूपत्वादिना सामान्येन जीवे भाक्तः। अस्तु वा भूताकाश एवायमाकाशशब्दो दहरोऽस्मिन्नन्तराकाश इति, तथाप्यदोष इत्याह। "न चात्र दहरस्य" आकाशस्य "अन्वेषत्वम्" इति। एवं प्राप्ते उच्यते। भूताकाशस्य तावन्न दहरत्वं यावान्वाऽयमाकाशस्तावानेषोऽन्तर्हृदय आकाश इत्युपमानविरोधात्। तथाहि।

तेन तस्योपमेयत्वं रामरावणयुद्धवत्।
अगत्या भेदमारोप्य गतौ सत्यां न युज्यते॥

अस्ति तु दहराकाशस्य ब्रह्मत्वेन भूताकाशाद्भेदेनोपमानस्य गतिः। न चानवच्छिन्नपरिमाणमवच्छिन्नं भवति। तथा सत्यवच्छेदानुपपत्तेः। न भूताकाशमानत्वं ब्रह्मणोऽत्र विधीयते, येन ज्यायानाकाशादिति श्रुतिविरोधः स्यात्, अपि तु भूताकाशोपमानेन पुण्डरीकोपाधिप्राप्तं दहरत्वं निवर्त्यते। अपि च सर्व एवोत्तरे हेतवो दहराकाशस्य भूताकाशत्वं व्यासेधन्तीत्याह। "न च कल्पितभेदः" इति। नापि दहराकाशो जीव इत्याह। "यद्यप्यात्मशब्दः" इति॥

उपलब्धेरधिष्ठानं ब्रह्मणो देह इष्यते।
तेनासाधारणत्वेन देहो ब्रह्मपुरं भवेत्॥

देहे हि ब्रह्मोपलभ्यते इत्यसाधारणतया देहो ब्रह्मपुरमिति व्यपदिश्यते, न तु ब्रह्मविकारतया। तथा च ब्रह्मशब्दार्थो मुख्यो भवति। अस्तु वा ब्रह्मपुरं जीवपुरं, तथापि यथा वत्सराजस्य पुरे उज्जयिन्यां मैत्रस्य सद्म भवति, एवं जीवस्य पुरे हृत्पुण्डरीकं ब्रह्मसदनं भविष्यति, उत्तरेभ्यो ब्रह्मलिङ्गेभ्यो ब्रह्मणोऽवधारणात्। ब्रह्मणो हि बाधके प्रमाणे बलीयसि जीवस्य च साधके प्रमाणे सति ब्रह्म-

लिङ्गानि कथञ्चिदभेदविवक्षया जीवे व्याख्यायन्ते। न चेह ब्रह्मणो बाधकं प्रमाणं साधकं वाऽस्ति जीवस्य। ब्रह्मपुरव्यपदेशश्चोपपादितो ब्रह्मोपलब्धिस्थानतया। अर्भकौकस्त्वं चोक्तम्। तस्मात् सति सम्भवे ब्रह्मणि तल्लिङ्गानां नाब्रह्मणि व्याख्यानमुचितमिति ब्रह्मैव दहराकाशो न जीवभूताकाशाविति। श्रवणमननमनुविद्य ब्रह्मानुभूय चरणं चारस्तेषां कामेषु चरणं भवतीत्यर्थः। स्यादेतत्। दहराकाशस्यान्वेष्यत्वे सिद्धे तत्र विचारो युज्यते, न तु तदन्वेष्टव्यम्, अपि तु तदाधारमन्यदेव किञ्चिदित्युक्तमित्यनुभाषते। "यद्येतत्" इति। अनुभाषितं दूषयति। "अत्र ब्रूमः" इति। यद्याकाशाधारमन्यदन्वेष्टव्यं भवेत्तदेवोपरि व्युत्पादनीयमाकाशव्युत्पादनं तु क्वोपयुज्यते इत्यर्थः। चोदयति "न त्वेतदपि" इति। आकाशकथनमपि तदन्तर्वर्त्तिवस्तुसद्भावप्रदर्शनायैव। अथाकाशपरमेव कस्मान्न भवतीत्यत आह। "तं चेदं ब्रूयुः" इति। आचार्य्येण हि दहरोऽस्मिन्नन्तराकाशस्तस्मिन्यदन्तस्तदन्वेष्टव्यं तद्वाव विजिज्ञासितव्यमित्युपदिष्टेऽन्तेवासिनाऽऽक्षिप्तं, किं तदत्र विद्यते यदन्वेष्टव्यम्। पुण्डरीकमेव तावत् सूक्ष्मतरं तदवरुद्धमाकाशं सूक्ष्मतमम्। तस्मिन् सूक्ष्मतमे किमपरमस्ति नास्त्येवेत्यर्थः। तत् किमन्वेष्टव्यमिति। तदस्मिन्नाक्षेपे परिसमाप्ते समाधानावसर आचार्यस्याकाशोपमानोपक्रमं वचः, उभे अस्मिन्द्यावापृथिवी समाहिते इति। तस्मात् पुण्डरीकावरुद्धाकाशाश्रये द्यावापृथिव्यावेवान्वेष्टव्ये उपदिष्टे, नाकाश इत्यर्थः। परिहरति। "नैतदेवम्"। "एवं हि" इति। स्यादेतत्। एवमेवैतन्नो खल्वभ्युपगमा एव दोषत्वेन चोद्यन्त इत्यत आह। "तत्र वाक्यशेषे" इति। वाक्यशेषो हि दहराकाशात्मवेदनस्य

फलवत्त्वं ब्रूते, यच्च फलवत् तत् कर्त्तव्यतया चोद्यते, यच्च कर्त्तव्यं तदिच्छतीति, तदन्वेष्टव्यं तद्वाव जिज्ञासितव्यमिति दहराकाशविषयमवतिष्ठते। स्यादेतत्। द्यावापृथिव्यावेवा-त्मानौ भविष्यतः, ताभ्यामिवात्मा लक्षयिष्यते, आकाशशब्दवत्। ततश्चाकाशाधारौ तावेव परामृश्येते इत्यत आह। "अस्मिन् कामाः समाहिताः" प्रतिष्ठिताः "एष आत्मापहतपाप्मा" इति। "अनेन प्रकृतं द्यावापृथिवीसमाधानाधारमाकाश-माकृष्य"। द्यावापृथिव्याद्यभिधानव्यवहितमपीति शेषः। ननु सत्यकामज्ञानस्यैतत् फलं, तदनन्तरं निर्देशात्, न तु दहराकाशवेदनस्येत्यत आह। "समुच्चयार्थेन चशब्देन" इति। अस्मिन् कामा इति च एष इति चैकवचनान्तं न द्वे द्यावापृथिव्यौ परामृष्टुमर्हतीति दहराकाश एव परामृ-ष्टव्य इति समुदायार्थः। तदनेन क्रमेण तस्मिन्यदन्तरित्यत्र तच्छब्दोऽनन्तरमप्याकाशमतिलङ्घ्य हृत्पुण्डरीकं परामृश-तीत्युक्तं भवति। तस्मिन् हृत्पुण्डरीके यदन्तराकाशं तदन्वे-ष्टव्यमित्यर्थः॥

गतिशब्दाभ्यां तथाहि दृष्टं लिङ्गं च॥१५॥

उत्तरेभ्य इत्यस्य प्रपञ्चः। एतमेव दहराकाशं प्रकृत्य वताहो कष्टमिदं वर्त्तते जन्तूनां तत्त्वावबोधविकलानां यदेभिः स्वाधीनमपि ब्रह्म न प्राप्यते। तद्यथा, चिरन्तननि-रूढनिविडमलपिहितानां कलधौतशकलानां पथि पतितना-मुपर्य्युपरि सञ्चरद्भिरपि पान्थैर्धनायद्भिर्ग्रावखण्डनिवहविभ्र-मेणैतानि नोपादीयन्त इत्यभिसन्धिमती साङ्कुतमिव सखेद-मिव श्रुतिः प्रवर्त्तते 'इमाः सर्वाः प्रजा अहरहर्गच्छन्त्य एतं ब्रह्मलोकं न विदन्ति' इति। स्वापकाले हि सर्व एवायं

विद्वानविद्वांश्च जीवलोको हृत्पुण्डरीकाश्रयं दहराकाशाख्यं ब्रह्मलोकं प्राप्तोऽप्यनाद्यविद्यातमःपटलपिहितदृष्टितया ब्रह्मभूयमापन्नोऽहमस्मीति न वेद सोऽयं ब्रह्मलोकशब्दस्तद्गतिश्च प्रत्यहं जीवलोकस्य दहराकाशस्यैव ब्रह्मरूपलोकतामाहतुः। तदेतदाह भाष्यकारः। "इतश्च परमेश्वर एव दहरो यस्माद्दहरवाक्यशेषः" इति। तदनेन गतिशब्दौ व्याख्यातौ 'तथाहि दृष्टम्' इति सूत्रावयवं व्याचष्टे। "तथाह्यहरहर्जीवानाम्" इति। वेदे च लोके च "दृष्टम्"। यद्यपि सुषुप्तस्य ब्रह्मभावे लौकिकं न प्रमाणान्तरमस्ति, तथापि वैदिकीमिव प्रसिद्धिं स्थापयितुमुच्यते। "ईदृशी नामेयं वैदिकी प्रसिद्धिर्यल्लोकेऽपि गीयते" इति। यथा श्रुत्यन्तरे यथा च लोके तथेह ब्रह्मलोकशब्दोऽपीति योजना। 'लिङ्गं च' इति सूत्रावयवव्याख्यानं चोद्यमुखेनावतारयति। "ननु कमलासनलोकमपि" इति। परिहरति। "गमयेद्यदि ब्रह्मणो लोकः" इति। अत्र तावन्निषादस्थपतिन्यायेन षष्ठीसमासात्कर्मधारयो बलीयानिति स्थितमेव, तथापीह षष्ठीसमासनिराकरणेन कर्मधारयस्थापनाय लिङ्गमप्यधिकमस्तीति तदप्युक्तं सूत्रकारेण। तथाहि लोकवेदप्रसिद्धाहरहर्ब्रह्मलोकप्राप्त्यभिधानमेव लिङ्गं कमलासनलोकप्राप्तेर्विपश्चादसम्भवाद्यावर्त्तमानं षष्ठीसमासाशङ्कां व्यावर्त्तयद्दहराकाशप्राप्तावेवावतिष्ठते, न च दहराकाशो ब्रह्मणो लोकः, किन्तु तद्ब्रह्मेति। ब्रह्म च तल्लोकश्चेति कर्मधारयः सिद्धो भवति। लोक्यत इति लोकः। हृत्पुण्डरीकस्थः खल्वयं लोक्यते। यत् खलु पुण्डरीकस्थमन्तःकरणं तस्मिन्विशुद्धे प्रत्याहृतेतरकरणानां योगिनां निर्मल इवोदके चन्द्रमसो बिम्बमतिस्वच्छं चैतन्यं ज्योतिःस्वरूपं ब्रह्मावलोक्यत इति॥

धृतेश्च महिम्नोऽस्यास्मिन्नुपलब्धेः ॥ १६ ॥

सौत्रो धृतिशब्दो भाववचनः। धृतिश्च परमेश्वर एव दहराकाशः। अस्य धारणलक्षणस्य महिम्नोऽस्मिन्नेवेश्वर एव श्रुत्यन्तरेषूपलब्धेः। निगदव्याख्यानमस्य भाष्यम् ॥

प्रसिद्धेश्च ॥ १७ ॥

न चेयमाकाशशब्दस्य ब्रह्मणि लक्ष्यमाणविभुत्वादिगुणयोगाद्वृत्तिः साम्प्रतिकी। यथा रथाङ्गनामा चक्रवाक इति लक्षणा, किन्त्वत्यन्तनिरूढेति सूत्रार्थः। ये त्वाकाशशब्दो ब्रह्मण्यपि मुख्य एव नभोवदित्याचक्षते, तैरन्यायश्चानेकार्थत्वमिति चानन्यलभ्यः शब्दार्थ इति च मीमांसकानां मुद्राभेदः कृतः। लभ्यते ह्याकाशशब्दाद्विभुत्वादिगुणयोगेनापि ब्रह्म। न च ब्रह्मण्येव मुख्यो नभसि तु तेनैव गुणयोगेन वर्त्स्यतीति वाच्यम्। लोकाधीनावधारणत्वेन शब्दार्थसम्बन्धस्य वैदिकपदार्थप्रत्ययस्य तत्पूर्वकत्वात्। ननु 'यावान्वा अयमाकाशस्तावानेषोऽन्तर्हृदय आकाशः' इति व्यतिरेकनिर्देशान्न लक्षणा युक्ता। नहि भवति गङ्गायाः कूले विवक्षिते गङ्गाया गङ्गेति प्रयोगः। तत्किमिदानीं पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेतामावास्यायाममावास्ययेत्यसाधुर्वैदिकः प्रयोगः। न च पौर्णमास्यमावास्याशब्दावाग्नेयादिषु मुख्यौ। यच्चोक्तं यत्र शब्दादर्थप्रतीतिस्तत्र लक्षणा, यत्र पुनरन्यतोऽर्थे निश्चिते शब्दप्रयोगस्तत्र वाचकत्वमेवेति। तदयुक्तम्। उभयस्यापि व्यभिचारात्। सोमेन यजेतेति शब्दादर्थः प्रतीयते। न चात्र कस्यचिल्लाक्षणिकत्वमृते वाक्यार्थात्। न च 'य एवं विद्वान् पौर्णमासीं यजते य एवं विद्वानमावास्याम्' इत्यत्र पौर्णमास्यमावास्याशब्दौ न लाक्षणिकौ। तस्माद्यत्किञ्चिदेतदिति ॥

इतरपरामर्शात्स इति चेन्नासम्भवात् ॥ १८ ॥

सम्यक् प्रसीदत्यस्मिन् जीवो विषयेन्द्रियसंयोगजनितं कालुष्यं जहातीति सुषुप्तिः। सम्प्रसादो जीवस्यावस्थाभेदः, न ब्रह्मणः। तथा शरीरात्समुत्थानमपि शरीराश्रयस्य जीवस्य, न त्वनाश्रयस्य ब्रह्मणः। तस्माद्यथा पूर्वोक्तैर्वाक्यशेषगतैर्लिङ्गै-र्ब्रह्मावगम्यते दहराकाशः, एवं वाक्यशेषगताभ्यामिव सम्प्रसाद-समुत्थानाभ्यां दहराकाशो जीवः कस्मान्नावगम्यते। तस्मा-न्नास्ति विनिगमनेति शङ्कार्थः। 'नासम्भवात्'। सम्प्रसादस-मुत्थानाभ्यां हि जीवपरामर्शो न जीवपरः, किन्तु तदीयता-त्त्विकरूपब्रह्मभावपरः। तथा चैष परामर्शो ब्रह्मण एवेति न सम्प्रसादसमुत्थाने जीवलिङ्गम्, अपि तु ब्रह्मण एव तादर्थ्या-दित्यग्रे वक्ष्यते। आकाशोपमानादयस्तु ब्रह्माव्यभिचारिणश्च ब्रह्मपराश्चेत्यस्ति विनिगमनेत्यर्थः॥

उत्तराच्चेदाविर्भूतस्वरूपस्तु ॥ १९ ॥

दहराकाशमेव प्रकृत्योपाख्यायते। यमात्मानमन्विष्य सर्वांश्च लोकानाप्नोति सर्वांश्च कामान् तमात्मानं विविदि-षन्तौ सुरासुरराजाविन्द्रविरोचनौ समित्पाणी प्रजापतिं वरिवसितुमाजग्मतुः। आगत्य च द्वात्रिंशतं वर्षाणि तत्प-रिचरणपरौ ब्रह्मचर्य्यमूषतुः। अथैतौ प्रजापतिरुवाच। किं कामाविहस्थौ युवामिति। तावूचतुः। य आत्मा-ऽपहतपाप्मा तमावां विविदिषाव इति। ततः प्रजापतिरु-वाच। य एषोऽक्षणि पुरुषो दृश्यते एष आत्माऽपहतपा-प्मत्वादिगुणः, यद्विज्ञानात्सर्वलोककामावाप्तिः। एतदमृत-मभयम्। अथैतच्छ्रुत्वैतावप्रक्षीणकल्मषावरणतया छायापु-रुषं जगृहतुः। प्रजापतिञ्च पप्रच्छतुः। अथ योऽयं भग-

वोऽप्सु दृश्यते यश्चादर्शे यश्च खड्गादौ कतम एतेष्वसावथ वैक एव सर्वेष्विति। तमेतयोः श्रुत्वा प्रश्नं प्रजापतिर्बताहो सुदूरमुद्भ्रान्तावेतौ, अस्माभिरक्षिस्थान आत्मोपदिष्टः, एतौ च छायापुरुषं प्रतिपन्नौ, तद्यदि वयं भ्रान्तौ स्थ इति ब्रूमस्ततः स्वात्मनि समारोपितपाण्डित्यबहुमानौ विमानितौ सन्तौ दौर्मनस्येन यथावदुपदेशं न गृह्णीयाताम्, इत्यनयोराशयमनुरुध्य यथार्थं ग्राहयिष्याम इत्यभिसन्धिमान् प्रत्युवाच। उदशराव आत्मानमवेक्षेथामस्मिन्यत्पश्यथस्तद्ब्रूतमिति। तौ च दृष्ट्वा सन्तुष्टहृदयौ नाब्रूताम्। अथ प्रजापतिरेतौ विपरीतग्राहिणौ मा भूतामित्याशयवान्पप्रच्छ। किमत्रापश्यतमिति। तौ होचतुः। यथैवावामतिचिरब्रह्मचर्य्यचरणसमुपजातायतनखलोमादिमन्तावेवमावयोः प्रतिरूपकं नखलोमादिमदुदशरावेऽपश्यावेति। पुनरेतयोश्छायात्मविभ्रममपनिनीषुर्यथैव हि छायापुरुष उपजननापायधर्माभेदेनावगम्यमान आत्मलक्षणविरहान्नात्मैवमेवेदं शरीरं नात्मा, किन्तु ततो भिन्नमित्यन्वयव्यतिरेकाभ्यामेतौ जानीयातामित्याशयवान् प्रजापतिरुवाच। साध्वलङ्कृतौ सुवसनौ परिष्कृतौ भूत्वा पुनरुदशरावे पश्यतमात्मानम्, यच्चात्र पश्यथस्तद्ब्रूतमिति। तौ च साध्वलङ्कृतौ सुवसनौ छिन्ननखलोमानौ भूत्वा तथैव चक्रतुः। पुनश्च प्रजापतिना पृष्टौ तामेव छायामात्मन ऊचतुः। तदुपश्रुत्य प्रजापतिरहो बताद्यापि न प्रशान्त एनयोर्विभ्रमः, तद्यथाभिमतमेवात्मतत्त्वं कथयामि तावत्। कालेन कल्मषे क्षीणेऽस्मद्वचनसन्दर्भपौर्वापर्य्यपर्य्यालोचनयाऽऽत्मतत्त्वं प्रतिपत्स्येते स्वयमेवेति मत्वोवाच। एष आत्मैतदमृतमभयमेतद् ब्रह्मेति। तयोर्विरोचनो देहानुपातित्वाच्छायाया देह एवात्मतत्त्वमिति मत्वा निजसदनमागत्य

तथैवासुरानुपदिदेश। देवेन्द्रस्त्वप्राप्तनिजसदनोऽध्वन्येव किञ्चि-
द्विरलकल्मषतया छायात्मनि शरीरगुणदोषानुविधायिनि तं तं
दोषं परिभावयन् नाहमत्र छायात्मदर्शने भोग्यं पश्यामीति
प्रजापतिसमीपं समित्पाणिः पुनरेवेयाय। आगतश्च प्रजा-
पतिनाऽऽगमनकारणं पृष्टः पथि परिभावितं जगाद। प्रजा-
पतिस्तु सुव्याख्यातमप्यात्मतत्त्वमक्षीणकल्मषावरणतया नाग्र-
हीस्तत् पुनरपि तत्क्षयाय चरापराणि द्वात्रिंशतं वर्षाणि
ब्रह्मचर्यमथ प्रक्षीणकल्मषाय ते अहमेतमेवात्मानं भूयो
व्याख्यास्यामीत्यवोचत्। स च तथा चरितब्रह्मचर्यः सुरेन्द्रः
प्रजापतिमुपससाद। उपसन्नाय चास्मै प्रजापतिर्व्याचष्टे, य
आत्माऽपहतपाप्मादिलक्षणोऽक्षणि दर्शितः सोऽयं य एष स्वप्ने
महीयमानो वनितादिभिरनेकधा स्वप्नोपभोगान् भुञ्जानो
विहरतीति। अस्मिन्नपि देवेन्द्रो भयं ददर्श। यद्यप्ययं
छायापुरुषवन्न शरीरधर्माननुपतति, तथापि शोकभयादि-
विविधबाधानुभवान्न तत्राप्यस्ति स्वस्तिप्राप्तिरित्युक्तवति
मघवति पुनरपराणि चर द्वात्रिंशतं वर्षाणि स्वच्छं ब्रह्म-
चर्यमिदानीमप्यक्षीणकल्मषोऽसीत्यूचे प्रजापतिः। अथास्मि-
न्नेवद्वारमुपसन्ने मघवति प्रजापतिरुवाच। य एष आत्मा-
ऽपहतपाप्मादिगुणो दर्शितोऽक्षणि च स्वप्ने च स एष यो विष-
येन्द्रियसंयोगविरहात्प्रसन्नः सुषुप्तावस्थायामिति। अत्रापि
नेन्द्रो निर्ववार। यथा हि जाग्रद्वा स्वप्नगतो वाऽयमहम-
स्मीति इमानि भूतानि चेति विजानाति नैवं सुषुप्तः
किञ्चिदपि वेदयते तदा खल्वयमचेतयमानोऽभावं प्राप्त इव
भवति। तदहि का निर्वृतिरिति। एव मुक्तवति मघवति
वताद्यापि न ते कल्मषक्षयोऽभूत्। तत् पुनरपराणि चर पञ्च
वर्षाणि ब्रह्मचर्यमित्यवोचत्प्रजापतिः। तदेवमस्य मघोनस्त्रिभिः

पर्यायैर्व्यतीयुः षण्णवतिर्वर्षाणि। चतुर्थे च पर्याये पञ्च वर्षाण्येकोत्तरं शतं वर्षाणि ब्रह्मचर्य्यं चरतः सहस्राचस्य सम्पेदिरे। अथास्मै ब्रह्मचर्य्यसंपदुन्मृदितकल्मषाय मघवते य एषोऽक्षणि यश्च स्वप्ने यश्च सुषुप्तावनुस्यत एष आत्माऽपहतपाप्मादिगुणो दर्शितः तमेव मघवन् मर्त्यं वै शरीरमित्यादिना विस्पष्टं व्याचष्टे प्रजापतिः। अयमस्याभिसन्धिः। यावत् किञ्चित् सुखं दुःखमागमापायि तत् सर्वं शरीरेन्द्रियान्तःकरणसम्बन्धि, न त्वात्मनः। स पुनरेतानेव शरीरादीन् अनाद्यविद्यावासनावशादात्मत्वेनाभिप्रतीतस्तद्गतेन सुखदुःखेन तद्वन्तमात्मानमनुमन्यमानोऽनुतप्यते। तदा त्वयमपहतपाप्मादिलक्षणमुदासीनमात्मानं देहादिभ्यो विविक्तमनुभवति, अथास्य शरीरवतोऽप्यशरीरस्य न देहादिधर्मसुखदुःखप्रसङ्गोऽस्तीति नानुतप्यते, केवलमयं निजे चैतन्यानन्दघने रूपे व्यवस्थितः समस्तलोककामान् प्राप्तो भवति। एतस्यैव हि परमानन्दस्य मात्राः सर्वे कामाः, दुःखं त्वविद्यानिर्माणमिति न विद्वानाप्नोति। अशीलितोपनिषदां व्यामोह इह जायते, तेषामनुग्रहायेदमुपाख्यानमवर्तयम्, एवं व्यवस्थित उत्तराद्वाक्यसन्दर्भात् प्राजापत्यादक्षणि च स्वप्ने च सुषुप्ते च चतुर्थे च पर्याये एष सम्प्रसादोऽस्माच्छरीरादुत्थायेति जीवात्मैवापहतपाप्मादिगुणः श्रुत्योच्यते। नो खलु परस्याक्षिस्थानं सम्भवति, नापि स्वप्नाद्यवस्थायोगः, नापि शरीरात् समुत्थानम्। तस्माद्यस्यैतत् सर्वं सोऽपहतपाप्मादिगुणः श्रुत्योक्तः। जीवस्य चैतत् सर्वमिति स एवापहतपाप्मादिगुणः श्रुत्योक्त इति नापहतपाप्मादिभिः परं ब्रह्म गम्यते। ननु जीवस्यापहतपाप्मत्वादयो न सम्भवन्तीत्युक्तम्। वचनाद्भविष्यन्ति। किमिव वचनं न कुर्य्यात्, नास्ति वचनस्यातिभारः। न च माना-

न्तरविरोधः। नहि जीवः पाप्मादिस्वभावः, किन्तु वाग्बुद्धिशरीरारम्भसम्भवोऽस्य पाप्मादिः शरीराद्यभावे न भवति धूम इव धूमध्वजाभाव इति शङ्कार्थः। निराकरोति। "तं प्रतिब्रूयात्। आविर्भूतस्वरूपस्तु"। अयमभिसन्धिः। पौर्वापर्यपर्यालोचनया तावदुपनिषदां शुद्धबुद्धमुक्तमेकमप्रपञ्चं ब्रह्म तदतिरिक्तं च सर्वं तद्विवर्त्तो रज्जोरिव भुजङ्ग इत्यत्र तात्पर्य्यमवगम्यते। तथा च जीवोऽप्यविद्याकल्पितदेहेन्द्रियाद्युपहितं रूपं ब्रह्मणो न तु स्वाभाविकः। एवं च नापहतपाप्मत्वादयस्तस्मिन्नविद्योपाधौ सम्भविनः। आविर्भूतब्रह्मरूपे तु निरुपाधौ सम्भवन्तो ब्रह्मण एव न जीवस्य। एवञ्च ब्रह्मैवापहतपाप्मादिगुणं श्रुत्युक्तमिति तदेव दहराकाशो न जीव इति। स्यादेतत्। स्वरूपाविर्भावे चेद् ब्रह्मैव न जीवः, तर्हि विप्रतिषिद्धमिदमभिधीयते, जीव आविर्भूतस्वरूप इत्यत आह। "भूतपूर्वगत्या" इति। "उदशरावब्राह्मणेन" इति। यथैव हि मघोनः प्रतिबिम्बान्युदशराव उपजनापायधर्मकाण्यात्मलक्षणविरहान्नात्मा, एवं देहेन्द्रियाद्यप्युपजनापायधर्मकं नात्मेत्युदशरावदृष्टान्तेन शरीरात्मताया व्युत्थानं बाध इति। चोदयति। "कथं पुनः स्वञ्च रूपम्" इति। द्रव्यान्तरसंसृष्टं हि तेनाभिभूतं तस्माद्विविच्यमानं व्यज्यते हेमतारकादि, कूटस्थनित्यस्य पुनरन्येनासंसृष्टस्य कुतो विवेचनादभिव्यक्तिः। न च संसारावस्थायां जीवोऽनभिव्यक्तः, दृष्ट्यादयो ह्यस्य स्वरूपं, ते च संसारावस्थायां भासन्त इति कथं जीवरूपं न भासत इत्यर्थः। परिहरति। "प्राग्विवेकज्ञानोत्पत्तेः" इति। अयमर्थः। यद्यप्यस्य कूटस्थनित्यस्यान्यसंसर्गो न वस्तुतोऽस्ति। यद्यपि च संसारावस्थायामस्य दृष्ट्यादिरूपञ्चकोऽस्ति, तथाप्यनिर्वाच्या-

नाद्यविद्यावशादविद्याकल्पितैरेव देहेन्द्रियादिभिरसंसृष्टमपि संसृष्टमिव विविक्तमप्यविविक्तमिव दृष्ट्यादिरूपमस्य प्रथते। तथा च देहेन्द्रियादिगतैस्तापादिभिस्तापादिमदिव भवतीति। उपपादितश्चैतद्विस्तरेणाध्यासभाष्य इति नेहोपपाद्यते। यद्यपि स्फटिकादयो जपाकुसुमादिसन्निहिताः, सन्निधानञ्च संयुक्तसंयोगात्मकम्, तथा च संयुक्ताः, तथापि न साक्षाज्जपादिकुसुमसंयोगिन इत्येतावता दृष्टान्तिता इति। "वेदनाः" हर्षभयशोकादयः। दार्ष्टान्तिके योजयति। "तथा देहादि" इति। सम्प्रसादोऽस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतिरुपसम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत इत्येतद्विभजते। "श्रुतिकृतं विवेकविज्ञानम्" इति। तदनेन श्रवणमननध्यानाभ्यासाद्विवेकज्ञानमुक्ता तस्य विवेकविज्ञानस्य फलं केवलात्मरूपसाक्षात्कारः, स्वरूपेणाभिनिष्पत्तिः, स च साक्षात्कारो वृत्तिरूपः प्रपञ्चमात्रं प्रविलापयन् स्वयमपि प्रपञ्चरूपत्वात् कतकफलवत् प्रलीयते। तथा च निर्मृष्टनिखिलप्रपञ्चजालमनुपसर्गमपराधीनप्रकाशमात्मज्योतिः सिद्धं भवति। तदिदमुक्तं 'परं ज्योतिरुपसम्पद्य' इति। अत्र चोपसम्पत्तावुत्तरकालायामपि क्त्वाप्रयोगो मुखं व्यादाय स्वपितीतिवन्मन्तव्यः। यदा चविवेकसाक्षात्कारः शरीरात् समुत्थानं, न तु शरीरापादानकं गमनम्, तदा तत्सशरीरस्यापि सम्भवति प्रारब्धकार्य्यकर्मचयस्य पुरस्तादित्याह। "तथा विवेकाविवेकमात्रेण" इति। न केवलं 'स यो ह वै तत्परमं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति' इत्यादिश्रुतिभ्यो जीवस्य परमात्मनोऽभेदः, प्राजापत्यवाक्यसन्दर्भपर्य्यालोचनयाप्येवमेव प्रतिपत्तव्यमित्याह। "कुतश्चैतदेवं प्रतिपत्तव्यम्" इति। स्यादेतत्। प्रतिच्छायात्मवज्जीवं परमात्मनो वस्तुतो भिन्न-

मप्यमृताभयात्मत्वेन ग्राहयित्वा पश्चात् परमात्मानममृताभयादिमन्तं प्रजापतिर्ग्राहयति, न त्वयं जीवस्य परमात्मभावमाचष्टे छायात्मन इवेत्यत आह। "नापि प्रतिच्छायात्मायमक्षिलक्षितः" इति। अक्षिलक्षितोऽप्यात्मैवोपदिश्यते न छायात्मा। तस्मादसिद्धो दृष्टान्त इत्यर्थः। किञ्च द्वितीयादिष्वपि पर्यायेष्वेतं त्वेव ते भूयोऽनुव्याख्यास्यामीत्युपक्रमात् प्रथमपर्यायनिर्दिष्टो न छायापुरुषोऽपि तु ततोऽन्यो द्रष्टात्मेति दर्शयत्यन्यथा प्रजापतेः मृषावादित्वप्रसङ्गादित्यत आह। "तथा द्वितीयेऽपि" इति। अथ छायापुरुष एव जीवः कस्मान्न भवति। तथा च छायापुरुष एवैतमिति परामृश्यत इत्यत आह। "किञ्चाहमद्य स्वप्ने दृष्टवानहम्" इति। "किञ्च" इति। समुच्चयाभिधानं पूर्वोपपत्तिसाहित्यं ब्रूते, तच्च शङ्कानिराकरणद्वारेण। छायापुरुषोऽस्थायी स्थायी चायमात्मा चकास्ति, प्रत्यभिज्ञानादित्यर्थः। "नाहं खल्वयमेव" इति। अयं सुषुप्तः। "सम्प्रति" सुषुप्तावस्थायाम्। अहमात्मानमहंकारास्पदमात्मानम्। न जानाति। केन प्रकारेण न जानातीत्यत आह। "अयमहमस्मीमानि भूतानि च" इति। "यथा जाग्रति स्वप्ने च" इति। नहि विज्ञातुर्विज्ञातेर्विपरिलोपो विद्यते, अविनाशित्वादित्यनेनाविनाशित्वं सिद्धवद्धेतूकुर्वता सुप्तोत्थितस्यात्मप्रत्यभिज्ञानमुक्तम्। य एवाहं जागरित्वा सुप्तः स एवेतर्हि जागर्मीति। आचार्यदेशीयमतमाह। "केचित् तु" इति। यदि ह्येतमित्यनेनानन्तरोक्तं चक्षुरधिष्ठानं पुरुषं परामृश्य तस्यात्मत्वमुच्येत ततो न भवेच्छायापुरुषः। न त्वेतदस्ति। वाक्योपक्रमसूचितस्य परमात्मनः परामर्शात्, न खलु जीवात्मनोऽपहतपाप्मत्वादिगुणसम्भव इत्यर्थः। तदेतद् दूषयति।

"तेषामेतम्" इति। सुबोधम्। मतान्तरमाह। "अपरे तु वादिनः" इति। यदि न जीवः कर्त्ता भोक्ता च वस्तुतो भवेत्, ततस्तदाश्रयाः कर्मविधय उपरुध्येरन्। सूत्रकारवचनं च नासम्भवादिति कुप्येत। तत् खलु ब्रह्मणो गुणानां जीवेऽसम्भवमाह। न चाभेदे ब्रह्मणो जीवानां ब्रह्मगुणानामसम्भवो जीवेष्विति तेषामभिप्रायः। तेषां वादिनां शारीरकेणैवोत्तरं दत्तम्। तथाहि। पौर्वापर्य्यपर्य्यालोचनया वेदान्तानामेकमद्वयमात्मतत्त्वं, जीवास्त्वविद्योपधानकल्पिता इत्यत्र तात्पर्य्यमवगम्यते। न च वस्तुसतो ब्रह्मणो गुणाः समारोपितेषु जीवेषु सम्भवन्ति। नो खलु वस्तुसत्या रज्ज्वा धर्माः सेव्यत्वादयः समारोपिते भुजङ्गे सम्भविनः। न च समारोपितो भुजङ्गो रज्ज्वा भिन्नः। तस्मान्न सूत्रव्याकोपः। अविद्याकल्पितस्य कर्त्तृत्वभोक्तृत्वं यथा लोकसिद्धमुपाश्रित्य कर्मविधयः प्रवृत्ताः श्येनादिविधय इव निषिद्धेऽपि 'न हिंस्यात्सर्वा भूतानि' इति साध्यांशेऽभिचारेऽतिक्रान्तनिषेधं पुरुषमाश्रित्याविद्यावत् पुरुषाश्रयत्वाच्छास्त्रस्येत्युक्तम्। तदिदमाह। "तेषां सर्वेषाम्" इति। ननु ब्रह्म चेदत्र वक्तव्यं कृतं जीवपरामर्शेनेत्युक्तमित्यत आह।

अन्यार्थश्च परामर्शः ॥ २० ॥

जीवस्योपाधिकल्पितस्य ब्रह्मभाव उपदेष्टव्यः, न चासौ जीवमपरामृश्य शक्य उपदेष्टुमिति तिसृष्ववस्थासु जीवः परामृष्टस्तद्भावप्रविलयनं तस्य पारमार्थिकं ब्रह्मभावं दर्शयितुमित्यर्थः ॥

अल्पश्रुतेरिति चेत्तदुक्तम् ॥ २१ ॥

निगदव्याख्यातेन भाष्येण व्याख्यातम् ॥

अनुकृतेस्तस्य च ॥ २२ ॥

अभानं तेजसो दृष्टं सति तेजोऽन्तरे यतः।
तेजो धात्वन्तरं तस्मादनुकाराच्च गम्यते ॥

बलीयसा हि सौर्य्येण तेजसा मन्दं तेजश्चन्द्रतारकाद्यभिभूयमानं दृष्टं, न तु तेजसाऽन्येन। येऽपि पिधायकाः प्रदीपस्य गृहघटादयो न ते स्वभासा प्रदीपं भासयितुमीशते। श्रूयते च 'तस्य भासा सर्वमिदं विभाति' इति। सर्वशब्दः प्रकृतसूर्य्याद्यपेक्षः। न चातुल्यरूपेऽनभानमित्यनुकारः सम्भवति। नहि गावो वराहमनुधावन्तीति कृष्णविहङ्गानुधावनमुपपद्यते गवाम्, अपि तु तादृशसूकरानुधावनम्। तस्माद्यद्यपि 'यस्मिन् द्यौः पृथिवी चान्तरिक्षमोतम्' इति ब्रह्म प्रकृतं, तथाप्यभिभवानुकारसामर्थ्यलक्षणेन लिङ्गेन प्रकरणबाधया तेजो धातुरवगम्यते, न तु ब्रह्म, लिङ्गानुपपत्तेः। तत्र तं तस्येति च सर्वनामपदानि प्रदर्शनीयमेवावमृक्ष्यन्ति। न च तच्छब्दः पूर्वोक्तपरामर्शीति नियमः समस्ति। नहि 'तेन रक्तं रागात्' तस्यापत्यम्' इत्यादौ पूर्वोक्तं किञ्चिदस्ति। तस्मात्प्रमाणान्तराप्रतीतमपि तेजोऽन्तरमलौकिकं शब्दादुपास्यत्वेन गम्यत इति प्राप्ते। उच्यते।

ब्रह्मण्येव हि तल्लिङ्गं न तु तेजस्यलौकिके।
तस्मान्न तदुपास्यत्वं ब्रह्म ज्ञेयं तु गम्यते ॥

तमेव भान्तमित्यत्र किमलौकिकं तेजः कल्पयित्वा सूर्य्यादीनामनुभानमुपपाद्यताम्, किंवा भारूपः सत्यसङ्कल्प इति श्रुत्यन्तरसिद्धेन ब्रह्मणो भानेन सूर्य्यादीनां भानमुपपाद्यतामिति विषये न श्रुतसम्भवेऽश्रुतस्य कल्पना युज्यत इत्यप्रसिद्धं नालौकिकमुपास्यं तेजो युज्यते, अपि तु श्रुतिप्रसिद्धं ब्रह्मैव ज्ञेयमिति, तदेतदाह। "प्राज्ञ एवात्मा

भवितुमर्हति"। विरोधमाह। "समत्वाच्च" इति। ननु स्वप्रतिभाने सूर्य्यादयश्चाक्षुषं तेजोऽपेक्षन्ते, नह्यन्धेनैते दृश्यन्ते। तथा तदेव चाक्षुषं तेजो वाह्यसौर्य्यादितेज आप्यायितं रूपादि प्रकाशयति नानाप्यायितम्, अन्धकारेऽपि रूपदर्शनप्रसङ्गादित्यत आह। "यं भान्तमनुभान्ति" इति। नहि तेजोऽन्तरस्य तेजोऽन्तरापेक्षां व्यासेधामः, किन्तु तद्भानमनुमानम्। न च लोचनभानमनुभान्ति सूर्य्यादयस्तदिदमुक्तम्। "नहि प्रदीपः" इति। पूर्वपक्षमनुभाष्य व्यभिचारमाह। "यदप्युक्तम्" इति। एतदुक्तं भवति। यदि स्वरूपसाम्याभावमभिप्रेत्यानुकारो निराक्रियते, तदा व्यभिचारः। अथ क्रियासाम्याभावं, सोऽसिद्धः। अस्ति हि वायुरजसोः स्वरूपविसदृशयोरपि नियतदिग्देशवहनक्रियासाम्यम् वह्न्ययःपिण्डयोस्तु यद्यपि दहनक्रिया न भिद्यते तथापि द्रव्यभेदेन क्रियाभेदं कल्पयित्वा क्रियासादृश्यं व्याख्येयम्। तदेवमनुकृतेरिति विभज्य तस्य चेति सूत्रावयवं विभजते। "तस्य च" इति। "चतुर्थम्" इति। "ज्योतिषाम्" सूर्य्यादीनाम्। "ब्रह्मज्योतिः" प्रकाशकमित्यर्थः। तेजोऽन्तरेणानिन्द्रियभावमापन्नेन सूर्य्यादितेजो विभातीत्यप्रसिद्धम्। सर्वशब्दस्य हि स्वरसतो निःशेषाभिधानं वृत्तिः। सा तेजोधातावलौकिके रूपमात्रप्रकाशके सङ्कुचेत्। ब्रह्मणि तु निःशेषजगदवभासके न सर्वशब्दस्य वृत्तिः सङ्कुचतीति। "तत्र शब्दमाहरन्" इति। सर्वत्र खल्वयं तत्रशब्दः पूर्वोक्तपरामर्शी। 'तेन रक्तं रागात्' इत्यादावपि प्रकृते परस्मिन् प्रत्ययेऽर्थभेदेऽन्वाख्यायमाने प्रातिपदिकप्रकृत्यर्थस्य पूर्ववृत्तत्वमस्तीति। तेनेति तत्परामर्शान्न व्यभिचारः। तथा च सर्वनामश्रुतिरेव ब्रह्मोपस्थापयति। तेन भवतु नाम प्रकरणा-

लिङ्गं बलीयः, श्रुतिस्तु लिङ्गाद्बलीयसीति। श्रौतमिह ब्रह्मैव गम्यत इति। अपि चापेक्षितानपेक्षिताभिधानयोरपेक्षिताधानं युक्तं, दृष्टार्थत्वादित्याह। "अनन्तरं च हिरण्मये परे कोशे" इति। अस्मिन् वाक्ये ज्योतिरित्युक्तं, तत्र कथं तज्ज्योतिषां ज्योतिरित्यपेक्षायामिदमुपतिष्ठते। "न तत्र सूर्य्यः" इति। स्वातन्त्र्येण तूच्यमानेऽनपेक्षितं स्याददृष्टार्थमिति। "ब्रह्मण्यपि चैषां भानप्रतिषेधोऽवकल्पतः" इति। अयमभिप्रायः। न तत्र सूर्य्यो भातीति नेयं सतिसप्तमी, यतः सूर्य्यादीनां तस्मिन् सत्यभिभवः प्रतीयेत। अपि तु विषयसप्तमी। तेन न तत्र ब्रह्मणि प्रकाशयितव्ये सूर्य्यादयः प्रकाशकतया भान्ति, किन्तु ब्रह्मैव सूर्य्यादिषु प्रकाशयितव्येषु प्रकाशकत्वेन भाति, तच्च स्वयम्प्रकाशम्। "अगृह्यो नहि गृह्यत इत्यादिश्रुतिभ्यः" इति॥

अपि च स्मर्य्यते ॥२३॥

"न तद्भासयते" इति ब्रह्मणोऽग्राह्यत्वमुक्तं, "यदादित्यगतम्" इत्यनेन तस्यैव ग्राहकत्वमुक्तमिति॥

शब्दादेव प्रमितः ॥ २४ ॥

नाञ्जसा मानभेदोऽस्ति परस्मिन् मानवर्जिते।
भूतभव्येशिता जीवे नाञ्जसी तेन संशयः॥

किमङ्गुष्ठमात्रश्रुत्यनुग्रहाय जीवोपासनापरमतद्वाक्यमस्तु, तदनुरोधेन चेशानश्रुतिः कथञ्चिद्व्याख्यायताम्, आहोस्विदीशानश्रुत्यनुग्रहाय ब्रह्मपरमेतदस्तु, तदनुरोधेनाङ्गुष्ठमात्रश्रुतिः कथञ्चिन्नीयताम्, तत्रान्यतरस्यान्यतरानुरोधविषये प्रथमानुरोधी न्याय्य इत्यङ्गुष्ठश्रुत्यनुरोधेनेशानश्रुतिर्नेतव्या। अपि च युक्तं हृत्पुण्डरीकदहरस्थानत्वं परमात्मनः। स्थानभेदनिर्दे-

शात् । तद्धि तस्योपलब्धिस्थानं शालग्राम इव कमलनाभस्य भगवतः । न च तथेहाङ्गुष्ठमात्रश्रुत्या स्थानभेदो निर्दिष्टः, परिमाणमात्रनिर्देशात् । न च मध्य आत्मनीत्यत्र स्थानभेदोऽवगम्यते । आत्मशब्दो ह्ययं स्वभाववचनो वा ब्रह्मवचनो वा स्यात् । तत्र स्वभावस्य स्वभवित्रधीननिरूपणतया स्वस्य च भवितुरनिर्देशान्न ज्ञायते कस्य मध्य इति । न च जीवपरयोरस्ति मध्यमञ्जसेति नैष स्थाननिर्देशो विस्पष्टः, स्पष्टस्तु परिमाणनिर्देशः । परिमाणभेदश्च परस्मिन्नसम्भवतीति जीवात्मैवाङ्गुष्ठमात्रः, स खल्वन्तःकरणाद्युपाधिकल्पितो भागः परमात्मनः अन्तःकरणञ्च प्रायेण हृत्कमलकोशस्थानं, हृत्कमलकोशश्च मनुष्याणामङ्गुष्ठमात्र इति तदवच्छिन्नो जीवात्माऽप्यङ्गुष्ठमात्रो नभ इव वंशपर्वावच्छिन्नमरत्निमात्रम् । अपि च जीवात्मनः स्पष्टमङ्गुष्ठमात्रत्वं स्मर्यते ।

'अङ्गुष्ठमात्रं पुरुषं निश्चकर्ष यमो बलात् ।' इति ।

नहि सर्वेशस्य ब्रह्मणो यमेन बलान्निष्कर्षः कल्पते । यमो हि जगौ,

हरिगुरुवशगोऽस्मि न स्वतन्त्रः

प्रभवति संयमने ममापि विष्णुः' इति ।

तेनाङ्गुष्ठमात्रत्वस्य जीवे निश्चयाद् आपेक्षिकं किञ्चिद्भूतभव्यं प्रति जीवस्येशानत्वं व्याख्येयम् । एतद्वै तदिति च प्रत्यक्षजीवरूपं परामृशतीति । तस्माज्जीवात्मैवात्रोपास्य इति प्राप्तेऽभिधीयते ।

प्रश्नोत्तरत्वादीशानश्रवणस्याविशेषतः ।

जीवस्य ब्रह्मरूपत्वप्रत्यायनपरं वचः ॥

इह हि भूतभव्यमात्रं प्रति निरङ्कुशमीशानत्वं प्रतीयते । प्राक् पृष्टं चात्र ब्रह्म, अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मादित्यादिना ।

तदनन्तरस्य सन्दर्भस्य तत्प्रतिवचनतोचितेति एतद्द तदिति ब्रह्माभिधानं युक्तम्। तथा चाङ्गुष्ठमात्रतया यद्यपि जीवोऽवगम्यते तथापि न तत्परमेतद्वाक्यं, किन्त्वङ्गुष्ठमात्रस्य जीवस्य ब्रह्मरूपताप्रतिपादनपरम्। एवं निरङ्कुशमीशानत्वं न सङ्कोचयितव्यम्। न च ब्रह्मप्रश्नोत्तरता हातव्या, तेन यथा तत्त्वमसीति विज्ञानात्मनस्त्वम्पदार्थस्य तदिति परमात्मनैकत्वं प्रतिपाद्यते, तथेहाप्यङ्गुष्ठपरिमितस्य विज्ञानात्मन ईशानश्रुत्या ब्रह्मभावः प्रतिपाद्यत इति युक्तम्॥

हृद्यपेक्षया तु मनुष्याधिकारत्वात्॥ २५॥

"सर्वगतस्यापि परब्रह्मणो हृदयेऽवस्थानमपेक्ष्य" इति जीवाभिप्रायम्। न चान्यः परमात्मन इह ग्रहणमर्हतीति न जीवपरमेतद्वाक्यमित्यर्थः। "मनुष्यानेव" इति। त्रैवर्णिकानेवेति। "अर्थित्वात्" इति अन्तःसंज्ञानां मोक्षमाणानां च काम्येषु कर्मस्वधिकारं निषेधति। "शक्तत्वात्" इति। तिर्य्यग्देवर्षीणामशक्तानामधिकारं निवर्त्तयति। "उपनयनादिशास्त्राच्च" इति। शूद्राणामनधिकारितां दर्शयति। "यदप्युक्तं परिमाणोपदेशात् स्मृतेश्च" इति। यद्येतत्परमात्मपरं किमिति तर्हि जीव इहोच्यते। ननु परमात्मैवोच्यताम्, उच्यते च जीवः, तस्माज्जीवपरमेवेति भावः। परिहरति। "तत्प्रत्युच्यते" इति। जीवस्य हि तत्त्वं परमात्मभावः, तद्वक्तव्यम्, न च तज्जीवमनभिधाय शक्यं वक्तुमिति जीव उच्यत इत्यर्थः।

तदुपर्य्यपि बादरायणः सम्भवात्॥२६॥

देवर्षीणां ब्रह्मविज्ञानाधिकारचिन्ता समन्वयलक्षणेऽसङ्गतेत्यस्याः प्रासङ्गिकीं सङ्गतिं दर्शयितुं प्रसङ्गमाह। "अङ्गुष्ठमात्रश्रुतिः" इति। स्यादेतत्। देवादीनां विविधवि-

चिदानन्दभोगभागिनां वैराग्याभावान्नार्थित्वं ब्रह्मविद्याया-मित्यत आह । "तत्रार्थित्वं तावन्मोक्षविषयम्" इति । क्षया-तिशययोगस्य स्वर्गाद्युपभोगेऽपि भावादस्ति वैराग्यमित्यर्थः । ननु देवादीनां विग्रहाद्यभावेनेन्द्रियार्थसन्निकर्षजायाः प्रमाणादिवृत्तेरनुपपत्तेरविद्वत्तया सामर्थ्याभावेन नाधिकार इत्यत आह । "तथा सामर्थ्यमपि तेषाम्" इति । यथा च मन्त्रादिभ्यस्तदवगमस्तथोपरिष्टादुपपादयिष्यते । ननु शूद्रव-दुपनयनासम्भवेनाध्ययनाभावात्तेषामनधिकार इत्याह । "न चोपनयनशास्त्रेण" इति । न खलु विधिवद् गुरुमुखाद् गृह्य-माणो वेदः फलवत्कर्मब्रह्मावबोधहेतुः, अपि त्वध्ययनोत्तरकालं निगमनिरुक्त-व्याकरणादिविदितपदतदर्थसङ्गतेरधिगतशाब्द-न्यायतत्त्वस्य पुंसः स्मर्यमाणः स च मनुष्याणामिह जन्म-नीव देवादीनां प्राचि भवे विधिवदधीत आम्नाय इह जन्मनि स्मर्यमाणोऽत एव स्वयं प्रतिभातो वेदः सम्भवतीत्यर्थः । न च कर्मानधिकारे ब्रह्मविद्यानधिकारो भवतीत्याह । "यदपि कर्मस्वनधिकारकारणमुक्तम्" इति । वस्वादीनां हि न वस्वाद्यन्तरमस्ति, नापि भृग्वादीनां भृग्वाद्यन्तरमस्ति । प्राचां वसुभृगुप्रभृतीनां क्षीणाधिकारत्वे नेदानीं देवर्षित्वाभा-वादित्यर्थः ॥

विरोधः कर्मणीति चेन्नानेकप्रति-पत्तेर्दर्शनात् ॥ २७ ॥

मन्त्रादिपदसमन्वयात्प्रतीयमानोऽर्थः प्रमाणान्तराविरोधे सत्युपेयः, न तु विरोधे । प्रमाणान्तरविरुद्धं चेदं विग्रहव-त्त्वादि देवतायाः, तस्माद्यजमानः प्रस्तर इत्यादिवदुपचरि-तार्थो मन्त्रादिर्व्याख्येयः । तथा च विग्रहाद्यभावाच्छन्दो-

पहितार्थोऽर्थोपहितो वा शब्दो देवतेत्यचेतनत्वान्नैवास्याः क्वचिदप्यधिकार इति शङ्कार्थः। निराकरोति। "न"। "कस्मादनेकरूपप्रतिपत्तेः"। सैव कुत इत्यत आह। "दर्शनात्"। श्रुतिषु स्मृतिषु च। तथा ह्येकस्यानेककायनिर्माणमदर्शनाद्वा न युज्यते, बाधदर्शनाद्वा। तत्रादर्शनमसिद्धं, श्रुतिस्मृतिभ्यां दर्शनात्। नहि लौकिकेन प्रमाणेनादृष्टत्वादागमेन दृष्टमदृष्टं भवति। मा भूद्यागादीनामपि स्वर्गादिसाधनत्वमदृष्टमिति। मनुष्यशरीरस्य मातापितृसंयोगजत्वनियमात् असति पित्रोः संयोगे कुतः सम्भवः, सम्भवे वाऽनग्नितोऽपि धूमः स्यादिति बाधदर्शनमिति चेत्। हन्त किं शरीरत्वेन हेतुना देवादिशरीरमपि मातापितृसंयोगजं सिषाधयिषसि। तथा चानैकान्तो हेत्वाभासः। स्वेदजोद्भिज्जानां शरीराणामतद्धेतुत्वात्। इच्छामात्रनिर्माणत्वं देहादीनामदृष्टचरमिति चेत्, न। भूतोपादानत्वेनेच्छामात्रनिर्माणत्वासिद्धेः। भूतवशिनां हि देवादीनां नानाकायचिकीर्षावशाद्भूतक्रियोत्पत्तौ भूतानां परस्परसंयोगेन नानाकायसमुत्पादात्। दृष्टा च वशिन इच्छावशाद्वश्ये क्रिया, यथा विषविद्याविद इच्छामात्रेण विषशकलप्रेरणम्। न च विषविद्याविदो दर्शनेनाधिष्ठानदर्शनाद्व्यवहितविप्रकृष्टभूतादर्शनाद्देवादीनां कथमधिष्ठानमिति वाच्यम्। काचाभ्रपटलपिहितस्य विप्रकृष्टस्य भौमशनैश्चरादेर्दर्शनेन व्यभिचारात्। असक्ताश्च दृष्टयो देवादीनां काचाभ्रपटलादिवन्महीमहीधरादिभिर्न व्यवधीयन्ते। न चास्मदादिवत्तेषां शरीरित्वेन व्यवहितविप्रकृष्टादिदर्शनासम्भवोऽनुमीयत इति वाच्यम्। आगमविरोधिनोऽनुमानस्योत्पादायोगात्। अन्तर्धानं चाञ्जनादिना मनुजादीनामिव तेषां प्रभवतामुपपद्यते,

तेन सन्निहितानामपि न क्रतुदेशे दर्शनं भविष्यति । तस्मात् सूक्ष्ममनेकप्रतिपत्तेरिति । "तथाहि कति देवा इत्युपक्रम्य" इति । वैश्वदेवशस्त्रस्य हि निविदि कति देवा इत्युपक्रम्य निविदैवोत्तरं दत्तं शाकल्याय याज्ञवल्क्येन "त्रयश्च त्री च शता त्रयश्च त्री च सहस्र" इति । निविन्नाम शस्यमानदेवता-संख्यावाचकानि मन्त्रपदानि । एतदुक्तं भवति, वैश्वदेवस्य निविदि कति देवाः शस्यमानाः प्रसंख्याता इति शाकल्येन पृष्टे याज्ञवल्क्यस्योत्तरं त्रयश्च त्री च शतेत्यादि । यावत्संख्याका वैश्वदेवनिविदि संख्याता देवास्त एतावन्त इति । पुनश्च शाकल्येन कतमे त इति संख्येयेषु पृष्टेषु याज्ञवल्क्यस्योत्तरं महिमान एवैषामेते त्रयस्त्रिंशत्त्वेव देवा इति । अष्टौ वसव एकादश रुद्रा द्वादशादित्या इन्द्रश्च प्रजापतिश्चेति त्रय-स्त्रिंशद्देवाः । तत्राग्निश्च पृथिवी च वायुश्चान्तरिक्षं चादि-त्यश्च द्यौश्च चन्द्रमाश्च नक्षत्राणि चेति वसवः । एते हि प्राणिनां कर्मफलाश्रयेण कार्य्यकारणसङ्घातरूपेण परिणमन्तो जगदिदं सर्वं वासयन्ति, तस्माद्वसवः । कतमे रुद्रा इति दशेमे पुरुषे प्राणाः । बुद्धिकर्मेन्द्रियाणि दश । एकादशं च मन इति । तदेतानि प्राणाः, तद्वृत्तित्वात् । ते हि प्रायणकाल उत्क्रामन्तः पुरुषं रोदयन्तीति रुद्राः । कतम आदित्या इति द्वादशमासाः संवत्सरस्यावयवाः पुनःपुनः परि-वर्त्तमानाः प्राणभृतामायूंषि च कर्मफलोपभोगं चाददाय-न्तीत्यादित्याः । अशनिरिन्द्रः सा हि बलं सा हीन्द्रस्य परमा ईशता तया हि सर्वान् प्राणिनः प्रमापयति तेन स्तनयित्नु-रशनिरिन्द्रः । यज्ञः प्रजापतिरिति, यज्ञसाधनं च यज्ञरूपं च पशवः प्रजापतिः । अतएव त्रयस्त्रिंशद्देवाः षण्णामग्निपृ-थिवीवाय्वन्तरिक्षादित्यदिवां महिमानो न ततो भिद्यन्ते ।

षडेव तु देवाः। ते तु षडग्निं पृथिवीं चैकीकृत्यान्तरिक्षं वायुं चैकीकृत्य दिवं चादित्यं चैकीकृत्य त्रयो लोकास्त्रय एव देवा भवन्ति। त्रय एव च त्रयोऽन्नप्राणयोरन्तर्भवन्तोऽन्नप्राणौ द्वौ देवौ भवतः। तावप्यध्यर्द्धो देव एकः। कतमोऽध्यर्द्धः। योऽयं वायुः पवते। कथमयमेक एवाध्यर्द्धः, यदस्मिन् सति सर्वमिदमध्यर्द्धो वृद्धिं प्राप्नोतीति। तेनाध्यर्द्ध इति। कतम एक इति, स एवाध्यर्द्धः प्राण एको ब्रह्म। सर्वदेवात्मत्वेन बृहत्त्वाद्ब्रह्म तदेव सदित्याचक्षते परोक्षाभिधायकेन शब्देन, तस्मादेकस्यैव देवस्य महिमवशाद्युगपदनेकदेवरूपतामाह श्रुतिः। स्मृतिश्च निगदव्याख्याता। अपि च पृथग्जनानामप्युपायानुष्ठानवशात्प्राप्ताणिमाद्यैश्वर्य्याणां युगपन्नानाकायनिर्माणं श्रूयते, तत्र कैव कथा देवानां स्वभावसिद्धानामित्याह। "प्राप्ताणिमाद्यैश्वर्य्याणां योगिनाम्" इति। अणिमा लघिमा महिमा प्राप्तिः प्राकाम्यमीशित्वं वशित्वं यत्रकामावसायितेत्यैश्वर्य्याणि। "अपरा व्याख्या" इति। अनेकत्र कर्मणि युगपदङ्गभावप्रतिपत्तिरङ्गभावगमनं, तस्य दर्शनात्। तदेव परिस्फुटं दर्शयितुं व्यतिरेकं तावदाह। "क्वचिदेकः" इति। न खलु बहुषु श्राद्धेष्वेको ब्राह्मणो युगपदङ्गभावं गन्तुमर्हति। एकस्यानेकत्र युगपदङ्गभावमाह। "क्वचित्त्वेकः" इति। यथैकं ब्राह्मणमुद्दिश्य युगपन्नमस्कारः क्रियते बहुभिस्तथा स्वस्थानस्थितामेकां देवतामुद्दिश्य बहुभिर्यजमानैर्नानादेशावस्थितैर्युगपद्धविस्त्यज्यते, तस्याश्च तत्रासन्निहिताया अप्यङ्गभावो भवति। अस्ति हि तस्या युगपद्विप्रकृष्टानेकार्थोपलम्भसामर्थ्यमित्युपपादितम्॥

शब्द इति चेन्नातः प्रभवात्प्रत्यक्षानुमानाभ्याम्॥ २८॥

गोत्वादिवत्पूर्वापरभावादुपाधेरप्येकस्याप्रतीतेः पाचकादिवद् आकाशादिशब्दवद् व्यक्तिवचना एव वस्वादिशब्दाः तस्याश्च नित्यत्वात्तया सह सम्बन्धो नित्यो भवेत्। विग्रहादियोगे तु सावयवत्वेन वस्वादीनामनित्यत्वात्ततः पूर्वं वस्वादिशब्दो न स्वार्थेन सम्बद्ध आसीत् स्वार्थस्यैवाभावात्। ततश्चोत्पन्ने वस्वादौ वस्वादिशब्दसम्बन्धः प्रादुर्भवन् देवदत्तादिशब्दसम्बन्धवत्पुरुषबुद्धिप्रभव इति तत्पूर्वको वाक्यार्थप्रत्ययोऽपि पुरुषबुद्ध्यधीनः स्यात्। पुरुषबुद्धिश्च मानान्तराधीनजन्मेति मानान्तरापेक्षया प्रामाण्यं वेदस्य व्याहन्येतेति शङ्कार्थः। उत्तरम्। "न" "अतः प्रभवात्" वस्वादिजातिवाचकाच्छब्दात्तज्जातीयां व्यक्तिं चिकीर्षितां बुद्धावालिख्य तस्याः प्रभवनम्। तदिदं तत्प्रभवत्वम्। एतदुक्तं भवति। यद्यपि न शब्द उपादानकारणं वस्वादीनां ब्रह्मोपादानत्वात् तथापि निमित्तकारणमुक्तेन क्रमेण। न चैतावता शब्दार्थसम्बन्धस्यानित्यत्वं वस्वादिजातेर्वा तदुपाधेर्वा यया कयाचिदाकृत्याऽवच्छिन्नस्य नित्यत्वादिति। इममेवार्थमाक्षेपसमाधानाभ्यां विभजते। "ननु जन्माद्यस्य यतः" इति। ते निगदव्याख्याते। तत् किमिदानीं स्वयम्भुवा वाङ् निर्मिता कालिदासादिभिरिव कुमारसम्भवादि, तथा च तदेव प्रमाणान्तरापेक्षवाक्यत्वादप्रामाण्यमापतितमित्यत आह। "उत्सर्गोऽप्ययं वाचः सम्प्रदायप्रवर्त्तनात्मकः" इति। सम्प्रदायो गुरुशिष्यपरम्परयाऽध्ययनम्। एतदुक्तं भवति। स्वयम्भुवो वेदकर्तृत्वेऽपि न कालिदासादिवत् स्वतन्त्रत्वमपि तु पूर्वस्यानुसारेण। एतच्चास्माभिरुपपादितम्, उपपादयिष्यति चाग्रे भाष्यकारः। अपि चाद्यत्वेऽप्येतद् दृश्यते तद्दर्शनात् प्राचामपि कर्तॄणां तथाभावोऽनुमीयत इत्याह। "अपिच चिकी-

षितम्" इति। आक्षिपति। "किमात्मकं पुनः" इति। अयमभिसन्धिः। वाचकशब्दप्रभवत्वं हि देवानामभ्युपेतव्यम्, अवाचकेन तेषां बुद्धावनालेखनात्। तत्र न तावद्वस्वादीनां वकारादयो वर्णा वाचकास्तेषां प्रत्युच्चारणमन्यत्वेनाशक्यसङ्गतिग्रहत्वात्, अगृहीतसङ्गतेश्च वाचकत्वेऽतिप्रसङ्गात्। अपि चैते प्रत्येकं वा स्वार्थमभिदधीरन् मिलित्वा वा। न तावत् प्रत्येकम्, एकवर्णोच्चारणानन्तरमर्थप्रत्ययादर्शनात्, वर्णान्तरोच्चारणानर्थक्यप्रसङ्गाच्च। नापि मिलिताः, तेषामेकवक्तृप्रयुज्यमानानां रूपतो व्यक्तितो वा प्रतिक्षणमपवर्गवतां मिथः साहित्यसम्भवाभावात्। न च प्रत्येकसमुदायाभ्यामन्यः प्रकारः सम्भवति। न च स्वरूपसाहित्याभावेऽपि वर्णानामाग्नेयादीनामिव संस्कारद्वारकमस्ति साहित्यमिति साम्प्रतं, विकल्पासहत्वात्। को नु खल्वयं संस्कारोऽभिमतः, किमपूर्वं नामाग्नेयादिजन्यमिव, किंवा भावनापरनामा स्मृतिप्रभवबीजम्। न तावत् प्रथमः कल्पः। नहि शब्दः स्वरूपतोऽज्ञतो वाऽविदितोऽविदितसङ्गतिरर्थधीहेतुरिन्द्रियवत्। उच्चरितस्य बधिरेणागृहीतस्य गृहीतस्य वाऽगृहीतसङ्गतेरप्रत्यायकत्वात्। तस्माद्विदितो विदितसङ्गतिर्विदितसमस्तज्ञापनाङ्गश्च शब्दो धूमादिवत् प्रत्यायकोऽभ्युपेयः। तथाचापूर्वाभिधानोऽस्य संस्कारः प्रत्यायनाङ्गमित्यर्थप्रत्ययात्प्रागवगन्तव्यः। न च तदास्यावगमोपायोऽस्ति। अर्थप्रत्ययात्तु तदवगमं समर्थयमानो दुरुत्तरमितरेतराश्रयमाविशति। संस्कारावसायादर्थप्रत्ययः, ततश्च तदवसाय इति। भावनाभिधानस्तु संस्कारः स्मृतिप्रसवसामर्थ्यमात्मनो, न च तदेवार्थप्रत्ययप्रसवसामर्थ्यमपि भवितुमर्हति। नापि तस्यैव सामर्थ्यस्य सामर्थ्यान्तरम्। नहि यैव वह्नेर्दहनशक्तिः सैव तस्य प्रकाशनशक्तिः। नापि दहन-

शक्तिः प्रकाशनशक्तिः। अपि च व्युत्क्रमेणोच्चरितेभ्यो वर्णेभ्यः सैवास्ति स्मृतिबीजं वासनेत्यर्थप्रत्ययः प्रसज्येत, न चास्ति। तस्मान्न कथञ्चिदपि वर्णा अर्थधीहेतवः, नापि तदतिरिक्तः स्फोटात्मा, तस्यानुभवानारोहात्। अर्थधियस्तु कार्य्यात्तदवगमे परस्पराश्रयप्रसङ्ग इत्युक्तप्रायम्। सत्तामात्रेण तु तस्य नित्यस्यार्थधीहेतुभावे सर्वदाऽर्थप्रत्ययोत्पादप्रसङ्गो निरपेक्षस्य हेतोः सदातनत्वात्। तस्मादाचकाङ्क्ष्ष्दाद्याद्योत्पाद इत्यनुपपन्नमिति। अत्राचार्य्यदेशीय आह। "स्फोटमित्याह" इति। मृष्यामहे न वर्णाः प्रत्यायका इति, न स्फोट इति तु न मृष्यामः। तदनुभवानन्तरं विदितसङ्गतेरर्थधीसमुत्पादात्। न च वर्णातिरिक्तस्य तस्यानुभवो नास्ति। गौरित्येकं पदं गामानय शुक्लामित्येकं वाक्यमिति नानावर्णपदातिरिक्तैकपदवाक्यावगतेः सर्वजनीनत्वात्। न चायमसति बाधके एकपदवाक्यानुभवः शक्यो मिथ्येति वक्तुम्। नाप्यौपाधिकः। उपाधिः खल्वेकधीग्राह्यता वा स्यात्, एकार्थधीहेतुता वा। न तावदेकधीगोचराणां धवखदिरपलाशानामेकनिर्भासः प्रत्ययः समस्ति। तथा सति धवखदिरपलाशा इति न जातु स्यात्। नाप्येकार्थधीहेतुता। तद्धेतुत्वस्य वर्णेषु व्यासेधात्। तद्धेतुत्वेन तु साहित्यकल्पनेऽन्योन्याश्रयप्रसङ्गः। साहित्यात्तद्धेतुत्वं तद्धेतुत्वाच्च साहित्यमिति। तस्मादयमबाधितोऽनुपाधिश्च पदवाक्यगोचर एकनिर्भासो वर्णातिरिक्तं वाचकमेकमवलम्बते स स्फोट इति, तं च ध्वनयः प्रत्येकं व्यञ्जयन्तोऽपि न द्रागित्येव विशदयन्ति, येन द्रागर्थधीः स्यात्। अपि तु रत्नतत्त्वज्ञानवद् यथास्वं द्वित्रिचतुष्पञ्चषड्दर्शनजनितसंस्कारपरिपाकसचिवचेतोलब्धजन्मनि चरमे चेतसि चकास्ति विशदं पदवाक्यतत्त्वमिति प्रागुत्पन्नायास्तदनन्तरमर्थधिय उदय इति

नोत्तरेषामानर्थक्यं ध्वनीनाम्। नापि प्राचां, तदभावे तज्जनितसंस्कारतत्परिपाकाभावेनानुग्रहाभावात्। अन्त्यस्य चेतसः केवलस्याजनकत्वात्। न च पदप्रत्ययवत् प्रत्येकम-व्यक्तामर्थधियमाधास्यन्ति प्राञ्चो वर्णाः, चरमस्तु तत्सचिवः स्फुटतरामिति युक्तम्। व्यक्ताव्यक्तावभासितायाः प्रत्यक्षज्ञान-नियमात्। स्फोटज्ञानस्य च प्रत्यक्षत्वात्। अर्थधियस्त्वप्रत्यक्षाया मानान्तरजन्मनो व्यक्त एवोपजनो न वा स्यान्न पुनरस्फुट इति न समः समाधिः। तस्मान्नित्यः स्फोट एव वाचको न वर्णा इति। तदेतदाचार्य्यदेशीयमतं स्वमतमुपपादयन्नपाकरोति। "वर्णा एव तु न शब्दः" इति। एवं हि वर्णातिरिक्तः स्फोटोऽ-भ्युपेयेत, यदि वर्णानां वाचकत्वं न सम्भवेत्, स चानुभवपद्ध-तिमध्यासीत। द्विधा चावाचकत्वं वर्णानां, क्षणिकत्वेनाशक्य-सङ्गतिग्रहत्वाद्वा, व्यस्तसमस्तप्रकारद्वयाभावाद्वा। न ताव-त्प्रथमः कल्पः। वर्णानां क्षणिकत्वे मानाभावात्। ननु वर्णानां प्रत्युच्चारणमन्यत्वं सर्वजनप्रसिद्धम्। न। प्रत्यभिज्ञानानुभव-विरोधात्। न चासत्यप्येकत्वे ज्वालादिवत्सादृश्यनिबन्धनमे-तत् प्रत्यभिज्ञानमिति साम्प्रतम्। सादृश्यनिबन्धनत्वमस्य बलवद्बाधकोपनिपाताद्वाऽऽश्रीयेत, क्वचिज्ज्वालादौ व्यभि-चारदर्शनाद्वा। तत्र क्वचिद्व्यभिचारदर्शनेन तदुत्प्रेक्षाया-मुच्यते वृद्धैः स्वतःप्रामाण्यवादिभिः।

उत्प्रेक्षेत हि यो मोहादज्ञातमपि बाधनम्।

स सर्वव्यवहारेषु संशयात्मा क्षयं व्रजेत्॥ इति।

प्रपञ्चितं चैतदस्माभिर्न्यायकणिकायाम्। न चेदं प्रत्यभि-ज्ञानं गत्वादिजातिविषयं, न गादिव्यक्तिविषयं, तासां प्रति-नरं भेदोपलम्भात्। अत एव शब्दभेदोपलम्भाद्वक्तृभेद उन्नी-यते, सोमशर्माऽधीते न विष्णुशर्मेति युक्तम्। यतो बहुषु

गकारमुच्चारयन्तु निपुणमनुभव: परीक्ष्यताम् । यथा कालाक्षीं च स्वस्तिमतीं चेक्षमाणस्य व्यक्तिभेदप्रथायां सत्यामेव तमनुगतमेकं सामान्यं प्रथते, तथा किं गकारादिषु भेदेन प्रथमानेष्वेव गत्वमेकं तदनुगतं चकास्ति, किंवा यथा गोत्वमाजानत एकं भिन्नदेशपरिमाणसंस्थानव्यक्त्युपधानभेदाद्भिन्नदेशमिवाल्पमिव महदिव दीर्घमिव वामनमिव तथा गव्यक्तिराजानत एकाऽपि व्यञ्जकभेदात्तद्धर्मानुपातिनीव प्रथत इति भवन्त एव विदाङ्कुर्वन्तु । तत्र गव्यक्तिभेदमङ्गीकृत्यापि यो गत्वस्यैकस्य परोपधानभेदकल्पनाप्रयास: स वरं गव्यक्तावेवास्तु किमन्तर्गडुना गत्वेनाभ्युपेतेन ।

यथाहु: ।

तेन यत्प्रार्थ्यते जातिस्तद्वर्णादेव लभ्यते ।

व्यक्तिलभ्यं तु नादेभ्य इति गत्वादिधीर्वृथा ॥

न च स्वस्तिमत्यादिवद् गव्यक्तिभेदप्रत्यय: स्फुट: प्रत्युच्चारणमस्ति । तथा सति दश गकारानुदचारयच्चैत्र इति प्रत्यय: स्यात् । न स्याद्गकृत्व उदचारयद्गकारमिति । न चैष जात्यभिप्रायोऽभ्यासो यथा शतकृत्वस्तित्तिरीनुपायुङ्क्त देवदत्त इति । अत्र हि सोरस्ताडं क्रन्दतोऽपि गकारादिव्यक्तौ लोकस्योच्चारणाभ्यासप्रत्ययस्याविनिवृत्ते: । चोदक: प्रत्यभिज्ञानबाधकमुत्थापयति । "कथं ह्येकस्मिन् काले बहूनामुच्चारयताम्" इति । यद्युगपद्विरुद्धधर्मसंसर्गवत् तन्नाना । यथा गवाश्वादिर्द्विशफैकशफकेशरगलकम्बलादिमान् । युगपदुदात्तानुदात्तादिविरुद्धधर्मसंसर्गवांश्चायं वर्ण:, तस्मान्नाना भवितुमर्हति । न चोदात्तादयो व्यञ्जकधर्मा:, न वर्णधर्मा इति साम्प्रतम् । व्यञ्जका ह्यस्य वायव: । तेषामश्रावणत्वे कथं तद्धर्मा: श्रावणा: स्यु: । इदं तावदत्र वक्तव्यं, नहि

गुणगोचरमिन्द्रियं गुणिनमपि गोचरयति, मा भूवन् घ्राण-रसनश्रोत्राणां गन्धरसशब्दगोचराणां तद्वन्तः पृथिव्युद-काकाशा गोचराः। एवं च मा नाम भूद्वायुगोचरं श्रोत्रम्। तद्गुणांस्तूदात्तादीन् गोचरयिष्यति। ते च शब्दासंसर्गा-ग्रहात् शब्दधर्मत्वेनाध्यवसीयन्ते। न च शब्दस्य प्रत्य-भिज्ञानावधृतैकत्वस्य स्वरूपत उदात्तादयो धर्माः परस्पर-विरोधिनोऽपर्य्यायेण सम्भवन्ति। तस्माद्यथा मुखस्यैकस्य मणिकृपाणदर्पणाद्युपधानवशान्नानादेशपरिमाणसंस्थानभेद-विभ्रमः, एवमेकस्यापि वर्णस्य व्यञ्जकध्वनिनिबन्धनोऽयं विरुद्ध-नानाधर्मसंसर्गविभ्रमः, न तु भाविको नानाधर्मसंसर्गः, इति स्थितेऽभ्युपेत्य परिहारमाह भाष्यकारः। "अथवा ध्वनि-कृतः" इति। अथवेति पूर्वपक्षं व्यावर्त्तयति। भवेतां नाम गुणगुणिनावेकेन्द्रियग्राह्यौ, तथाप्यदोषः। ध्वनीनामपि शब्द-वच्छ्रावणत्वात्। ध्वनिस्वरूपं प्रश्नपूर्वकं वर्णेभ्यो निष्कर्ष-यति। "कः पुनरयम्" इति। न चायमनिर्द्धारितविशेष-वर्णत्वसामान्यमात्रप्रत्ययो न तु वर्णातिरिक्ततदभिव्यञ्जकध्व-निप्रत्यय इति साम्प्रतम्। तस्यानुनासिकत्वादिभेदभिन्नस्य गादिव्यक्तिवत्प्रत्यभिज्ञानाभावादप्रत्यभिज्ञायमानस्य चैकत्वा-भावेन सामान्यभावानुपपत्तेः। तस्मादवर्णात्मको वैष शब्दः शब्दातिरिक्तो वा ध्वनिः शब्दव्यञ्जकः श्रावणोऽभ्युपेयः। उभ-यथापि चास्तु व्यञ्जनेषु च तत्तद्ध्वनिभेदोपधानेनानुनासि-कत्वादयोऽवगम्यमानास्तद्धर्मा एव शब्दे प्रतीयन्ते न तु स्वतः शब्दस्य धर्माः। तथा च येषामनुनासिकत्वादयो धर्माः परस्परविरुद्धा भासन्ते भवतु तेषां ध्वनीनामनित्यता। नहि तेषु प्रत्यभिज्ञानमस्ति। येषु तु वर्णेषु प्रत्यभिज्ञानं न तेषामनुनासिकत्वादयो धर्मा इति नानित्याः। "एवं च

सति सालम्बना" इति। यद्येष परस्याग्रहो धर्मिण्यगृह्य-माणे तद्धर्मा न शक्या ग्रहीतुमिति। एवं नामास्तु तथा तुष्यतु परस्तथाप्यदोष इत्यर्थः। तदनेन प्रबन्धेन क्षणिक-त्वेन वर्णानामशक्यसङ्गतिग्रहतया यदवाचकत्वमापादितं वर्णानां तदपाकृतम्। व्यस्तसमस्तप्रकारद्वयासम्भवेन तु यदा सञ्जितं तन्निराचिकीर्षुराह। "वर्णेभ्यश्चार्थप्रतीतेः" इति। कल्पनामस्तृष्यमाण एकदेश्याह। "न कल्पयामि" इति। निराकरोति। "न, अस्या अपि बुद्धेः" इति। निरूपयतु तावद्गौरित्येकं पदमिति धियमायुष्मान्। किमियं पूर्वानु-भूतान् गकारादीनेव सामस्त्येनावगाहते, किंवा गकाराद्य-तिरिक्तं गवयमिव वराहादिभ्यो विलक्षणम्। यदि गका-रादिविलक्षणमवभासयेत्, गकारादिरूषितः प्रत्ययो न स्यात्। नहि वराहधीर्महिषरूषितं वराहमवगाहते। पदतत्त्व-मेकं प्रत्येकमभिव्यञ्जयन्तो ध्वनयः प्रयत्नभेदभिन्नास्तुल्य-स्थानकरणनिष्पाद्यतयाऽन्योन्यविसदृशतत्तत्पदव्यञ्जकध्वनिसा-दृश्येन स्वव्यञ्जनीयस्यैकस्य पदतत्त्वस्य मिथो विसदृशा-नेकपदसादृश्यान्यापादयन्तः सादृश्योपधानभेदादेकमप्यभाग-मपि नानेव भागवदिव भासयन्ति मुखमिवैकं नियतवर्ण-परिमाणस्थानसंस्थानभेदमपि मणिकृपाणदर्पणाद्योऽनेकम-नेकवर्णपरिमाणस्थानसंस्थानभेदम्। एवञ्च कल्पिता एवास्य भागा वर्णा इति चेत्, तत्किमिदानीं वर्णभेदानसत्यपि बाधके मिथ्येति वक्तुमध्यवसितोऽसि। एकधीरेव नाना-त्वस्य बाधिकेति चेत्, हन्तास्यां नाना वर्णाः प्रथन्त इति नानात्वावभास एवैकत्वं कस्मान्न बाधते। अथवा वनसे-नादिबुद्धिवदेकत्वनानात्वे न विरुद्धे। नो खलु सेनावनबुद्धि-गजपदातितुरगादीनां चम्पकाशोककिंशुकादीनाञ्च भेदमप-

बाधमाने उदीयेते, अपि तु भिन्नानामेव सतां केनचिदेकेनो-पाधिनाऽवच्छिन्नानामेकत्वमापादयतः। न चौपाधिकेनैकत्वेन स्वाभाविकं नानात्वं विरुध्यते, नह्यौपचारिकमग्नित्वं माणवकस्य स्वाभाविकनरत्वविरोधि। तस्मात्प्रत्येकवर्णानुभवजनितभावनानिचयलब्धजन्मनि निखिलवर्णावगाहिनि स्मृतिज्ञान एकस्मिन् भासमानानां वर्णानां तदेकविज्ञानविषयतया वैकार्थधीहेतुतया वैकत्वमौपचारिकमवगन्तव्यम्। न चैकार्थधीहेतुत्वेनैकत्वमेकत्वेन चैकार्थधीहेतुभाव इति परस्पराश्रयम्। नह्यर्थप्रत्ययात् पूर्वमेतावन्तो वर्णा एकस्मृतिसमारोहिणो न प्रथन्ते। न च तत्प्रथानन्तरं वृद्धस्यार्थधीर्नोन्नीयते, तदुन्नयनाच्च तेषामेकार्थधियं प्रति कारकत्वमेकमवगम्यैकपदत्वाध्यवसानमिति नान्योन्याश्रयम्। न चैकस्मृतिसमारोहिणां क्रमाक्रमविपरीतक्रमप्रयुक्तानामेकत्वे वर्णानामिति यथाकथञ्चित् प्रयुक्तेभ्य एतेभ्योऽर्थप्रत्ययप्रसङ्ग इति वाच्यम्। उक्तं हि

यावन्तो यादृशा ये च पदार्थप्रतिपादने।
वर्णाः प्रज्ञातसामर्थ्यास्ते तथैवावबोधकाः॥ इति।

ननु पङ्क्तिबुद्धावेकस्यामक्रमायामपि वास्तवो शालादीनामस्ति पङ्क्तिरिति तथैव प्रथा युक्ता, न च तथेह वर्णानां नित्यानां विभूनां चास्ति वास्तवः क्रमः, प्रत्ययोपाधिस्तु भवेत्, स चैक इति कुतस्त्यः क्रम एषामिति चेत्, न। एकस्यामपि स्मृतौ वर्णरूपवत्क्रमवत्पूर्वानुभूततापरामर्शात्। तथाहि। जराराजेति पदयोः प्रथयन्त्योः स्मृतिधियोस्तत्त्वेऽपि वर्णानां क्रमभेदात्पदभेदः स्फुटतरं चकास्ति। तथा च नाक्रमविपरीतक्रमप्रयुक्तानामविशेषः स्मृतिबुद्धावेकस्यां वर्णानां क्रमप्रयुक्तानाम्। यथाहुः,

पदावधारणोपायान् बहूनिच्छन्ति सूरयः।

कमन्यनातिरिक्तत्वस्वरवाक्यश्रुतिस्मृतीः॥ इति।

शेषमतिरोहितार्थम्। दिङ्मात्रमत्र सूचितं, विस्तरस्तु तत्त्वबिन्दावववगन्तव्य इति। अलं वा नैयायिकैर्विवादेन, सन्त्वनित्या एव वर्णास्तथापि गत्वाद्यवच्छेदेनैव सङ्गतिग्रहोऽनादिश्च व्यवहारः सेत्स्यतीत्याह। "अथापि नाम" इति॥

अत एव च नित्यत्वम्॥ २९॥

ननु प्राच्यामेव मीमांसायां वेदस्य नित्यत्वं सिद्धं तत् किं पुनः साध्यत इत्यत आह। "स्वतन्त्रस्य कर्तुरस्मरणादेव हि स्थिते वेदस्य नित्यत्वे" इति। नह्यनित्याज्जगदुत्पत्तुमर्हति तस्याप्युत्पत्तिमत्त्वेन सापेक्षत्वात्। तस्मान्नित्यो वेदो जगदुत्पत्तिहेतुत्वात्, ईश्वरवदिति सिद्धमेव नित्यत्वमनेन दृढीकृतम्। शेषमतिरोहितार्थम्॥

समाननामरूपत्वाच्चावृत्तावप्यविरोधो दर्शनात् स्मृतेश्च॥ ३०॥

शङ्कापदोत्तरत्वात् सूत्रस्य शङ्कापदानि पठति "अथापि स्यात्" इति। अभिधानाभिधेयाविच्छेदे हि सम्बन्धनित्यत्वं भवेत्। एवमध्यापकाध्येतृपरम्पराविच्छेदे वेदस्य नित्यत्वं स्यात्। निरन्वयस्य तु जगतः प्रविलयेऽत्यन्तासतश्चापूर्वस्योत्पादेऽभिधानाभिधेयात्यन्तमुच्छिन्नाविति किमाश्रयः सम्बन्धः स्यात्। अध्यापकाध्येतृसन्तानविच्छेदे च किमाश्रयो वेदः स्यात्। न च जीवास्तद्वासनावासिताः सन्तीति वाच्यम्। अन्तःकरणाद्युपाधिकल्पिता हि ते तद्विच्छेदे न स्थातुमर्हन्ति। न च ब्रह्मणस्तद्वासना, तस्य विद्यात्मनः शुद्ध-

स्वभावस्य तदयोगात्। ब्रह्मणश्च सृष्ट्यादावन्तःकरणादयस्तदवच्छिन्नाश्च जीवाः प्रादुर्भवन्तो न पूर्वकर्माविद्यावासनावन्तो भवितुमर्हन्ति, अपूर्वत्वात्। तस्माद्विरुद्धमिदं शब्दार्थसम्बन्धवेदनित्यत्वं सृष्टिप्रलयाभ्युपगमेनेति। अभिधात्वग्रहणेनाध्यापकाध्येतारावुक्तौ। शङ्कां निराकर्तुं सूत्रमवतारयति। "तत्रेदमभिधीयते समाननामरूपत्वात्" इति। यद्यपि महाप्रलयसमये नान्तःकरणादयः समुदाचरद्वृत्तयः सन्ति तथापि स्वकारणेऽनिर्वाच्यायामविद्यायां लीनाः सूक्ष्मेण शक्तिरूपेण कर्मविक्षेपकाविद्यावासनाभिः सहावतिष्ठन्त एव। तथा च स्मृतिः।

आसीदिदं तमोभूतमप्रज्ञातमलक्षणम्।
अप्रतर्क्यमविज्ञेयं प्रसुप्तमिव सर्वतः॥ इति।

ते चावधिं प्राप्य परमेश्वरेच्छाप्रचोदिताः, यथा कूर्मदेहनिलीनान्यङ्गानि ततो निःसरन्ति, यथा वा वर्षापाये प्राप्तमृद्भावानि मण्डूकशरीराणि तद्वासनावासिततया घनघनाघनासारावसेकसुहितानि पुनर्मण्डूकदेहभावमनुभवन्ति। तथा पूर्ववासनावशात्पूर्वसमाननामरूपाण्युत्पद्यन्ते। एतदुक्तं भवति। यद्यपीश्वरात्प्रभवः संसारमण्डलस्य, तथापीश्वरः प्राणभृत्कर्माविद्यासहकारी तदनुरूपमेव सृजन्ति। न च सर्गप्रलयप्रवाहस्यानादितामन्तरेणैतदुपपद्यते, इति सर्गप्रलयाभ्युपगमेऽपि संसारानादिता न विरुध्यत इति। तदिदमुक्तम् "उपपद्यते, चाप्युपलभ्यते च" आगमत इति। स्यादेतत्। भवत्वनादिता संसारस्य, तथापि महाप्रलयान्तरिते कुतः स्मरणं वेदानामित्यत आह। "अनादौ च संसारे यथा स्वापप्रबोधयोः" इति। यद्यपि प्राणमात्रावशेषतातद्विशेषते सुषुप्तप्रलयावस्थायोर्विशेषः, तथापि कर्मविक्षेपसंस्कार-

सहितलयलक्षणाविद्यावशेषतासाम्येन स्वापप्रलयावस्थयोरभेद इति द्रष्टव्यम्। ननु नापर्य्यायेण सर्वेषां सुषुप्तावस्था, केषाञ्चित्तदा प्रबोधात् तेभ्यश्च सुप्तोत्थितानां ग्रहणसम्भवात् प्रायणकालविप्रकर्षयोश्च वासनोच्छेदकारणयोरभावेन सत्यां वासनायां स्मरणोपपत्तेः शब्दार्थसम्बन्धवेदव्यवहारानुच्छेदो युज्यते। महाप्रलयस्त्वपर्य्यायेण प्राणभृन्मात्रवर्ती प्रायणकालविप्रकर्षौ च तत्र संस्कारमात्रोच्छेदहेतू स्तः, इति कुतः सुषुप्तवत्पूर्वप्रबोधव्यवहारवदुत्तरप्रबोधव्यवहार इति चोदयति। "स्यादेतत् स्वापः" इति। परिहरति। "नैष दोषः। सत्यपि व्यवहारोच्छेदिनि" इति। अयमभिसन्धिः। न तावत्प्रायणकालविप्रकर्षौ सर्वसंस्कारोच्छेदकौ, पूर्वाभ्यस्तस्मृत्यनुसन्धानाज्जातस्य हर्षभयशोकसम्प्रतिपत्तेः। मनुजजन्मवासनानां चानेकजात्यन्तरसहस्रव्यवहितानां पुनर्मनुष्यजातिसंवर्तकेन कर्मणाऽभिव्यक्त्यभावप्रसङ्गात्। तस्मान्निकृष्टधियामपि यत्र सत्यपि प्रायणकालविप्रकर्षादौ पूर्ववासनानुवृत्तिः, तत्र कैव कथा परमेश्वरानुग्रहेण धर्मज्ञानवैराग्यैश्वर्य्यातिशयसम्पन्नानां हिरण्यगर्भप्रभृतीनां महाधियाम्। यथा वा आ च मनुष्येभ्य आ च कृमिभ्यो ज्ञानादीनामनुभूयते निकर्षः। एवमा मनुष्येभ्य एवा च भगवतो हिरण्यगर्भाज्ज्ञानादीनां प्रकर्षोऽपि सम्भाव्यते। तथा च तदभिवदन्तो वेदस्मृतिवादाः प्रामाण्यमप्रत्यूहमश्नुवते। एवं चात्र भवतां हिरण्यगर्भादीनां परमेश्वरानुगृहीतानामुपपद्यते कल्पान्तरसम्बन्धिनिखिलव्यवहारानुसन्धानमिति। सुगममन्यत्। स्यादेतत्। अस्तु कल्पान्तरव्यवहारानुसन्धानं तेषामस्यां तु सृष्टावन्य एव वेदाः, अन्य एव चैषामर्थाः, अन्य एव वर्णाश्रमाः। धर्माच्चानर्थोऽर्थश्चाधर्मात्। अनर्थश्चेप्सितो-

ऽर्थस्यानीप्सितोऽपूर्वत्वात् सर्गस्य। तस्मात्कृतमत्र कल्पान्तरव्यवहारानुसन्धानेन, अकिञ्चित्करत्वात्। तथा च पूर्वव्यवहारोच्छेदाच्छब्दार्थसम्बन्धस्य वेदस्यानित्यौ प्रसज्येयाताामित्यत आह। "प्राणिनां च सुखप्राप्तये" इति। यथावस्तुस्वभावसामर्थ्यं हि सर्गः प्रवर्तते, न तु स्वभावसामर्थ्यमन्यथयितुमर्हति। नहि जातु सुखं तत्त्वेन जिहास्यते, दुःखं चोपादित्स्यते। न च जातु धर्माधर्मयोः सामर्थ्यविपर्ययो भवति, नहि मृत्पिण्डात् पटः, घटस्य तन्तुभ्यो जायते। तथा सति वस्तुसामर्थ्यनियमाभावात् सर्वं सर्वस्माद्भवेदिति पिपासुरपि दहनमाहृत्य पिपासामुपशमयेत्, शीतार्तो वा तोयमाहृत्य शीतार्तिमिति। तेन सृष्ट्यन्तरेऽपि ब्रह्महत्यादिरनर्थहेतुरेवार्थहेतुश्च यागादिरित्यानुपूर्व्यं सिद्धम्।

एवं च य एव वेदा अस्मिन् कल्पे त एव कल्पान्तरे त एव चैषामर्थास्त एव च वर्णाश्रमाः। दृष्टसाधर्म्यसम्भवे तद्वैधर्म्यकल्पनमनुमानागमविरुद्धम्।

आगमाश्चेह भूयांसो भाष्यकारेण दर्शिताः।
श्रुतिस्मृतिपुराणाख्यास्तदुत्कोपोऽन्यथा भवेत्॥

तस्मात् सुष्ठूक्तं "समाननामरूपत्वाच्चावृत्तावपि" अविरोध इति। 'अग्निर्वा अकामयत' इति भाविनीं वृत्तिमाश्रित्य यजमान एवाग्निरुच्यते। नह्यग्नेर्दैवतान्तरमग्निरस्ति॥

मध्वादिष्वसम्भवादनधिकारं जैमिनिः॥ ३१॥

ब्रह्मविद्यास्वधिकारं देवर्षीणां ब्रुवाणः प्रष्टव्यो जायते किं सर्वासु ब्रह्मविद्यास्वविशेषेण सर्वेषां किंवा कासुचिदेव केषाञ्चित्। यद्यविशेषेण सर्वासु, ततो मध्वादिविद्यास्व-

सम्भवः। “कथमसौ वाऽऽदित्यो देवमध्वित्यत्र हि मनुष्या आदित्यं मध्वध्यासेनोपासीरन्”। उपास्योपासकभावो हि भेदाधिष्ठानो न स्वात्मन्यादित्यस्य देवतायाः सम्भवति। न चादित्यान्तरमस्ति। प्राचामादित्यानामस्मिन् कल्पे क्षीणाधिकारत्वात्। “पुनश्चादित्यव्यपाश्रयाणि पञ्च रोहितादीन्युपक्रम्य” इति। अयमर्थः। असौ वा आदित्यो देवमध्विति देवानां मोदनान्मध्विव मधु। भ्रामरमधुसारूप्यमाहास्य श्रुतिः। ‘तस्य मधुनो द्यौरेव तिरश्चीनवंशः। अन्तरिक्षं मध्वपूपः’। आदित्यस्य हि मधुनोऽपूपः पटलमन्तरिक्षमाकाशं तत्रावस्थानात्। यानि च सोमाज्यपयःप्रभृतीन्यग्नौ हूयन्ते तान्यादित्यरश्मिभिरग्निसंवलितैरुत्पन्नपाकान्यमृतीभावमापन्नान्यादित्यमण्डलमृङ्मन्त्रमधुपैर्नीयन्ते। यथा हि भ्रमराः पुष्पेभ्य आहृत्य मकरन्दं स्वस्थानमानयन्त्येवमृङ्मन्त्रा भ्रमराः प्रयोगसमवेतार्थस्मरणादिभिरृग्वेदविहितेभ्यः कर्मकुसुमेभ्य आहृत्य तन्निष्पन्नमकरन्दमादित्यमण्डलं लोहिताभिरस्य प्राचीनरश्मिनाडीभिरानयन्ति, तदमृतं वसव उपजीवन्ति। अथास्यादित्यमधुनो दक्षिणाभिः रश्मिनाडीभिः शुक्लाभिर्यजुर्वेदविहितकर्मकुसुमेभ्य आहृत्याग्नौ हुतं सोमादि पूर्ववदमृतभावमापन्नं यजुर्वेदमन्त्रभ्रमरा आदित्यमण्डलमानयन्ति, तदेतदमृतं रुद्रा उपजीवन्ति। तथास्यादित्यमधुनः प्रतीचीभी रश्मिनाडीभिः कृष्णाभिः सामवेदविहितकर्मकुसुमेभ्य आहृत्याग्नौ हुतं सोमादि पूर्ववदमृतभावमापन्नं साममन्त्रस्तोत्रभ्रमरा आदित्यमण्डलमानयन्ति, तदमृतमादित्या उपजीवन्ति। अथास्यादित्यमधुन उदीचीभिरतिकृष्णाभिः रश्मिनाडीभिरथर्ववेदविहितेभ्यः कर्मकुसुमेभ्य आहृत्याग्नौ हुतं सोमादि

पूर्ववदमृतभावमापन्नमथर्वाङ्गिरसमन्त्रभ्रमरा:, तथाश्वमेधवा-
च:स्तोमकर्मकुसुमादितिहासपुराणमन्त्रभ्रमरा आदित्यमण्ड-
लमानयन्ति। अश्वमेधे वाच:स्तोमे च पारिप्लवं शंसन्तीति
श्रवणादितिहासपुराणमन्त्राणामप्यस्ति प्रयोग:। तदमृतं
मरुत उपजीवन्ति। अथास्य या आदित्यमधुन ऊर्ध्वा
रश्मिनाड्यो गोप्यास्ताभिरुपासनभ्रमरा: प्रणवकुसुमादाहृ-
त्यादित्यमण्डलमानयन्ति, तदमृतमुपजीवन्ति साध्या:। ता
एता आदित्यव्यपाश्रया: पञ्च रोहितादयो रश्मिनाड्य ऋगा-
दिसम्बद्धा: क्रमेणोपदिश्यते इति योजना। एतदेवामृतं दृष्ट्वोप-
लभ्य यथास्वं समस्तै: करणैर्यशस्तेजइन्द्रियसाकल्यवीर्य्यान्ना-
द्यान्यमृतं तदुपलभ्यादित्ये तृप्यन्ति। तेन खल्वमृतेन
देवानां वस्वादीनां मोदनं विदधदादित्यो मधु। एतदुक्तं
भवति। न केवलमुपास्योपासकभाव एकस्मिन् विरुध्यते,
ऽपि तु ज्ञातृज्ञेयभावश्च प्राप्यप्रापकभावश्चेति। "तथाग्नि:
पाद:" इति। अधिदैवतं खल्वाकाशे ब्रह्मदृष्टिविधानार्थ-
मुक्तम्। आकाशस्य हि सर्वगतत्वं रूपादिहीनत्वं च ब्रह्मणा
सारूप्यं, तस्य चैतस्याकाशस्य ब्रह्मणश्चत्वार: पादा अग्न्या-
दयोऽग्नि: पाद इत्यादिना दर्शिता:। यथा हि गो: पादा
न गवा वियुज्यन्ते, एवमग्न्यादयोऽपि नाकाशेन सर्वगतेनेत्या-
काशस्य पादास्तदेवमाकाशस्य चतुष्पदो ब्रह्मदृष्टिं विधाय
स्वरूपेण वायुं संवर्गगुणकमुपास्यं विधातुं मन्त्रीकरोति।
"वायुर्वाव संवर्ग:" तथा स्वरूपेणैवादित्यं ब्रह्मदृष्ट्योपास्यं
विधातुं मन्त्रीकरोति। "आदित्यो ब्रह्मेत्यादेश:" उपदेश:।
अतिरोहितार्थमन्यत्। यद्युच्येत नाविशेषेण सर्वेषां देवर्षीणां
सर्वासु ब्रह्मविद्यास्वधिकार: किन्तु यथासम्भवमिति।
तत्रेदमुपतिष्ठते।

ज्योतिषि भावाच्च ॥ ३२॥

लौकिकौ ह्यादित्यादिशब्दप्रयोगप्रत्ययौ ज्योतिर्मण्डलादिषु दृष्टौ न चैतेषामस्ति चैतन्यं, नह्येतेषु देवदत्तादिवत्तदनुरूपा दृश्यन्ते चेष्टाः। "स्यादेतन्मन्त्रार्थवादेतिहासपुराणलोकेभ्यः" इति तत्र जगृभ्म ते दक्षिणमिन्द्र हस्तमिति च, काशिरिन्द्र इदिति च। काशिर्मुष्टिः। तथा 'अनुविग्रीवो वयोदरः सुबाहुरन्धसो मदे। इन्द्रो वृत्राणि जिघ्नते' इति विग्रहवत्त्वं देवताया मन्त्रार्थवादा अभिवदन्ति। तथा हविर्भोजनं देवताया दर्शयन्ति। अद्धीन्द्र पिब च प्रस्थितस्येत्यादयः। तथैशानाम्। 'इन्द्रो दिव इन्द्र ईशे पृथिव्या इन्द्रो अपामिन्द्र इत्पर्वतानाम्। इन्द्रो वृधाम् इन्द्र इन्मेधिराणामिन्द्रः क्षेमे योगे हव्य इन्द्रः' इति। तथा 'ईशानमस्य जगतः स्वर्दृशमीशानमिन्द्र तस्थुष' इति। यथा वरिवसितारं प्रति देवतायाः प्रसादं प्रसन्नायाश्च फलदानं दर्शयति 'आहुतिभिरेव देवान् हुतादः प्रीणाति तस्मै प्रीता इषमूर्जं च यच्छन्ति' इति। 'तृप्त एवैनमिन्द्रः प्रजया पशुभिस्तर्पयति' इति च। धर्मशास्त्रकारा अप्याहुः।

ते तृप्तास्तर्पयन्त्येनं सर्वकामफलैः शुभैः। इति।

पुराणवचांसि च भूयांसि देवताविग्रहादिपञ्चकप्रपञ्चमाचक्षते। लौकिका अपि देवताविग्रहादिपञ्चकं स्मरन्ति चोपचरन्ति च। तथाहि। यमं दण्डहस्तमालिखन्ति, वरुणं पाशहस्तम्, इन्द्रं वज्रहस्तम्। कथयन्ति च देवता हविर्भुङ्क्त इति। तथैशनामिममाहुः। देवग्रामो देवक्षेत्रमिति। तथास्याः प्रसादं च प्रसन्नायाश्च फलदानमाहुः। प्रसन्नोऽस्य पशुपतिः पुत्रोऽस्य जातः। प्रसन्नोऽस्य धनदो धनमनेन लब्धमिति। तदेतत् पूर्वपक्षी दूषयति। "नेत्युच्यते। नहि

ताल्लोको नाम" इति। न खलु प्रत्यक्षादिव्यतिरिक्तो लोको नाम प्रमाणान्तरमस्ति, किन्तु प्रत्यक्षादिमूला लोकप्रसिद्धिः सत्यतामश्नुते, तदभावे त्वन्धपरम्परावन्मूलाभावाद्वि-प्लवते। न चात्र विग्रहादौ प्रत्यक्षादीनामन्यतममस्ति प्रमाणम्। न चेतिहासादिमूलं भवितुमर्हति तस्यापि पौरुषेय-त्वेन प्रत्यक्षाद्यपेक्षणात्। प्रत्यक्षादीनां चात्राभावादित्याह। "इतिहासपुराणमपि" इति। ननूक्तं मन्त्रार्थवादेभ्यो विग्र-हादिपञ्चकप्रसिद्धिरित्यत आह। "अर्थवादा अपि" इति। विध्युद्देशेनैकवाक्यतामापाद्यमाना अर्थवादा विधिविषयप्रा-शस्त्यलक्षणापरा न स्वार्थे प्रमाणं भवितुमर्हन्ति। यत्परः शब्दः स शब्दार्थ इति हि शाब्दन्यायविदः, प्रमाणान्तरेण तु यत्र स्वार्थोऽपि समर्थ्यते यथा वायोः क्षेपिष्ठत्वम्। तत्र प्रमाणान्तरवशात्सोऽभ्युपेयते न तु शब्दसामर्थ्यात्। यत्र तु न प्रमाणान्तरमस्ति यथा विग्रहादिपञ्चके सोऽर्थः शब्दादे-वावगन्तव्यः। अतत्परश्च शब्दो न तदवगमयितुमलमिति तदवगमायास्य तत्रापि तात्पर्य्यमभ्युपेतव्यम्। न चैकं वाक्य-मुभयपरं भवति, इति, वाक्यं भिद्येत। न च सम्भवत्येकवा-क्यत्वे वाक्यभेदो युज्यते। तस्मात्प्रमाणान्तरानधिगतविग्रहा-दिमत्ताऽन्यपराच्छब्दादवगन्तव्येति मनोरथमात्रमित्यर्थः। मन्त्राश्च व्रीह्यादिवच्छ्रुत्यादिभिस्तत्र तत्र विनियुज्यमानाः प्रमाणभावाननुप्रवेशिनः कथमुपयुज्यन्तां तेषु तेषु कर्मस्वि-त्यपेक्षायां दृष्टे प्रकारे सम्भवति नादृष्टकल्पनोचिता। दृष्टश्च प्रकारः प्रयोगसमवेतार्थस्मरणं, स्मृत्वा चानुतिष्ठन्त्यनुष्ठातारः पदार्थान्। औत्सर्गिकी चार्थपरता पदानामित्यपेक्षितप्रयोग-समवेतार्थस्मरणतात्पर्य्याणां मन्त्राणां नानधिगते विग्रहादा-वपि तात्पर्य्यं युज्यत इति न तेभ्योऽपि तत्सिद्धिः। तस्मादेव-

ताविग्रहवत्तादिभावग्राहकप्रमाणाभावात् प्राप्ता षष्ठप्रमाण-गोचरतास्येति प्राप्तम् ।

एवं प्राप्तेऽभिधीयते ।

भावन्तु बादरायणोऽस्ति हि ॥ ३३ ॥

"तुशब्दः पूर्वपक्षं व्यावर्त्तयति" इत्यादि "भूतधातोरादित्या-दिष्वचेतनत्वमभ्युपगम्यते" इत्यन्तमतिरोहितार्थम् । "मन्त्रा-र्थवादादिव्यवहारात्" इति । आदिग्रहणेनेतिहासपुराण-धर्मशास्त्राणि गृह्यन्ते । मन्त्रादीनां व्यवहारः प्रवृत्तिस्तस्य दर्शनादिति । पूर्वपक्षमनुभाषते । "यदप्युक्तम्" इति । एकदेशिमतेन तावत्परिहरति । "अत्र ब्रूमः" इति । तदेतत् पूर्वपक्षिणमुत्थाप्य दूषयति । "अत्राह" पूर्वपक्षी । शाब्दी खल्वियं गतिः । यत्तात्पर्य्याधीनवृत्तित्वं नाम नह्यन्यपरः शब्दोऽन्यत्र प्रमाणं भवितुमर्हति । नहि श्वित्रिनिर्णेजनपरं श्वेतो धावतीति वाक्यम्, इतः सारमेयवद्गमनं गमयितुमर्हति । न च नञ्वति महावाक्येऽवान्तरवाक्यार्थो विधिरूपः शक्यो-ऽवगन्तुम् । न च प्रत्ययमात्रात्सोऽप्यर्थोऽस्य भवति, तत्प्रत्य-यस्य भ्रान्तित्वात् । न पुनः प्रत्यक्षादीनामियं गतिः । नह्यु-दकाहरणार्थिना घटदर्शनायोन्मीलितं चक्षुर्घटपटौ वा पटं केवलं नोपलभते । तदेवमेकदेशिनि पूर्वपक्षिणा दूषिते परम-सिद्धान्तवाद्याह । "अत्रोच्यते । विषम उपन्यासः" इति । अयमभिसन्धिः । लोके विशिष्टार्थप्रत्यायनाय पदानि प्रयु-क्तानि तदन्तरेण न स्वार्थमात्रस्मरणे पर्य्यवस्यन्ति । नहि स्वार्थस्मरणमात्राय लोके पदानां प्रयोगो दृष्टपूर्वः । वाक्यार्थे तु दृश्यते । न चैतान्यस्मारितस्वार्थानि साक्षाद्वाक्यार्थं प्रत्या-ययितुमीशते इति स्वार्थस्मारणं वाक्यार्थमितयेऽवान्तरव्या-

पार: कल्पित: पदानाम्। न च यदर्थं यत् तत् तेन विना पर्य्यवस्यतीति न स्वार्थमात्राभिधानेन पर्य्यवसानं पदानाम्। न च नञ्वति वाक्ये विधानपर्य्यवसानम्। तथा सति नञ्-पदमनर्थकं स्यात्। यथाहुः।

साक्षाद्यद्यपि कुर्वन्ति पदार्थप्रतिपादनम्।
वर्णास्तथापि नैतस्मिन् पर्य्यवस्यन्ति निष्फले॥
वाक्यार्थमितये तेषां प्रवृत्तौ नान्तरीयकम्।
पाके ज्वालेव काष्ठानां पदार्थप्रतिपादनम्॥ इति।

सेयमेकस्मिन्वाक्ये गतिः। यत्र तु वाक्यस्यैकस्य वाक्यान्तरेण सम्बन्धस्तत्र लोकानुसारतो भूतार्थव्युत्पत्तौ च सिद्धायामेकैकस्य वाक्यस्य तत्तद्विशिष्टार्थप्रत्यायनेन पर्य्यवसितवृत्तिनः पश्चात् कुतश्चिद्धेतोः प्रयोजनान्तरापेक्षायामन्वयः कल्पते। यथा 'वायुर्वै क्षेपिष्ठा देवता वायुमेव स्वेन भागधेयेनोपधावति स एवैनं भूतिं गमयति वायव्यं श्वेतमालभेत' इत्यत्र। इह हि यदि न स्वाध्यायाध्ययनविधिः स्वाध्यायशब्दवाच्यं वेदराशिं पुरुषार्थतामनेष्यत्ततो भूतार्थमात्रपर्य्यवसितार्थवादा विध्युद्देशेन नैकवाक्यतामगमिष्यन्। तत् स्वाध्यायविधिवशात् कैमर्थ्याकाङ्क्षायां वृत्तान्तादिगोचराः सन्तस्तत्प्रत्यायनद्वारेण विधेयप्राशस्त्यं लक्षयन्ति, न पुनरविवक्षितस्वार्था एव तल्लक्षणे प्रभवन्ति, तथा सति लक्षणैव न भवेत्। अभिधेयाविनाभावस्य तद्बीजस्याभावात्। अत एव गङ्गायां घोष इत्यत्र गङ्गाशब्दः स्वार्थसम्बद्धमेव तीरं लक्षयति न तु समुद्रतीरं, तत्कस्य हेतोः, स्वार्थप्रत्यासत्त्यभावात्। न चैतत्सर्वं स्वार्थाविवक्षायां कल्पते। अत एव यत्र प्रमाणान्तरविरुद्धार्था अर्थवादा दृश्यन्ते, यथादित्यो वै यूपो यजमानः प्रस्तर इत्येवमादयः। तत्र यथा प्रमाणान्तरविरोधः

यथा च स्तुत्यर्थता तदुभयसिद्ध्यर्थं गुणवादस्त्विति च तत्सि-द्धिरिति चासूत्रयज्जैमिनिः। तस्माद्यत्र सोऽर्थोऽर्थवादानां प्रमाणान्तरविरुद्धस्तत्र गुणवादेन प्राशस्त्यलक्षणेति लक्षित-लक्षणा। यत्र तु प्रमाणान्तरसंवादस्तत्र प्रमाणान्तरादि-वार्थवादादपि सोऽर्थः प्रसिध्यति। द्वयोः परस्परानपेक्षयोः प्रत्यक्षानुमानयोरिवैकत्रार्थे प्रवृत्तेः। प्रमात्रपेक्षया त्वनुवाद-कत्वं, प्रमाता ह्यव्युत्पन्नः प्रथमं यथा प्रत्यक्षादिभ्योऽर्थमव-गच्छति न तथाम्नायतस्तत्र व्युत्पत्त्याद्यपेक्षत्वात्, न तु प्रमा-णापेक्षया, द्वयोः स्वार्थेऽनपेक्षत्वादित्युक्तम्। नन्वेवं मानान्त-रविरोधेऽपि कस्माद्गुणवादो भवति यावता शब्दविरोधे माना-न्तरमेव कस्मान्न बाध्यते। वेदान्तैरिवाद्वैतविषयैः प्रत्यक्षा-दयः प्रपञ्चगोचराः कस्माद्वार्थवादवद्वेदान्ता अपि गुणवादेन न नीयन्ते। अत्रोच्यते। लोकानुसारतो द्विविधो हि विषयः शब्दानाम्, द्वारतश्च तात्पर्य्यतश्च। यथैकस्मिन् वाक्ये पदानां पदार्था द्वारतो वाक्यार्थश्च तात्पर्य्यतो विषयः। एवं वाक्य-द्वयैकवाक्यतायामपि यथेयं देवदत्तीया गौः क्रेतव्येत्येकं वाक्यमेषा बहुक्षीरेत्यपरं, तदस्य बहुक्षीरत्वप्रतिपादनं द्वारम्। तात्पर्य्यं तु क्रेतव्येति वाक्यान्तरार्थे। तत्र यद्वा-रतस्तत्प्रमाणान्तरविरोधेऽन्यथा नीयते। यथा विषं भक्ष-येति वाक्यं माऽस्य गृहे भुङ्क्ष्वेति वाक्यान्तरार्थपरं सत्। यत्र तु तात्पर्य्यं तत्र मानान्तरविरोधे पौरुषेयमप्रमाणमेव भवति। वेदान्तास्तु पौर्वापर्य्यपर्य्यालोचनया निरस्तसमस्तभे-दप्रपञ्चब्रह्मप्रतिपादनपरा अपौरुषेयतया स्वतःसिद्धतात्त्वि-कप्रमाणभावाः सन्तस्तात्त्विकप्रमाणाभावात् प्रत्यक्षादीनि प्रच्याव्य सांव्यवहारिके तस्मिन् व्यवस्थापयन्ति। न चादित्यो वै यूप इति वाक्यमादित्यस्य यूपत्वप्रतिपादनपरमपि तु

यूपस्तुतिपरम्। तस्मात्प्रमाणान्तरविरोधे द्वारीभूतो विषयो गुणवादेन नीयते, यत्र तु प्रमाणान्तरं विरोधकं नास्ति यथा देवताविग्रहादौ तत्र द्वारतोऽपि विषयः प्रतीयमानो न शक्यस्त्यक्तुम्। न च गुणवादेन नेतुं, को हि मुख्ये सम्भवति गौणमाश्रयेदतिप्रसङ्गात्। तथा सत्यनधिगतविग्रहादि प्रतिपादयद् वाक्यं भिद्येतेति चेत्। श्रद्धा। भिन्नमेवैतद्वाक्यं, तथा सति तात्पर्य्यभेदोऽपीति चेत्। न। द्वारतोऽपि तदवगतौ तात्पर्य्यान्तरकल्पनाया अयोगात्। न च यत्र यस्य न तात्पर्य्यं तस्य तत्राप्रामाण्यं, तथा सति विशिष्टपरं वाक्यं विशेषणेष्वप्रमाणमिति विशिष्टपरमपि न स्यात्, विशेषणाविषयत्वात्। विशिष्टविषयत्वेन तु तदाक्षेपे परस्पराश्रयत्वम्। आक्षेपाद्विशेषणप्रतिपत्तौ सत्यां विशिष्टविषयत्वं विशिष्टविषयत्वाच्च तदाक्षेपः। तस्माद्विशिष्टप्रत्ययपरेभ्योऽपि पदेभ्यो विशेषणानि प्रतीयमानानि तस्यैव वाक्यस्य विषयत्वेनानिच्छताप्यभ्युपेयानि यथा, तथान्यपरेभ्योऽप्यर्थवादवाक्येभ्यो देवताविग्रहादयः प्रतीयमाना असति प्रमाणान्तरविरोधे न युक्तास्त्यक्तुं, नहि मुख्यार्थसम्भवे गुणवादो युज्यते। न च भूतार्थमप्यपौरुषेयं वचो मानान्तरापेक्षं स्वार्थे येन मानान्तरासम्भवे भवेदप्रमाणमित्युक्तम्। स्यादेतत्। तात्पर्य्यैक्येऽपि यदि वाक्यभेदः कथं तर्ह्यर्थैकत्वादेकं वाक्यम्। न। तत्र तत्र यथास्वं तत्तत्पदार्थविशिष्टैकपदार्थप्रतीतिपर्य्यवसानसम्भवात्। स तु पदार्थान्तरविशिष्टः पदार्थ एकः क्वचिद् द्वारभूतः क्वचिद् द्वारीत्येतावान् विशेषः। नन्वेवं सत्योदनं भुक्त्वा ग्रामं गच्छतीत्यत्रापि वाक्यभेदप्रसङ्गः। अन्यो हि संसर्ग ओदनं भुङ्क्ते इति, अन्यस्तु ग्रामं गच्छतीति। न। एकत्र प्रतीतेरपर्य्यवसानात् भुङ्क्ते इति हि

समानकर्तृकता पूर्वकालता च प्रतीयते। न चेयं प्रतीतिरपरकालक्रियान्तरप्रत्ययमन्तरेण पर्य्यवस्यति। तस्माद्यावति पदसमूहे पदाहिताः पदार्थस्मृतयः पर्य्यवस्यन्ति तावदेकं वाक्यम्। अर्थवादवाक्ये चैताः पर्य्यवस्यन्ति, विनैव विधिवाक्यं विशिष्टार्थप्रतीतेः। न च द्वाभ्यां द्वाभ्यां पदाभ्यां विशिष्टार्थप्रत्ययपर्य्यवसानात् पञ्चषपदवति वाक्ये एकस्मिन्नानात्वप्रसङ्गः। नानात्वेऽपि विशेषणानां विशेष्यस्यैकत्वात्, तस्य च सकृच्छ्रुतस्य प्रधानभूतस्य गुणभूतविशेषणानुरोधेनावर्त्तनायोगात्। प्रधानभेदे तु वाक्यभेद एव। तस्माद्विधिवाक्यादर्थवादवाक्यमन्यदिति वाक्ययोरेव स्वस्ववाक्यार्थप्रत्ययावसितव्यापारयोः पश्चात् कुतश्चिदपेक्षायां परस्परान्वय इति सिद्धम्। "अपि च विधिभिरेवेन्द्रादिदैवत्यानि" इति। देवतामुद्दिश्य हविरवसृष्य च तद्विषयस्वत्वत्याग इति यागशरीरम्। न च चेतस्यनालिखिता देवतोद्देष्टुं शक्या, न च स्वरूपरहिता चेतसि शक्यते आलेखितुमिति यागविधिनैव तद्रूपापेक्षिणा याद्दशमन्यपरेभ्योऽपि मन्त्रार्थवादेभ्यस्तद्रूपमवगतं तदभ्युपेयते। रूपान्तरकल्पनायां मानाभावात्। मन्त्रार्थवादयोरत्यन्तपरोक्षवृत्तिप्रसङ्गाच्च। यथा हि 'व्रात्यो व्रात्यस्तोमेन यजेत' इति व्रात्यस्वरूपापेक्षायां यस्य पिता पितामहो वा सोमं न पिबेत् स व्रात्य इति सिद्धवद् व्रात्यस्वरूपमवगतं व्रात्यस्तोमविध्यपेक्षितं सद्विधिप्रमाणकं भवति, यथा वा स्वर्गस्य रूपमलौकिकं स्वर्गकामो यजेतेति विधिनापेक्षितं सदर्थवादतोऽवगम्यमानं विधिप्रमाणकम्, तथा देवतारूपमपि। ननूद्देशो रूपज्ञानमपेक्षते न पुना रूपसत्त्वामपि, देवतायाः समारोपेणापि च रूपज्ञानमुपपद्यते इति समारोपितमेव रूपं देवतायाः मन्त्रार्थवादैरुच्यते। सत्यं रूपज्ञान-

मपेक्षते। तच्चान्यतोऽसम्भवान्मन्त्रार्थवादेभ्य एव, तस्य तु रूपस्यासति बाधकेऽनुभवारूढं तथाभावं परित्यज्यान्यथात्वमननुभूयमानमसाम्प्रतं कल्पयितुम्। तस्माद्विध्यपेक्षितमन्त्रार्थवादैरन्यपरैरपि देवतारूपं बुद्धावुपनिधीयमानं विधिप्रमाणकमेवेति युक्तम्। स्यादेतत्। विध्यपेक्षायामन्यपरादपि वाक्यादवगतोऽर्थः स्वीक्रियते, तदपेक्षैव तु नास्ति, शब्दरूपस्य देवताभावात्, तस्य च मानान्तरवेद्यत्वादित्यत आह। "न च शब्दमात्रम्" इति। न केवलं मन्त्रार्थवादतो विग्रहादिसिद्धिरपि त्वितिहासपुराणलोकस्मरणेभ्यो मन्त्रार्थवादमूलेभ्यो वा प्रत्यक्षादिमूलेभ्यो वेत्याह। "इतिहास" इति। "स्निह्यते"। युज्यते। निगदव्याख्यानमन्यत्। तदेवं मन्त्रार्थवादादिसिद्धे देवताविग्रहादौ गुर्वादिपूजावद्देवतापूजात्मको यागो देवताप्रसादादिद्वारेण सफलोऽवकल्पते अचेतनस्य तु पूजामप्रतिपाद्यमानस्य तदनुपपत्तिः। न चैवं यज्ञकर्मणो देवतां प्रति गुणभावाद्देवतातः फलोत्पादे यागभावनायाः श्रुतं फलवत्त्वं यागस्य च तां प्रति तत्फलांशं वा प्रति श्रुतं करणत्वं हातव्यम्। यागभावनाया एव हि फलवत्त्या यागलक्षणस्वकरणावान्तरव्यापारत्वाद् देवताभोजनप्रसादादीनां कृषिकर्मण इव तत्तदवान्तरव्यापारस्य सस्याधिगमसाधनत्वम्। आग्नेयादीनामिवोत्पत्तिपरमापूर्वावान्तरव्यापाराणां भवन्मते स्वर्गसाधनत्वम्। तस्मात् कर्मणोऽपूर्वावान्तरव्यापारस्य वा देवताप्रसादावान्तरव्यापारस्य वा फलवत्त्वात् प्रधानत्वमुभयस्मिन्नपि पक्षे समानम्, न तु देवताया विग्रहादिमत्याः प्राधान्यमिति न धर्ममीमांसायाः सूत्रमपि वा शब्दपूर्वत्वाद्यज्ञकर्म प्रधानं गुणत्वे देवताश्रुतिरिति विरुध्यते। तस्मात्सिद्धो देवतानां प्रायेण ब्रह्मविद्यास्वधिकारः।

शुगस्य तदनादरश्रवणात्तदाद्रवणात् सूच्यते हि ॥ ३४ ॥

अवान्तरसङ्गतिं कुर्वन्नधिकरणतात्पर्य्यमाह। "यथा मनुष्याधिकार" इति। शङ्काबीजमाह। "तत्र" इति। निर्मृष्टनिखिलदुःखानुषङ्गे शाश्वतिक आनन्दे कस्य नाम चेतनस्यार्थिता नास्ति, येनार्थितायाा अभावाच्छुद्रो नाधिक्रियेत। नाप्यस्य ब्रह्मज्ञाने सामर्थ्याभावः। द्विविधं हि सामर्थ्यं निजं चागन्तुकं च। तत्र द्विजातीनामिव शूद्राणां श्रवणादिसामर्थ्यं निजमप्रतिहतम्। अध्ययनाधानाभावादागन्तुकसामर्थ्याभावे सत्यनधिकार इति चेत्, हन्ताधानाभावे सत्यग्न्यभावादग्निसाध्ये कर्मणि मा भूदधिकारः, न च ब्रह्मविद्यायामग्निः साधनमिति किमित्यनाहिताग्नयो नाधिक्रियन्ते। न चाध्ययनाभावात्तत्साधनायामनधिकारी ब्रह्मविद्यायामिति साम्प्रतम्। यतो युक्तं यदाहवनीये जुहोत्याहवनीयस्य होमाधिकरणतया विधानात्तद्रूपस्यालौकिकतयानारभ्याधीतवाक्यविहितादाधानादन्यतोऽनधिगमादाधानस्य च द्विजातिसम्बन्धितया विधानात्। तत्साध्योऽग्निरलौकिको न शूद्रस्यास्तीति नाहवनीयादिसाध्ये कर्मणि शूद्रस्याधिकार इति। न च तथा ब्रह्मविद्यायामलौकिकमस्ति साधनं यच्छूद्रस्य न स्यात्। अध्ययननियम इति चेत्। न। विकल्पासहत्वात्। तदध्ययनं पुरुषार्थे वा नियम्येत, यथा धनार्जने प्रतिग्रहादि। क्रत्वर्थे वा, यथा व्रीहीनवहन्तीत्यवघातः। न तावत् क्रत्वर्थे। नहि स्वाध्यायोऽध्येतव्य इति कञ्चित् क्रतुं प्रकृत्य पठ्यते, यथा दर्शपूर्णमासं प्रकृत्य व्रीहीनवहन्तीति। न चानारभ्याधीतमप्यर्थ्याभिच-

रितं क्रतुसम्बन्धितया क्रतुमुपस्थापयति, येन वाक्येनैव क्रतुना सम्बध्येताध्ययनं, नहि यथा जुह्वाद्यव्यभिचरितक्रतुसम्बद्धमेवं स्वाध्याय इति। तस्मान्नैष क्रत्वर्थे नियमो नापि पुरुषार्थे। पुरुषेच्छाधीनप्रवृत्तिर्हि पुरुषार्थो भवति, यथा फलं तदुपायो वा। तदुपायेऽपि हि विधितः प्राक् सामान्यरूपा प्रवृत्तिः पुरुषेच्छानिबन्धनैव। इतिकर्तव्यतासु तु सामान्यतो विशेषतश्च प्रवृत्तिर्विधिपराधीनैव। नह्यनधिगतकरणभेद इतिकर्त्तव्यतासु घटते। तस्माद्विध्यधीनप्रवृत्तितयाऽङ्गानां क्रत्वर्थता। क्रतुरिति हि विधिविषयेण विधिं परामृशति विषयिणम्। तेनार्थ्यते विषयीक्रियत इति क्रत्वर्थः। न चाध्ययनं वा स्वाध्यायो वा तदर्थज्ञानं वा प्राग् विधेः पुरुषेच्छाधीनप्रवृत्तिर्येन पुरुषार्थः स्यात्। यदि चाध्ययनेनैवार्थावबोधरूपं नियम्येत ततो मानान्तरविरोधः। तद्रूपस्य विनाप्यध्ययनं पुस्तकादिपाठेनाप्यधिगमात्। तस्मात्सुवर्णं भार्य्यमितिवदध्ययनादेव फलं कल्पनीयम्। तथा चाध्ययनविधेरनियामकत्वाच्छूद्रस्याध्ययनेन वा पुस्तकादिपाठेन वा सामर्थ्यमस्तीति सोऽपि ब्रह्मविद्यायामधिकृतः। मा भूद्वाऽध्ययनाभावात्सर्वत्र ब्रह्मविद्यायामधिकारः संवर्गविद्यायां तु भविष्यति। अहहारे त्वाशूद्र इति शूद्रं सम्बोध्य तस्याः प्रवृत्तेः। न चैष शूद्रशब्दः कदाचिदवयवव्युत्पत्त्याऽशूद्रे वर्णनीयः। अवयवप्रसिद्धितः समुदायप्रसिद्धेरनपेक्षतया बलीयस्त्वात्। तस्माद्यथाऽनधीयानस्येष्टौ निषादस्थपतेरधिकारो वचनसामर्थ्यादेवं संवर्गविद्यायां शूद्रस्याधिकारो भविष्यतीति प्राप्तम्। एवं प्राप्ते ब्रूमः। न शूद्रस्याधिकारो वेदाध्ययनाभावादिति। अयमभिसन्धिः। यद्यपि स्वाध्यायोऽध्येतव्य इत्यध्ययनविधिर्न किञ्चित्फलवत्कर्मा-

रध्याम्नातः, नाप्यव्यभिचरितक्रतुसम्बन्धपदार्थगतः, नहि जुह्वादिवत्स्वाध्यायोऽव्यभिचरितक्रतुसम्बन्धस्तथापि स्वाध्यायस्याध्ययनसंस्कारविधिरध्ययनस्यापेक्षितोपायतामवगमयन् किं पिण्डपितृयज्ञवत् स्वर्गं वा सुवर्णं भार्य्यमिति वदार्थवादिकं वा फलं कल्पयित्वा विनियोगभङ्गेन स्वाध्यायेनाधीयीतेत्येवमर्थः कल्पतां, किंवा परम्परयाऽप्यन्यतोऽपेक्षितमधिगम्य निर्वृणोत्विति विषये, न दृष्टद्वारेण परम्परयाऽप्यन्यतोऽपेक्षितप्रतिलम्भे च यथाश्रुतिविनियोगोपपत्तौ च सम्भवन्त्यां श्रुतविनियोगभङ्गेनाध्ययनादेवाश्रुतादृष्टफलकल्पनोचिता। दृष्टश्च स्वाध्यायाध्ययनसंस्कारस्तेन हि पुरुषेण सम्प्राप्यते प्राप्तश्च फलवत्कर्मब्रह्मावबोधमभ्युदयनिःश्रेयसप्रयोजनमुपजनयति, न तु सुवर्णधारणादौ दृष्टद्वारेण परम्परयाप्यस्त्यपेक्षितं पुरुषस्य, तस्माद्विपरिवृत्त्य साक्षाद्वारणादेव विनियोगभङ्गेन फलं कल्पते। यदा चाध्ययनसंस्कृतेन स्वाध्यायेन फलवत्कर्मब्रह्मावबोधो भाव्यमानोऽभ्युदयनिःश्रेयसप्रयोजन इति स्थापितं तदा यस्याध्ययनं तस्यैव कर्मब्रह्मावबोधोऽभ्युदयनिःश्रेयसप्रयोजनो नान्यस्य यस्य चोपनयनसंस्कारस्तस्यैवाध्ययनं, स च द्विजातीनामेवेत्युपनयनाभावेनाध्ययनसंस्काराभावात् पुस्तकादिपठितस्वाध्यायजन्योऽर्थावबोधः शूद्राणां न फलाय कल्पत इति शास्त्रीयसामर्थ्याभावान्न शूद्रो ब्रह्मविद्यायामधिकृत इति सिद्धम्। "यज्ञेऽनवक्लृप्तः" इति यज्ञग्रहणमुपलक्षणार्थम्। विद्यायामनवक्लृप्त इत्यपि द्रष्टव्यम्। सिद्धवदभिधानस्य न्यायपूर्वकत्वान्न्यायस्य चोभयत्र साम्यात्। द्वितीयं पूर्वपक्षमनुभाषते। "यत् पुनः संवर्गविद्यायाम्" इति। दूषयति। "न तल्लिङ्गम्"। कुतः। "न्यायाभावात्"। न तावच्छूद्रः संवर्गविद्यायां

साचाच्चोद्यते। यथैतया निषादस्थपतिं याजयेदिति निषादस्थपतिः किन्त्वर्थवादगतोऽयं शूद्रशब्दः स चान्यतः सिद्धमर्थमवद्योतयति न तु प्रापयतीत्यध्वरमीमांसकाः। अस्माकं त्वन्यपरादपि वाक्यादसति बाधके प्रमाणान्तरेणार्थोऽवगम्यमानो विधिना चापेक्षितः स्वीक्रियत एव। न्यायश्चास्मिन्नर्थे उक्तो बाधकः। न च विध्यपेक्षाऽस्ति, द्विजात्यधिकारप्रतिलम्भेन विधेः पर्य्यवसानात्। विध्युद्देशगतत्वे त्वयं न्यायोऽपोद्यते वचनबलान्निषादस्थपतिवन्न त्वेष विध्युद्देशगत इत्युक्तम्। तस्मान्नार्थवादमात्राच्छूद्राधिकारसिद्धिरिति भावः। अपि च किमर्थवादबलाद्विद्यामात्रेऽधिकारः शूद्रस्य कल्पतां संवर्गविद्यायां वा। न तावद्विद्यामात्र इत्याह। "कामं चायम्" इति। नहि संवर्गविद्यायामर्थवादः श्रुतो विद्यामात्रेऽधिकारिणमुपनयत्यतिप्रसङ्गात्। अस्तु तर्हि संवर्गविद्यायामेव शूद्रस्याधिकार इत्यत आह। "अर्थवादस्थत्वात्" इति। तत्किमेतच्छूद्रपदं प्रमत्तगीतं, न चैतद्युक्तं, तुल्यं हि साम्प्रदायिकमित्यत आह। "शक्यते चायं शूद्रशब्दः" इति। एवं किलात्रोपाख्यायते। जानश्रुतिः पौत्रायणो बहुदायी श्रद्धादेयो बहुपाक्यः प्रियातिथिर्बभूव। स च तेषु तेषु ग्रामनगरशृङ्गाटकेषु विविधानामन्नपानानां पूर्णानतिथिभ्य आवसथान् कारयामास। सर्वत एव मे तेष्वावसथेषु ममान्नपानमर्थिन उपयोक्ष्यन्त इति। अथास्य राज्ञो दानशौण्डस्य गुणगरिमसन्तोषिताः सन्तो देवर्षयो हंसरूपमास्थाय तदनुग्रहाय तस्य निदाघसमये दोषा हर्म्यतलस्थस्योपरि मालामाबध्याजग्मुस्तेषामग्रेसरं हंसं सम्बोध्य पृष्ठतो व्रजन्नेकतमो हंसः साद्भुतमभ्युवाच। भल्लाक्ष भल्लाक्ष जानश्रुतेरस्य पौत्रायणस्य द्युनिशं द्युलोक आयतं ज्योति-

स्तन्मा प्रसाङ्क्षीर्भैतत्त्वा धाक्षीदिति। तमेवमुक्तवन्तमग्रगामी हंसः प्रत्युवाच। कं वरमेनमेतत्सन्तं सयुग्वानमिव रैक्कमात्थ। अयमर्थः। वर इति सोपहासमवरमाह। अथवा वरो वराकोऽयं जानश्रुतिः। कमित्याक्षेपे, यस्मादयं वराकस्तस्मात्कमेनं किम्भूतमेतत्सन्तं प्राणिमात्रं रैक्कमिव सयुग्वानमात्थ। युग्वा मन्त्री शकटी तया सह वर्तत इति सयुग्वा रैक्कस्तमिव कमेनं प्राणिमात्रं जानश्रुतिमात्थ। रैक्कस्य हि ज्योतिरसह्यं न त्वेतस्य प्राणिमात्रस्य। तस्य हि भगवतः पुण्यज्ञानसम्पन्नस्य रैक्कस्य ब्रह्मविदो धर्मे त्रैलोक्योदरवर्तिप्राणभृन्मात्रधर्मोऽन्तर्भवति न पुना रैक्कधर्मकक्षां कस्यचिद्धर्मोऽवगाहत इति। अथैष हंसवचनादात्मनोऽत्यन्तनिकर्षमुत्कर्षकाष्ठां च रैक्कस्योपश्रुत्य विषण्णमानसो जानश्रुतिः कितव इवाक्षपराजितः पौनःपुन्येन निःश्वसन्नुद्वेलं कथमपि निशीथमतिवाहयाम्बभूव। ततो निशान्तपिशुनमनिभृतवन्दारुवृन्दप्रारब्धस्तुतिसहस्रसंवलितं मङ्गलतूर्य्यनिर्घोषमाकर्ण्य तल्पतलस्थ एव राजैकपदे यन्तारमाहूयादिदेश, रैक्काह्वयं ब्रह्मविदमेकरतिं सयुग्वानमतिविविक्तेषु तेषु तेषु विपिननगनिकुञ्जनदीपुलिनादिप्रदेशेष्वन्विष्य प्रयत्नतोऽस्मभ्यमाचक्ष्वेति। स च तत्रान्विष्यन् क्वचिदतिविविक्ते देशे शकटस्याधस्तात् पामानं कण्डूयमानं ब्राह्मणायनमद्राक्षीत्। दृष्ट्वा च रैक्कोऽयं भवितेति प्रतिभावानुपविश्य सविनयमप्राक्षीत् त्वमसि हे भगवन् सयुग्वा रैक्क इति। तस्य च रैक्कभावानुमतिं च तैस्तैरिङ्गितैर्गार्हस्थ्येच्छां धनायां चोन्नीय यन्ता राज्ञे निवेदयामास। राजा तु तं निशम्य गवां षट्शतानि निष्कं च हारं चाश्वतरीरथं चादाय सत्वरं रैक्कं प्रतिचक्रमे। गत्वा चाभ्यवाद हे रैक्क गवां षट्शता-

नीमानि निष्कस्य हारस्यायमश्वतरीरथ एतदादत्स्व, अनुशाधि मां भगवन्निति। अथैवमुक्तवन्तं प्रति साटोपं च सस्पृहं चोवाच रैक्वः। अह हारेत्वा शूद्र तवैव सह गोभिरस्त्विति। अहेति निपातः साटोपमामन्त्रणे। हारेण युक्ता इत्वा गन्त्री रथो हारेत्वा गोभिः सह तवैवास्तु किमितन्मात्रेण मम धनेनाकल्पवर्त्तिनो गार्हस्थ्यस्य निर्वाहानुपयोगिनेति भावः। आहर त्वेति तु पाठोऽनर्थकतया च गोभिः सहेत्यत्र प्रतिसम्बन्ध्यनुपादानेन चाचार्य्यैर्दूषितः। तदस्यामाख्यायिकायां शक्यः शूद्रशब्देन जानश्रुती राजन्योऽप्यवयवव्युत्पत्त्या वक्तुं, स हि रैक्वः परोक्षज्ञतां चिख्यापयिषुरात्मनो जानश्रुतेः शूद्रेति शुचं सूचयामास। कथं पुनः शूद्रशब्देन शुगुत्पन्ना सूच्यत इति। उच्यते, "तदा द्रवणात्" तद्व्याचष्टे "शुचमभिदुद्राव" जानश्रुतिः। शुचं प्राप्तवानित्यर्थः। "शुचा वा" जानश्रुतिः "द्रुद्रुवे" शुचा प्राप्त इत्यर्थः। अथवा शुचा रैक्वं जानश्रुतिर्दुद्राव, गतवान्। तस्मात्तदा द्रवणादिति तच्छब्देन शुग्वा जानश्रुतिर्वा रैक्वो वा परामृश्यत इत्युक्तम्॥

क्षत्रियत्वगतेश्चोत्तरत्र चैत्ररथेन लिङ्गात्॥३५॥

"इतश्च न जातिशूद्रो जानश्रुतिः। यत्कारणं" प्रकरणनिरूपणे क्रियमाणे क्षत्रियत्वमस्य जानश्रुतेरवगम्यते। चैत्ररथेन लिङ्गादिति व्याचचाणः प्रकरणं निरूपयति। "उत्तरत्र संवर्गविद्या वाक्यशेषे" चैत्ररथेनाभिप्रतारिणा निश्चितक्षत्रियत्वेन समानायां संवर्गविद्यायां समभिव्याहाराल्लिङ्गात् सन्दिग्धक्षत्रियभावो जानश्रुतिः क्षत्रियो निर्णीयते। अथ ह शौनकञ्च कापेयमभिप्रतारिणञ्च काक्षसेनिं सूदेन परिविष्यमाणौ ब्रह्मचारी बिभिक्षे इति प्रसिद्धयाजकत्वेन कापेयेनाभिप्रतारिणो योगः प्रतीयते। ब्रह्मचारिभिक्षया

चास्याशूद्रत्वमवगम्यते। नहि जातु ब्रह्मचारी शूद्रान्नं भिक्षते। याजकेन च कापेयेन योगाद्याज्योऽभिप्रतारी। क्षत्रियत्वं चास्य चैत्ररथित्वात्। तस्माच्चैत्ररथिनामैकः क्षत्रपतिरजायतेति वचनात्। चैत्ररथित्वं चास्य कापेयेन याजकेन योगात्। "एतेन वै चित्ररथं कापेया अयाजयन्निति" छन्दोगानां द्विरात्रे श्रूयते। तेन चित्ररथस्य याजकाः कापेयाः। एष चाभिप्रतारी चित्ररथादन्यः सन्नेव कापेयानां याज्यो भवति यदि चैत्ररथिः स्यात्, समानान्वयानां हि प्रायेण समानान्वया याजका भवन्ति। तस्माच्चैत्ररथित्वादभिप्रतारी काक्षसेनिः क्षत्रियः। तत्समभिव्याहाराच्च जानश्रुतिः क्षत्रियः सम्भाव्यते। इतश्च क्षत्रियो जानश्रुतिरित्याह "क्षत्तृप्रेषणाद्यैश्वर्य्ययोगाच्च"। क्षत्तृप्रेषणे चार्थसम्भवे च तादृशस्य वदान्यप्रष्ठस्यैश्वर्य्यं प्रायेण क्षत्रियस्य दृष्टं युधिष्ठिरादिवदिति।

संस्कारपरामर्शात्तदभावाभिलापाच्च ॥३६॥

न केवलमुपनीताध्ययनविधिपरामर्शेन न शूद्रस्याधिकारः किन्तु तेषु तेषु विद्योपदेशप्रदेशेषूपनयनसंस्कारपरामर्शात् शूद्रस्य तदभावाभिधानाद्ब्रह्मविद्यायामनधिकार इति। नन्वनुपनीतस्यापि ब्रह्मोपदेशः श्रूयते तान् हानुपनीयैवेति। तथा शूद्रस्यानुपनीतस्यैवाधिकारो भविष्यतीत्यत आह। "तान् हानुपनीयैवेत्यपि प्रदर्शितैवोपनयनप्राप्तिः" प्राप्तिपूर्वकत्वात् प्रतिषेधस्य येषामुपनयनं प्राप्तं तेषामेव तन्निषिध्यते। तच्च द्विजातीनामिति द्विजातय एव निषिद्धोपनयना अधिक्रियन्ते न शूद्र इति।

तदभावनिर्धारणे च प्रवृत्तेः ॥ ३७ ॥

सत्यकामो ह वै जाबालः प्रमीतपितृकः स्वां मातरं जबा-

लामपृच्छत्। अहमाचार्य्यकुले ब्रह्मचर्य्यं चरिष्यामि, तद्‌ ब्रवीतु भवती किङ्गोत्रोऽहमिति।· साऽब्रवीत्। त्वज्जनकपरिचरणपरतया नाहमज्ञासिषं यद्गोत्रं तवेति। स त्वाचार्य्यं गौतममुपससाद। उपसद्योवाच, हे भगवन् ब्रह्मचर्य्यमुपेयां त्वयीति। स होवाच, नाविज्ञातगोत्र उपनीयत इति किङ्गोत्रोऽसीति। अथोवाच सत्यकामो नाहं वेद स्वं गोत्रं, स्वां मातरं जबालामपृच्छं, साऽपि न वेदेति। तदुपश्रुत्याभ्यधाद्गौतमः। नाद्विजन्मन आर्जवं युक्तमीदृशं वचस्तेनास्मिन्न शूद्रत्वसम्भावनास्तीति त्वां द्विजातिजन्मानमुपनेष्य इत्युपनेतुमनुशासितुं च जाबालं गौतमः प्रवृत्तः। तेनापि शूद्रस्य नाधिकार इति विज्ञायते। "न सत्यादगाः" इति। न सत्यमतिक्रान्तवानसीति॥

श्रवणाध्ययनार्थप्रतिषेधात् स्मृतेश्च ॥३८॥

निगदव्याख्यातेन भाष्येण व्याख्यातम्। अतिरोहितार्थमन्यत्॥

कम्पनात्॥ ३९ ॥

प्राणवज्रश्रुतिबलाद्वाक्यं प्रकरणं च भङ्क्त्वा वायुः पञ्चवृत्तिराध्यात्मिको बाह्यश्चात्र प्रतिपाद्यः। तथाहि, प्राणशब्दो मुख्यो वायावाध्यात्मिके, वज्रशब्दश्चाशनौ। अशनिश्च वायुपरिणामः। वायुरेव हि बाह्यो धूमज्योतिःसलिलसंवलितः पर्जन्यभावेन परिणतो विद्युत्स्तनयित्नुवृष्ट्यशनिभावेन विवर्त्तते। यद्यपि च सर्वं जगदिति सवायुकं प्रतीयते तथापि सर्वशब्द आपेक्षिकोऽपि न स्वाभिधेयं जहाति किन्तु सङ्कुचितवृत्तिर्भवति। प्राणवज्रशब्दौ तु ब्रह्मविषयत्वे स्वार्थमेव त्यजतः। तस्मात् स्वार्थत्यागाद्वरं वृत्तिसङ्कोचः स्वार्थ-

लेशावस्थानात्। अमृतशब्दोऽपि मरणाभाववचनो न सार्वकालिकं तदभावं ब्रूते, ज्योतिर्जीवितयापि तदुपपत्तेः। यथा अमृता देवा इति। तस्मात् प्राणवज्रश्रुत्यनुरोधाद्वायुरेवात्र विवक्षितो न ब्रह्मेति प्राप्तम्। एवं प्राप्ते उच्यते। 'कम्पनात्' सवायुकस्य जगतः कम्पनात्, परमात्मैव शब्दात् प्रमित इति मण्डूकप्लुत्यानुषज्यते। ब्रह्मणो हि बिभ्यदेतज्जगत् कृत्स्नं स्वव्यापारे नियमेन प्रवर्त्तते न तु मर्य्यादामतिवर्त्तते। एतदुक्तं भवति। न श्रुतिसङ्कोचमात्रं श्रुत्यर्थपरित्यागे हेतुरपि तु पूर्वापरवाक्यैकवाक्यताप्रकरणाभ्यां संवलितः श्रुतिसङ्कोचः। तदिदमुक्तं "पूर्वापरयोर्ग्रन्थभागयोर्ब्रह्मैव निर्दिश्यमानमुपलभामहे, इहैव कथमन्तराले वायुं निर्दिश्यमानं प्रतिपद्येमहि" इति। तदनेन वाक्यैकवाक्यता दर्शिता। प्रकरणादपीति भाष्येण प्रकरणमुक्तम्। यत् खलु पृष्टं तदेव प्रधानं प्रतिवक्तव्यमिति तस्य प्रकरणम्। पृष्टादन्यस्मिंस्तूच्यमाने शास्त्रमप्रमाणं भवेदसम्बद्धप्रलापित्वात्। यत्तु वायुविज्ञानात् क्वचिदमृतत्वमभिहितमापेक्षिकं तदिति। अपपुनर्मृत्युं जयतीति श्रुत्या ह्यपमृत्योर्विजय उक्तो न तु परममृत्युविजय इत्यापेक्षिकत्वं तच्च तत्रैव प्रकरणान्तरकरणेन हेतुना। न केवलमपश्रुत्या तदापेक्षिकमपि तु परमात्मानमभिधायातोऽन्यदार्त्तमिति वायादेरार्त्तत्वाभिधानात्। नह्यार्त्ताभ्यासादनार्त्तो भवतीति भावः॥

ज्योतिर्दर्शनात्॥ ४०॥

अत्र हि ज्योतिःशब्दस्य तेजसि मुख्यत्वाद्ब्रह्मणि जघन्यत्वात् प्रकरणाच्च श्रुतेर्बलीयस्त्वात् पूर्ववच्छ्रुतिसङ्कोचस्य चाबाभावात्, प्रत्युत ब्रह्मज्योतिःपक्षे क्वाश्रुतेः पूर्वकाबाधावाः

पीडनप्रसङ्गात्। समुत्थानश्रुतिश्च तेज एव ज्योतिः। तथाहि, समुत्थानमुद्गमनमुच्यते, न तु विवेकविज्ञानम्। उद्गमनञ्च तेजःपक्षेऽर्चिरादिमार्गेणोपपद्यते। आदित्यश्चार्चिराद्यपेक्षया परं ज्योतिर्भवतीति। तदुपसम्पद्य तस्य समीपे भूत्वा स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते, कार्य्यब्रह्मलोकप्राप्तौ क्रमेण मुच्यते। ब्रह्मज्योतिःपक्षे तु ब्रह्म भूत्वा का परा स्वरूपनिष्पत्तिः। न च देहादिविविक्तब्रह्मस्वरूपसाक्षात्कारो वृत्तिरूपोऽभिनिष्पत्तिः। सा हि ब्रह्म भूयात् प्राचीना न तु पराचीना सेयमुपसम्पद्येति क्त्वाश्रुतेः पीडा। तस्मात्तिसृभिः श्रुतिभिः प्रकरणबाधनात्तेज एवात्र ज्योतिरिति प्राप्तम्। एवं प्राप्तेऽभिधीयते। परमेव ब्रह्म ज्योतिःशब्दम्। कस्मात्, दर्शनात्। "तस्य हीह प्रकरणे" "अनुवृत्तिर्दृश्यते"। यत् खलु प्रतिज्ञायते यच्च मध्ये परामृश्यते यच्चोपसंह्रियते स एव प्रधानं प्रकरणार्थः। तदन्तःपातिनस्तु सर्वे तदनुगुणतया नेतव्याः। न तु श्रुत्यनुरोधमात्रेण प्रकरणादपक्रष्टव्या इति हि लोकस्थितिः। अन्यथोपांशुयाजवाक्ये जामितादोषोपक्रमे तत्प्रतिसमाधानोपसंहारे च तदन्तःपातिनो विष्णुरुपांशु यष्टव्य इत्यादयो विधिश्रुत्यनुरोधेन पृथग् विधयः प्रसज्येरन्। तत् किमिदानीं तिस्रः साह्नस्योपसदः कार्य्या द्वादशाहीनस्येति प्रकरणानुरोधात् समुदायप्रसिद्धिबललब्धमहर्गणाभिधानं परित्यज्याहीनशब्दः कथमप्यवयवव्युत्पत्त्या साह्नं ज्योतिष्टोममभिधाय तत्रैव द्वादशोपसत्तां विधत्ताम्। स हि कृत्स्नविधानान्न कुतश्चिदपि हीयते क्रतोरित्यहीनः शक्यो वक्तुम्। मैवम्। अवयवप्रसिद्धेः समुदायप्रसिद्धिर्बलीयसीति श्रुत्या प्रकरणबाधनान्न द्वादशोपसत्तामहीनगुणयुक्ते ज्योतिष्टोमे शक्नोति विधातुम्। नाप्य-

तोऽपकृष्टः सन्नहर्गणस्य विधत्ते। परप्रकरणेऽन्यधर्मविधेर-न्याय्यत्वात्। असम्बद्धपदव्यवायविच्छिन्नस्य प्रकरणस्य पुन-रनुसन्धानक्लेशात्। तेनानपकृष्टेनैव द्वादशाहीनस्येति वाक्येन साङ्गस्य तिस्र उपसदः कार्य्या इति विधिं स्तोतुं द्वादशाहविहिता द्वादशोपसत्ता तत्प्रकृतित्वेन च सर्वाहीनेषु प्राप्ता निवीतादिवदनूद्यते। तस्मादहीनश्रुत्या प्रकरणबा-धेऽपि न द्वादशाहीनस्येति वाक्यस्य प्रकरणादपकर्षो ज्योति-ष्टोमप्रकरणाम्नातस्य। पूषाद्यनुमन्त्रणमन्त्रस्य यल्लिङ्गबलात् प्रकरणबाधेनापकर्षस्तदसत्या। पौष्णादौ च कर्मणि तस्या-र्थवत्त्वादिह त्वपकृष्टस्यार्चिरादिमार्गोपदेशे फलस्योपाय-मार्गप्रतिपादकोऽतिविशदे एव सम्प्रसाद इति वाक्यस्यावि-शदैकदेशमात्रप्रतिपादकस्य निष्प्रयोजनत्वात्। न च द्वाद-शाहीनस्येतिवद्यथोक्तात्मध्यानसाधनानुष्ठानं स्तोतुमेष सम्प्र-साद इति वचनमर्चिरादिमार्गमनुवदतीति युक्तम्। स्तुति-लक्षणायां स्वाभिधेयसंसर्गतात्पर्य्यपरित्यागप्रसङ्गात्। द्वाद-शाहीनस्येति तु वाक्ये स्वार्थसंसर्गतात्पर्य्ये प्रकरणविच्छे-दस्य प्राप्तानुवादमात्रस्य चाप्रयोजनत्वमिति स्तुत्यर्थो लक्ष्यते। न चैतद्दोषभयात्समुदायप्रसिद्धिमुल्लङ्घ्यावयवप्रसिद्धिमुपा-श्रित्य साङ्गस्यैव द्वादशोपसत्तां विधातुमर्हति, त्रित्वद्वादशत्व-योर्विकल्पप्रसङ्गात्। न च सत्यां गतौ विकल्पो न्याय्यः। साङ्गाहीनपदयोश्च प्रकृत ज्योतिष्टोमाभिधायिनोरानर्थक्यप्रस-ङ्गात्। प्रकरणादेव तदवगतेः। इह तु स्वार्थसंसर्गतात्पर्य्ये नोक्तदोषप्रसङ्ग इति पौर्वापर्य्यपर्य्यालोचनया प्रकरणानुरोधा-द्रूढिमपि पूर्वकालतामपि परित्यज्य प्रकरणानुगुण्येन ज्योतिः परं ब्रह्म प्रतीयते। यत् तूक्तं मुमुक्षोरादित्यप्राप्तिरभिहि-तेति। नासावात्यन्तिको मोक्षः, किन्तु कार्य्यब्रह्मलोक-

प्राप्तिः। न च क्रममुक्त्यभिप्रायं स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत इति वचनं नह्येतत् प्रकरणोक्तं ब्रह्म तत्त्वविदुषो गत्युत्क्रान्तीस्तः। तथा च श्रुतिः। 'न तस्मात् प्राणा उत्क्रामन्ति अत्रैव समवनीयन्ते' इति। न च तद्द्वारेण क्रममुक्तिः। अर्चिरादिमार्गस्य हि कार्य्यब्रह्मलोकप्रापकत्वं न तु ब्रह्मभूयहेतुभावः, जीवस्य तु निरुपाधिनित्यशुद्धबुद्धब्रह्मभावसाक्षात्कारहेतुके मोक्षे कृतमर्चिरादिमार्गेण कार्य्यब्रह्मलोकप्राप्त्या। अत्रापि ब्रह्मविदस्तदुपपत्तेः। तस्मान्न ज्योतिरादित्यमुपसम्पद्य सम्प्रसादस्य जीवस्य स्वेन रूपेण पारमार्थिकेन ब्रह्मणाऽभिनिष्पत्तिराम्नसीति श्रुतेरत्रापि क्लेशः। अपि च परं ज्योतिः स उत्तमपुरुष इतीहैवोपरिष्टाद्विशेषणात्तेजसो व्यावर्त्यपुरुषविषयत्वेनावस्थापनाज्ज्योतिष्पदस्य परमेव ब्रह्म ज्योतिः न तु तेज इति सिद्धम्॥

आकाशोऽर्थान्तरत्वादिव्यपदेशात्॥ ४१॥

यद्यप्याकाशस्तल्लिङ्गादित्यत्र ब्रह्मलिङ्गदर्शनादाकाशः परमात्मेति व्युत्पादितं, तथापि तद्वदत्र परमात्मलिङ्गदर्शनाभावान्नामरूपनिर्वहणस्य भूताकाशेऽप्यवकाशदानेनोपपत्तेरकस्माच्च रूढिपरित्यागस्यायोगात्। नामरूपे अन्तरा ब्रह्मेति च नाकाशस्य नामरूपयोर्निर्वहितुरन्तरालत्वमाहापि तु ब्रह्मणस्तेन भूताकाशो नामरूपयोर्निर्वहिता। ब्रह्म चैतयोरन्तरालं मध्यं सारमिति यावत्। न तु निर्वोढैव ब्रह्म अन्तरालं वा निर्वोढृ। तस्मात्प्रसिद्धेर्भूताकाशमेवाकाशो न तु ब्रह्मेति प्राप्तम्। एवं प्राप्त उच्यते। परमेवाकाशं ब्रह्म, "कस्मात्, अर्थान्तरत्वादिव्यपदेशात्"। नामरूपमात्रनिर्वाहकमिहाकाशमुच्यते। भूताकाशश्च विकारत्वेन नामरूपान्तः-

पाति सत् कथमात्मानमुद्वहेत् । नहि सुशिक्षितोऽपि विज्ञानी स्वेन स्कन्धेनात्मानं वोढुमुत्सहते । न च नामरूपश्रुतिरविशेषतः प्रवृत्ता भूताकाशवर्जं नामरूपान्तरे सङ्कोचयितुं सति सम्भवे युज्यते, न च निर्वाहकत्वं निरङ्कुशमवगतं ब्रह्मलिङ्गं कथञ्चित् क्लेशेन परतन्त्रे नेतुमुचितम् । अनेन जीवेनात्मनाऽनुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणीति च तत्स्रष्टृत्वमतिस्पष्टं ब्रह्मलिङ्गमत्र प्रतीयते । ब्रह्मरूपतया च जीवस्य व्याकर्तृत्वे ब्रह्मण एव व्याकर्तृत्वमुक्तम् । एवं च निर्वहितुरेवान्तरालतोपपत्तेरन्यो निर्वहिताऽन्यच्चान्तरालमित्यर्थभेदकल्पनापि न युक्ता । तथा च ते नामरूपे यदाकाशमन्तरेत्ययमर्थान्तरव्यपदेश उपपन्नो भवत्याकाशस्य । तस्मादर्थान्तरव्यपदेशात्तथा । तद्ब्रह्म तदमृतमिति व्यपदेशाद्ब्रह्मैवाकाशमिति सिद्धम् ॥

सुषुप्त्युत्क्रान्त्योर्भेदेन ॥ ४२ ॥

आदिमध्यावसानेषु संसारिप्रतिपादनात् ।
तत्परे ग्रन्थसन्दर्भे सर्वं तत्रैव योज्यते ॥

संसार्य्येव तावदात्माऽहङ्कारास्पदं प्राणादिपरीतः सर्वजनसिद्धः । तमेव च योऽयं विज्ञानमयः प्राणेष्वित्यादिश्रुतिसन्दर्भ आदिमध्यावसानेष्वामृशतीति तदनुवादपरो भवितुमर्हति । एवं च संसार्य्यात्मैव कञ्चिदपेक्ष्य महान् संसारस्य चानादित्वेनानादित्वादत उच्यते, न तु तदतिरिक्तः कश्चिदत्र नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावः प्रतिपाद्यः । यत्तु सुषुप्त्युत्क्रान्त्योः प्राज्ञेनात्मना परिष्वक्त इति भेदं मन्यसे, नासौ भेदः, किन्त्वयमात्मशब्दः स्वभाववचनस्तेन सुषुप्त्युत्क्रान्त्यवस्थायां विशेषविषयाभावात्संपिण्डितप्रज्ञेन प्राज्ञेनात्मना स्वभावेन

परिष्वक्तो न किञ्चिद्वेदेत्यभेदेऽपि भेदवदुपचारेण योजनीयम्। यथाहुः 'प्राज्ञः संपिण्डितप्रज्ञः' इति। पत्यादयश्च शब्दाः कार्य्यकरणसङ्घातात्मकस्य जगतो जीवकर्मार्जिततया तद्भोग्यतया च योजनीयाः। तस्मात्संसार्य्येवानूद्यते न तु परमात्मा प्रतिपाद्यत इति प्राप्तम्। एवं प्राप्त उच्यते। 'सुषुप्त्युत्क्रान्त्योर्भेदेन' व्यपदेशादित्यनुवर्त्तते। अयमभिसन्धिः। किं संसारिणोऽन्यः परमात्मा नास्ति, तस्मात् संसार्य्यात्मपरं योऽयं विज्ञानमयः प्राणेष्विति वाक्यम्, आहोस्विदिह संसारिव्यतिरेकेण परमात्मनोऽसङ्कीर्त्तनात्संसारित्वस्यादिमध्यावसानेष्ववमर्शात्संसार्य्यात्मपरं, न तावत्संसार्य्यतिरिक्तस्य तस्याभावः। तत्प्रतिपादका हि शतश आगमा ईक्षतेर्नाशब्दं गतिसामान्यादित्यादिभिः सूत्रसन्दर्भैरुपपादिताः। न चात्रापि संसार्य्यतिरिक्तपरमात्मसङ्कीर्त्तनाभावः, सुषुप्त्युत्क्रान्त्योस्तत्सङ्कीर्त्तनात्। न च प्राज्ञस्य परमात्मनो जीवाद्भेदेन सङ्कीर्त्तनं सति सम्भवे राहोः शिर इतिवदौपचारिकं युक्तम्। न च प्राज्ञशब्दः प्रज्ञाप्रकर्षशालिनि निरूढवृत्तिः कथञ्चिदज्ञविषयो व्याख्यातुमुचितः। न च प्रज्ञाप्रकर्षोऽसङ्कुचद्वृत्तिर्विदितसमस्तवेदितव्यात्सर्वविदोऽन्यत्र सम्भवति। न चेत्यम्भूतो जीवात्मा, तस्मात् सुषुप्त्युत्क्रान्त्योर्भेदेन जीवात् प्राज्ञस्य परमात्मनो व्यपदेशाद्योऽयं विज्ञानमय इत्यादिना जीवात्मानं लोकसिद्धमनूद्य तस्य परमात्मभावोऽनधिगतः प्रतिपाद्यते। न च जीवात्मानुवादमात्रपराण्येतानि वचांसि। अनधिगतार्थावबोधपरं हि शाब्दं प्रमाणं, न त्वनुवादमात्रनिष्ठं भवितुमर्हति। अतएव च संसारिणः परमात्मभावविधानायादिमध्यावसानेष्वनुवाद्यतयाऽवमर्श उपपद्यते। एवं च महत्त्वं चाजत्वं च सर्वगतस्य नित्यस्यात्मनः सम्भवाद्वा-

पैच्छिकं कल्पयिष्यते । यत्तु मध्ये बुद्धान्ताद्यवस्थोपन्यासादिति नानेनावस्थावत्त्वं विवक्ष्यते । अपि त्ववस्थानामुपजनापायधर्मकत्वेन तदतिरिक्तमवस्थारहितं परमात्मानं विवक्षति । "उपरितनवाक्यसन्दर्भालोचनात्" इति ॥

पत्यादिशब्देभ्यः ॥ ४३ ॥

"सर्वस्य वशी" वशः सामर्थ्यं सर्वस्य जगतः प्रभवत्ययम्, व्यूहावस्थानसमर्थ इति । अतएव सर्वस्येशानः सामर्थ्येन ह्ययमुक्तेन सर्वस्येष्टे तदिच्छानुविधानाज्जगतः । अतएव सर्वस्याधिपतिः सर्वस्य नियन्ताऽन्तर्यामीति यावत् । किञ्च स एवम्भूतो हृद्यन्तर्ज्योतिः पुरुषो विज्ञानमयो न साधुना कर्मणा भूयानुत्कृष्टो भवतीत्येवमाद्याः श्रुतयोऽसंसारिणं परमात्मानमेव प्रतिपादयन्ति । तस्माज्जीवात्मानं मानान्तरसिद्धमनूद्य तस्य ब्रह्मभावप्रतिपादनपरो योऽयं विज्ञानमय इत्यादिर्वाक्यसन्दर्भ इति सिद्धम् ॥

इति श्रीमद्वाचस्पतिमिश्रविरचितशारीरकभगवत्पादभाष्यविभागे भामत्यां प्रथमस्याध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

आनुमानिकमप्येकेषामिति चेन्न शरीररूपकविन्यस्तगृहीतेर्दर्शयति च ॥ १ ॥

स्यादेतत् । ब्रह्मजिज्ञासां प्रतिज्ञाय ब्रह्मणो लक्षणमुक्तं जन्माद्यस्य यत इति, तच्चेदं लक्षणं न प्रधानादौ गतं येन व्यभिचारादलक्षणं स्यात्, किन्तु ब्रह्मण्येवेतीक्षतेर्नाशब्द-

मिति प्रतिपादितम्। गतिसामान्यञ्च वेदान्तवाक्यानां ब्रह्म-कारणवादं प्रति विद्यते, न प्रधानकारणवादं प्रतीति प्रप-ञ्चितमधस्तनेन सूत्रसन्दर्भेण, तत्किमवशिष्यते यदर्थमुत्तरः सन्दर्भ आरभ्यते। न च महतः परमव्यक्तमित्यादीनां प्रधाने समन्वयेऽपि व्यभिचारः। नह्येते प्रधानकारणत्वं जगत आहुः। अपि तु प्रधानसद्भावमात्रम्। न च तत्सद्भाव-मात्रेण जन्माद्यस्य यत इति ब्रह्मलक्षणस्य किञ्चिद्धीयते। तस्मादनर्थक उत्तरः सन्दर्भ इत्यत आह। "ब्रह्मजिज्ञासां प्रतिज्ञाय" इति। न प्रधानसद्भावमात्रं प्रतिपादयन्ति महतः परमव्यक्तमित्यादयः किन्तु जगत्कारणं प्रधानमिति महतः परमित्यत्र हि परशब्दोऽविप्रकृष्टपूर्वकालत्वमाह। तथा च कारणत्वम्, अजामेकामित्यादीनां तु कारणत्वाभिधानमति-स्फुटम्। एवञ्च लक्षणव्यभिचारात् तदव्यभिचाराय युक्त उत्तरसूत्रसन्दर्भारम्भ इति। पूर्वपक्षयति। "तत्र य एव" इति। सांख्यप्रवादरूढिमाह। "तत्राव्यक्तम्" इति। सांख्यस्मृतिप्रसिद्धेर्न केवलं रूढिरवयवप्रसिद्ध्याप्ययमेवार्थोऽव-गम्यत इत्याह। "न व्यक्तम्" इति। शान्तघोरमूढशब्दा-दिहीनत्वाच्चेति। श्रुतिरुक्ता। स्मृतिश्च सांख्यीया। न्यायश्च।

'भेदानां परिमाणात्समन्वयाच्छक्तितः प्रवृत्तेश्च।
कारणकार्य्यविभागादविभागाद्वैश्वरूप्यस्य॥
कारणमस्त्यव्यक्तम्'

इति। न च महतः परमव्यक्तमिति प्रकरणपरिशेषाभ्या-मव्यक्तपदं शरीरगोचरम्। शरीरस्य शान्तघोरमूढरूपश-ब्दाद्यात्मकत्वेनाव्यक्तत्वानुपपत्तेः। तस्मात्प्रधानमेवाव्यक्तमु-च्यत इति प्राप्ते, उच्यते। "नैतदेवं नह्येतत्काठकं वाक्यम्" इति। लौकिकी हि प्रसिद्धिः। रूढिर्वेदार्थनिर्णये निमित्तं

तदुपायत्वात्। यथाहुः। य एव लौकिकाः शब्दास्त एव वैदिकास्त एव चैषामर्था इति। न तु परीक्षकाणां पारिभाषिकी पौरुषेयी हि सा न वेदार्थनिर्णयनिबन्धनसिद्धौषधादिप्रसिद्धिवत्। तस्माद्रूढितस्तावन्न प्रधानं प्रतीयते योगस्त्वन्यत्रापि तुल्यः। तदेवमव्यक्तश्रुतावन्यथासिद्धायां प्रकरणपरिशेषाभ्यां शरीरगोचरोऽयमव्यक्तशब्दः। यथा चास्य तद्गोचरत्वमुपपद्यते तथाग्रे दर्शयिष्यते। तेषु शरीरादिषु मध्ये विषयांस्तद्गोचरान् विद्धि। यथाऽश्वोऽध्वानमालम्ब्य चलत्येवमिन्द्रियहयाः स्वगोचरमालम्ब्येति। आत्मा भोक्तेत्याहुर्मनीषिणः। कथमिन्द्रियमनोयुक्तं योगी यथा भवति। इन्द्रियार्थमनःसन्निकर्षेण हि आत्मा गन्धादीनां भोक्ता। प्रधानस्याकाङ्क्षावतो वचनं प्रकरणमिति गन्तव्यं विष्णोः परमं पदं प्रधानमिति तदाकाङ्क्षामवतारयति। "तैश्चेन्द्रियादिभिरसंयतैः" इति। असंयमाभिधानं व्यतिरेकमुखेन संयमावदातीकरणं, परशब्दः श्रेष्ठवचनः। नन्वान्तरत्वेन यदि श्रेष्ठत्वं तदेन्द्रियाणामिव बाह्येभ्यो गन्धादिभ्यः श्रेष्ठत्वं स्यादित्यत आह। "अर्था ये शब्दादयः" इति। मान्तरत्वेन श्रेष्ठत्वमपि तु प्रधानतया, तच्च विवक्षाधीनं ग्रहेभ्यश्चेन्द्रियेभ्योऽतिग्रहतयाऽर्थानां प्राधान्यं श्रुत्वा विवक्षितमितीन्द्रियेभ्योऽर्थानां प्राधान्यात् परत्वं भवति। प्राणजिह्वावाक्चक्षुःश्रोत्रमनोहस्तत्वचो हि इन्द्रियाणि श्रुत्याष्टौ ग्रहा उक्ताः। गृह्णन्ति वशीकुर्वन्ति खल्वेतानि पुरुषपशुमिति। न चैतानि स्वरूपतो वशीकर्तुमीशते यावदस्मै पुरुषपशवे गन्धरसनामरूपशब्दकामकर्मस्पर्शान्नोपहरन्ति। अतएव गन्धादयोऽष्टावतिग्रहास्तदुपहारेण ग्रहाणां ग्रहत्वोपपत्तेः। तदिदमुक्तम् "इन्द्रियाणां ग्रहत्वं विषयाणामति-

ग्रहत्वम्” इति। “श्रुतिप्रसिद्धेः” इति। ग्रहत्वेनेन्द्रियैः साम्येऽपि मनसः स्वगतेन विशेषेणार्थेभ्यः परत्वमाह। “विषयेभ्यश्च मनसः परत्वम्” इति। कस्मात् पुना रथित्वेनोपक्षिप्तो गृह्यत इत्यत आह। “आत्मशब्दात्” इति। तत्प्रत्यभिज्ञानादित्यर्थः। श्रेष्ठत्वे हेतुमाह। “भोक्तुश्च” इति। तदनेन जीवात्मा स्वामितया महानुक्तः। अथवा श्रुतिस्मृतिभ्यां हैरण्यगर्भी बुद्धिरात्मशब्देनोच्यत इत्यत आह। “अथवा” इति। “पूः” इति। भोग्यजातस्य बुद्धिरधिकरणमिति बुद्धिः पूस्तदेवं सर्वासां बुद्धीनां प्रथमजहिरण्यगर्भबुद्धेरकनीडतया हिरण्यगर्भबुद्धेर्महत्त्वख्यापनादात्मत्वं च। अत एव बुद्धिमात्रात् पृथक्करणमुपपन्नम्। नन्वेतस्मिन् पक्षे हिरण्यगर्भबुद्धेरात्मत्वान्न रथिन आत्मनो भोक्तुरत्रोपादानमिति न रथमात्रं परिशिष्यतेऽपि तु रथवानपीत्यत आह। “एतस्मिंस्तु पक्षे” इति। यथा हि समारोपितं प्रतिबिम्बं बिम्बान्न वस्तुतो भिद्यते तथा न परमात्मनो विज्ञानात्मा वस्तुतो भिद्यत इति परमात्मैव रथवानिहोपात्तस्तेन रथमात्रं परिशिष्टमिति। अथ रथादिरूपककल्पनायाः शरीरादिषु किं प्रयोजनमित्यत आह। “शरीरेन्द्रियमनोबुद्धिविषयवेदनासंयुक्तस्य हि” इति। वेदना, सुखाद्यनुभवः। प्रत्यर्थमञ्चतीति प्रत्यगात्मेह जीवोऽभिमतस्तस्य ब्रह्मावगतिः। न च जीवस्य ब्रह्मत्वं मानान्तरसिद्धं येनात्र नागमोऽपेक्ष्येतेत्याह। “तथाच” इति। वागितिच्छान्दसो द्वितीयालोपः। शेषमतिरोहितार्थम्। पूर्वपक्षिणोऽनुशयबीजनिराकरणपरं सूत्रम्।

सूक्ष्मं तु तदर्हत्वात् ॥ २ ॥

प्रकृतेर्विकाराणामनन्यत्वात् प्रकृतेरव्यक्तत्वं विकार उपचर्य्यते। यथा गोभिः श्रीणीतेति गोशब्दस्तद्विकारे पयसि। अव्यक्तात् कारणाद् विकाराणामनन्यत्वेनाव्यक्तशब्दार्हत्वे प्रमाणमाह। "तथा च श्रुतिः" इति। अव्याकृतमव्यक्तमित्यनर्थान्तरम्॥ नन्वेवं सति प्रधानमेवाभ्युपेतं भवति, सुखदुःखमोहात्मकं हि जगदेवम्भूतादेव कारणाद्भवितुमर्हति कारणात्मकत्वात्कार्य्यस्य। यच्च तस्य सुखात्मकत्वं तत्सत्त्वम्। यच्च तस्य दुःखात्मकत्वं तद्रजः। यच्च तस्य मोहात्मकत्वं तत्तमः। तथा चाव्यक्तं प्रधानमेवाभ्युपेतमिति शङ्कानिराकरणार्थं सूत्रम्॥

तदधीनत्वादर्थवत्॥ ३॥

प्रधानं हि सांख्यानां सेश्वराणामनीश्वराणां वेश्वरात् चेतनेभ्यो वा वस्तुतो भिन्नं शक्यं निर्वक्तुम्। ब्रह्मणस्त्वयमविद्या शक्तिर्मायादिशब्दवाच्या न शक्या तत्त्वेनान्यत्वेन वा निर्वक्तुम्। इदमेवास्या अव्यक्तत्वं यदनिर्वाच्यत्वं नाम। सोऽयमव्याकृतवादस्य प्रधानवादाद्भेदः। अविद्याशक्तेरीश्वराधीनत्वं तदाश्रयत्वात्। न च द्रव्यमात्रमशक्तं कार्य्यायालमिति शक्तेरर्थवत्त्वं, तदिदमुक्तमर्थवदिति। स्यादेतत्। यदि ब्रह्मणोऽविद्याशक्त्या संसारः प्रतीयते हन्त मुक्तानामपि पुनरुत्पादप्रसङ्गः, तस्याः प्रधानवत्तादवस्थ्यात्, तद्विनाशे वा समस्तसंसारोच्छेदस्तन्मूलाविद्याशक्तेः समुच्छेदादित्यत आह। "मुक्तानाञ्च पुनः" बन्धस्य "अनुत्पत्तिः"। कुतः, "विद्यया तस्या वीजशक्तेर्दाहात्"। अयमभिसन्धिः। न वयं प्रधानवदविद्यां सर्वजीवेष्वेकामाचक्ष्महे येनैवमुपालभेमहि, किन्त्वियं प्रतिजीवं भिद्यते। तेन यस्यैव जीवस्य

विद्योत्पन्ना तस्यैवाविद्याऽपनीयते न जीवान्तरस्य, भिन्नाधिकरणयोर्विद्याविद्ययोरविरोधात्, तत्कुतः समस्तसंसारोच्छेदप्रसङ्गः। प्रधानवादिनां त्वेष दोषः। प्रधानस्यैकत्वेन तदुच्छेदे सर्वोच्छेदोऽनुच्छेदे वा न कस्यचिदित्यनिर्मोचप्रसङ्गः। प्रधानभेदेऽपि चेत्तदविवेकख्यातिलक्षणाविद्यासदसत्त्वनिबन्धनौ बन्धमोक्षौ तर्हि कृतं प्रधानेनाविद्यासदसद्भावाभ्यामेव तदुपपत्तेः। न चाविद्योपाधिभेदाधीनो जीवभेदो जीवभेदाधीनश्चाविद्योपाधिभेद इति परस्पराश्रयादुभयासिद्धिरिति साम्प्रतम्। अनादित्वाद्बीजाङ्कुरवदुभयसिद्धेः। अविद्यात्वमात्रेण चैकत्वोपचारोऽव्यक्तमिति, चाव्याकृतमिति चेति। नन्वेवमविद्यैव जगद्बीजमिति कृतमीश्वरेणेत्यत आह। "परमेश्वराश्रया" इति। नह्यचेतनानधिष्ठितं कार्य्याय पर्य्याप्तमिति स्वकार्य्यं कर्त्तुं परमेश्वरं निमित्तयोपादानतया चाश्रयते, प्रपञ्चविभ्रमस्य हीश्वराधिष्ठानत्वमहिविभ्रमस्येव रज्ज्वधिष्ठानत्वं तेन यथाऽहिविभ्रमो रज्जूपादान एवं प्रपञ्चविभ्रम ईश्वरोपादानस्तस्माज्जीवाधिकरणाप्यविद्या निमित्ततया विषयतया चेश्वरमाश्रयत इतीश्वराश्रयेत्युच्यते, न त्वाधारतया, विद्यास्वभावे ब्रह्मणि तदनुपपत्तेरिति। अत एवाह "यस्यां स्वरूपप्रतिबोधरहिताः शेरते संसारिणो जीवाः" इति। यस्यामविद्यायां सत्यां शेरते जीवा जीवानां स्वरूपं वास्तवं ब्रह्म तद्बोधरहिताः शेरत इति लय उक्तः, संसारिण इति विक्षेप उक्तः। "अव्यक्ताधीनत्वाज्जीवभावस्य" इति। यद्यपि जीवाव्यक्तयोरनादित्वेनानियतं पौर्वापर्य्यं तथाप्यव्यक्तस्य पूर्वत्वं विवक्षित्वैतदुक्तं "सत्यपि शरीरवदिन्द्रियादीनाम्" इति। गोबलीवर्दपदवदेतद्द्रष्टव्यम्। आचार्य्यदेशीयमतमाह। "अन्ये तु" इति। एतद्दूषयति। "तैस्तु" इति। प्रकरणपार-

शब्दयोरुभयत्र तुल्यत्वान्नैकग्रहणनियमहेतुरस्ति। शङ्कते। "आम्नातस्यार्थम्" इति। अव्यक्तपदमेव स्थूलशरीरव्यावृत्तिहेतुर्व्यक्तत्वात्तस्येति शङ्कार्थः। निराकरोति। "नैकवाक्यताधीनत्वात्" इति। प्रकृतहान्यप्रकृतप्रक्रियाऽप्रसङ्गेनैकवाक्यत्वे सम्भवति न वाक्यभेदो युज्यते। न चाकाङ्क्षां विनैकवाक्यत्वमुभयञ्च प्रकृतमित्युभयं ग्राह्यत्वेनेहाकाङ्क्षितमित्येकाभिधायकमपि पदं शरीरद्वयपरम्। न च मुख्यया वृत्त्याऽतत्परमित्यौपचारिकं न भवति। यथोपहन्तृमात्रनिराकरणाकाङ्क्षायां काकपदं प्रयुज्यमानं श्वादिसर्वहन्तृपरं विज्ञायते। यथाहुः॥

काकेभ्यो रक्ष्यतामन्नमिति बालोऽपि नोदितः।
उपघातप्रधानत्वान्न श्वादिभ्यो न रक्षति॥ इति।

ननु न शरीरद्वयस्यात्राकाङ्क्षा, किन्तु दुःशोधत्वात् सूक्ष्मस्यैव शरीरस्य, न तु षाट्कौशिकस्य स्थूलस्य, तद्धि दृष्टबीभत्सतया सुकरं वैराग्यविषयत्वेन शोधयितमित्यत आह। "न चैवं मन्तव्यम्" इति। विष्णोः परमं पदमवगमयितुं परं परमत्र प्रतिपाद्यत्वेन प्रस्तुतं न तु वैराग्याय शोधनमित्यर्थः। अलं वा विवादेन भवतु सूक्ष्मशरीरं परिशोध्यं तथापि न सांख्याभिमतमत्र प्रधानं परमित्यभ्युपेत्याह। "सर्वथापि तु" इति॥

ज्ञेयत्वावचनाच्च॥ ४॥

इतोऽपि नायमव्यक्तशब्दः सांख्याभिमतप्रधानपरः। सांख्यैः खलु प्रधानाद्विवेकेन पुरुषं निःश्रेयसाय ज्ञातुं वा विभूत्यै वा प्रधानं ज्ञेयत्वेनोपक्षिप्यते, न चेह जानीयादिति चोपासीतेति वा विधिविभक्तिश्रुतिरस्ति, अपि त्वव्यक्तपदमात्रं,

न चैतावता सांख्यस्मृतिप्रत्यभिज्ञानं भवतीति भावः। ज्ञेयत्वावचनस्यासिद्धिमाशङ्क्य तत्सिद्धिप्रदर्शनार्थं सूत्रम्॥

वदतीति चेन्न प्राज्ञो हि प्रकरणात्॥ ५॥

निगदव्याख्यातमस्य भाष्यम्॥

त्रयाणामेव चैवमुपन्यासः प्रश्नश्च॥ ६॥

वरप्रदानोपक्रमा हि मृत्युनचिकेतःसंवादवाक्यप्रवृत्तिरासमाप्तेः कठवल्लीनां लक्ष्यते। मृत्युर्नचिकेतसे कुपितेन पित्रा प्रहिताय तुष्टस्त्रीन् वरान् प्रददौ, नचिकेतास्तु प्रथमेन वरेण पितुः सौमनस्यं वव्रे, द्वितीयेनाग्निविद्यां, तृतीयेनात्मविद्याम्। वराणामेष वरस्तृतीय इति वचनात्। न तु तत्र वरप्रदाने प्रधानगोचरे स्तः प्रश्नप्रतिवचने। तस्मात्कठवल्लीष्वग्निजीवपरमात्मपरैव वाक्यप्रवृत्तिर्न त्वप्रक्रान्तप्रधानपरा भवितुमर्हतीत्याह। "इतश्च न प्रधानस्याव्यक्तशब्दवाच्यत्वम्" इति। हन्त त इदं प्रवक्ष्यामि गुह्यं ब्रह्म सनातनमित्यनेन व्यवहितं जीवविषयं यथा तु मरणं प्राप्यात्मा भवति गौतमेत्यादिप्रतिवचनमिति योजना। अत्राह चोदकः किं जीवपरमात्मनोरेक एव प्रश्नः किं वान्यो जीवस्य येयं प्रेते मनुष्य इति प्रश्नोऽन्यश्च परमात्मनोऽन्यत्र धर्मादित्यादिः। एकत्वे सूत्रविरोधः "त्रयाणाम्" इति। भेदे तु सौमनस्याद्यग्न्यात्मज्ञानविषयवरत्रयप्रदानानन्तर्भावोऽन्यत्र धर्मादित्यादेः प्रश्नस्य। तुरीयवरान्तरकल्पनायां वा तृतीय इति श्रुतिबाधप्रसङ्गः। वरप्रदानानन्तर्भावे प्रश्नस्य तद्वत् प्रधानाख्यानमप्यनन्तर्भूतं वरप्रदानेऽस्तु महतः परमव्यक्तमित्याक्षेपः। परिहरति। "अत्रोच्यते नैवं वयमिह" इति। वस्तुतो जीवपरमात्मनोरभेदात्प्रष्टव्याभेदेनैक एव प्रश्नः।

अतएव प्रतिवचनमप्येकं, सूत्रं त्ववास्तवभेदाभिप्रायम् । वास्तवस्य जीवपरमात्मनोरभेदस्तत्र तत्र श्रुत्युपन्यासेन भगवता भाष्यकारेण दर्शितः। तथा जीवविषयस्यास्तित्वनास्तित्वप्रश्नस्येत्यादि। येयं प्रेत इति हि नचिकेतसः प्रश्नमुपश्रुत्य तत्तत्कामविषयमलोभं चास्य प्रतीत्य मृत्युर्विद्याभीप्सिनं नचिकेतसं मन्य इत्यादिना नचिकेतसं प्रशस्य प्रश्नमपि तदीयं प्रशंसन्नस्मिन् प्रश्ने ब्रह्मैवोत्तरमुवाच। "तं दुर्दर्शम्" इति। यदि पुनर्जीवात्प्राज्ञो भिद्येत जीवगोचरः प्रश्नः प्राज्ञगोचरं चोत्तरमिति किं केन सङ्गच्छेत। अपि च यद्विषयं प्रश्नमुपश्रुत्य मृत्युनैष प्रशंसितो नचिकेतो यदि तमेव भूयः पृच्छेत्तदुत्तरे चावदध्यात् ततः प्रशंसा दृष्टार्था स्यात् प्रश्नान्तरे त्वसावस्थाने प्रसारिता सत्यदृष्टार्था स्यादित्याह। "यत्प्रश्नः" इति। यस्मिन् प्रश्नो यत्प्रश्नः। शेषमतिरोहितार्थम् ॥

महद्वच्च ॥ ७ ॥

अनेन सांख्यप्रसिद्धेर्वैदिकप्रसिद्ध्या विरोधान्न सांख्यप्रसिद्धिर्वेद आदर्तव्येत्युक्तम्। सांख्यानां महत्तत्त्वं सत्तामात्रं पुरुषार्थक्रियाक्षमं सत्तस्य भावः सत्ता तन्मात्रं महत्तत्त्वमिति। या या पुरुषार्थक्रिया शब्दाद्युपभोगलक्षणा च सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिलक्षणा च सा सर्वा महति बुद्धौ समाप्यत इति महत्तत्त्वं सत्तामात्रमुच्यत इति ॥

चमसवदविशेषात् ॥ ८ ॥

अजाशब्दो यद्यपि छागायां रूढस्तथाप्यध्यात्मविद्याधिकारान्न तत्र वर्तितुमर्हति। तस्माद्रूढेरसम्भवाद्योगेन वर्तयितव्यः। तत्र किं स्वतन्त्रं प्रधानमनेन मन्त्रवर्णेनानूद्यतामुत पारमेश्वरी मायाशक्तिस्तेजोवन्नव्याक्रियाकारणमुच्यतां किं

तावत् प्राप्तं प्रधानमेवेति। तथाहि। यादृशं प्रधानं सांख्यैः स्मर्य्यते तादृशमेवास्मिन्मन्त्रेऽन्यूनानतिरिक्तं प्रतीयते सा हि प्रधानलक्षणा प्रकृतिर्न जायत इत्यजा च एका च लोहितशुक्लकृष्णा च। यद्यपि लोहितत्वादयो वर्णा न रजःप्रभृतिषु सन्ति, तथापि लोहितं कुसुम्भादि रञ्जयति रजोऽपि रञ्जयतीति लोहितम्। एवं प्रसन्नं पाथः शुक्लं सत्त्वमपि प्रसन्नमिति शुक्लम्। एवमावरकं मेघादि कृष्णं तमोऽप्यावरकमिति कृष्णम्। परेणापि नाव्याकृतस्य स्वरूपेण लोहितत्वादियोग आस्थेयः, किन्तु तत्कार्य्यस्य तेजोवन्नस्य रोहितत्वादिकारणे उपचरणीयम्। कार्य्यसारूप्येण वा कारणे कल्पनीयं तदस्माकमपि तुल्यम्। 'अजो ह्येको जुषमाणोऽनुशेते जहात्येनां भुक्तभोगामजोऽन्यः' इति त्वात्मभेदश्रवणात् सांख्यस्मृतेरेवात्र मन्त्रवर्णे प्रत्यभिज्ञानं न त्वव्याकृतप्रक्रियायाः। तस्यामैकात्म्याभ्युपगमेनात्मभेदाभावात्। तस्मात् स्वतन्त्रं प्रधानं नाशब्दमिति प्राप्तम्। तेषां साम्यावस्था अवयवधर्मैरिति। अवयवाः प्रधानस्यैकस्य सत्त्वरजस्तमांसि तेषां धर्मा लोहितत्वादयस्तैरिति। "प्रजास्त्रिगुणान्विताः" इति। सुखदुःखमोहात्मिकाः। तथाहि। मैत्रदारेषु नर्मदायां मैत्रस्य सुखं तत् कस्य हेतोस्तं प्रति सत्त्वसमुद्भवात्। तथा च तत्सपत्नीनां दुःखं तत्कस्य हेतोस्ताः प्रति रजःसमुद्भवात्। तथा चैत्रस्य तामविन्दतो मोहो विषादः स कस्य हेतोस्तं प्रति तमःसमुद्भवात्। नर्मदया च सर्वे भावा व्याख्याताः। तदिदं त्रैगुण्यान्वितत्वं प्रजानाम् अनुशेत इति व्याचष्टे। "तामेवाविद्यया" इति। विषया हि शब्दादयः प्रकृतिविकारास्त्रैगुण्येन सुखदुःखमोहात्मान इन्द्रियमनोऽहङ्कारप्रणालिकया बुद्धिसत्त्वमपसंक्रामन्ति। तेन तद्बुद्धिसत्त्वं

प्रधानविकारः सुखदुःखमोहात्मकं शब्दादिरूपेण परिणमते । चितिशक्तिस्त्वपरिणामिन्यप्रतिसंक्रमापि बुद्धिसत्त्वादात्मनो विवेकमबुध्यमाना बुद्धिवृत्त्यैव विपर्य्यासेनाविद्यया बुद्धिस्थान् सुखादीन् आत्मन्यभिमन्यमाना सुखादिमतीव बभूव । तदिदमुक्तं सुखी दुःखी मूढोऽहमित्यविवेकतया संसरत्येकः । सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिसमुन्मूलितनिखिलवासनाविद्यानुबन्धस्त्वन्यो जहात्येनां प्रकृतिं तदिदमुक्तम् "अन्यः पुनः" इति । भुक्तभोगामिति व्याचष्टे । कृतभोगापवर्गाम् । शब्दाद्युपलब्धिर्भोगः । गुणपुरुषान्यताख्यातिरपवर्गः । अपवृज्यते हि तया पुरुष इति । एवं प्राप्तेऽभिधीयते । न तावदजो ह्येको जुषमाणोऽनुशेते जहात्येनां भुक्तभोगामजोऽन्य इत्येतदात्मभेदप्रतिपादनपरमपि तु सिद्धमात्मभेदमनूद्य बन्धमोक्षौ प्रतिपादयतीति स चानूदितो भेदः

'एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा'

इत्यादिश्रुतिभिरात्मैकत्वप्रतिपादनपराभिर्विरोधात्काल्पनिकोऽवतिष्ठते । तथा च न सांख्यप्रक्रियायाः प्रत्यभिज्ञानमित्यजावाक्यं चमसवाक्यवत्परिप्लवमानं न स्वतन्त्रप्रधाननिश्चयाय पर्य्याप्तं, तदिदमुक्तं सूत्रकृता चमसवदविशेषादिति । उत्तरसूत्रमवतारयितुं शङ्कते । तत्र त्विदं तच्छिर इति । सूत्रमवतारयति । अत्र ब्रूमः ॥

ज्योतिरुपक्रमात्तु तथा ह्यधीयत एके ॥ ६ ॥

सर्वशाखाप्रत्ययमेकं ब्रह्मेति स्थितौ शाखान्तरोक्तरोहितादिगुणयोगिनी तेजोबन्नलक्षणा जरायुजाण्डजस्वेदजोद्भिज्जचतुर्विधभूतग्रामप्रकृतिभूतेयमजा प्रतिपत्तव्या । रोहितशुक्लकृष्णामिति रोहितादिरूपतया तस्या एव प्रत्यभिज्ञानाच्च

तु सांख्यपरिकल्पिता प्रकृतिः। तस्या अप्रामाणिकतया श्रुतहान्यश्रुतकल्पनाप्रसङ्गाद्रञ्जनादिना च रोहिताद्युपचारस्य सति मुख्यार्थसम्भवेऽयोगात् तदिदमुक्तं “रोहितादीनां शब्दानाम्” इति। अजापदस्य च समुदायप्रसिद्धिपरित्यागेन न जायत इत्यवयवप्रसिद्ध्याश्रयणे दोषप्रसङ्गात्। अत्र तु रूपककल्पनया समुदायप्रसिद्धेरेवानपेक्षायाः स्वीकारात्। अपि चायमपि श्रुतिकलापोऽस्मद्दर्शनानुगुणो न सांख्यस्मृत्यनुगुण इत्याह। “तथेहापि” इति। “किं कारणं ब्रह्मेत्युपक्रम्य” इति। ब्रह्मस्वरूपं तावज्जगत्कारणं न भवति विशुद्धत्वात्तस्य। यथाहुः।

पुरुषस्य च शुद्धस्य नाशुद्धा विकृतिर्भवेत्

इत्याशयवतीयं श्रुतिः। पृच्छति। किं कारणं यस्य ब्रह्मणो जगदुत्पत्तिस्तत् किं कारणं ब्रह्मेत्यर्थः। ते ब्रह्मविदो ध्यानयोगेनात्मानं गताः प्राप्ता अपश्यन्निति योजना। “यो योनिं योनिम्” इति। अविद्या शक्तिर्योनिः सा च प्रतिजीवं नानेत्युक्तमतो वीप्सोपपन्ना। शेषमतिरोहितार्थम्। सूत्रान्तरमवतारयितुं शङ्कते। “कथं पुनः” इति। अजाकृतिर्जातिस्तेजोबन्नेषु नास्ति। न च तेजोबन्नानां जन्मश्रवणादजन्मनिमित्तोऽप्यजाशब्दः सम्भवतीत्याह। “न च तेजोबन्नानाम्” इति। सूत्रमवतारयति। “अत उत्तरं पठति”॥

कल्पनोपदेशाच्च मध्वादिवदविरोधः॥१०॥

ननु किं छागा लोहितशुक्लकृष्णैवान्याद्दशीनामपि छागानामुपलब्धादित्यत आह। “यदृच्छया” इति। बहुबर्करा बहुभावा। शेषं निगदव्याख्यातम्॥

न संख्योपसंग्रहादपि नानाभावादति-रेकाच्च ॥ ११ ॥

अवान्तरसङ्गतिमाह। "एवं परिहृतेऽपि" इति। पञ्चजना इति हि समासार्थः पञ्चसंख्यया सम्बध्यते। न च दिक्संख्ये संज्ञायामिति समासविधानान्मनुजेषु निरूढोऽयं पञ्चजनशब्द इति वाच्यम्। तथाहि सति पञ्च मनुजा इति स्यात्। एवं चात्मनि पञ्चमनुजानामाकाशस्य च प्रतिष्ठानमिति निस्तात्पर्य्यं सर्व्वस्यैव प्रतिष्ठानात्। तस्माद्रूढेरसम्भवात्त्यागेनात्र योग आस्थेयः। जनशब्दश्च कथञ्चित्तत्त्वेषु व्याख्येयः। तत्रापि किं पञ्च प्राणादयो वाक्यशेषगता विवक्ष्यन्ते उत तदतिरिक्ता अन्य एव वा केचित्। तत्र पौर्वापर्य्यपर्य्यालोचनया काण्वमाध्यन्दिनवाक्ययोर्विरोधात्। एकत्र हि ज्योतिषा पञ्चत्वमन्यत्र नेतरत्र। न च षोडशिग्रहणवद्विकल्पसम्भवः, अनुष्ठानं हि विकल्प्यते न वस्तु। वस्तुतत्त्वकथा चेयं नानुष्ठानकथा, विध्यभावात्। तस्मात्कानिचिदेव तत्त्वानीह पञ्च प्रत्येकं पञ्चसंख्यायोगीनि पञ्चविंशतितत्त्वानि भवन्ति। सांख्यैश्च प्रकृत्यादीनि पञ्चविंशति तत्त्वानि स्मर्य्यन्ते इति तान्येवानेन मन्त्रेणोच्यन्त इति नाशब्दं प्रधानादि। न चाधारत्वेनात्मनो व्यवस्थानात् स्वात्मनि चाधाराधेयभावस्य विरोधाद् आकाशस्य च व्यतिरेचनात् त्रयोविंशतिर्जना इति स्यान्न पञ्च पञ्चजना इति वाच्यम्। सत्यप्याकाशात्मनोर्व्यतिरेचने मूलप्रकृतिभागैः सत्त्वरजस्तमोभिः पञ्चविंशतिसंख्योपपत्तेः। तथा च सत्याकाशात्मभ्यां सप्तविंशतिसंख्यायां पञ्चविंशति तत्त्वानीति स्वसिद्धान्तव्याकोप इति चेत्। न। मूलप्रकृतित्वमात्रेणैकीकृत्य सत्त्वरजस्तमांसि पञ्चविंशति-

तत्त्वोपपत्तेः। द्विरभावेन तु तेषां सप्तविंशतित्वाविरोध-स्तस्मान्नाशाब्दी सांख्यस्मृतिरिति प्राप्ते। मूलप्रकृतिः प्रधा-नम्। नासावन्यस्य विकृतिरपि तु प्रकृतिरेव तदिदमुक्तं "मूला" इति। महदहङ्कारः पञ्चतन्मात्राणि प्रकृतिश्च विकृतिश्च। तथाहि। महत्तत्त्वमहङ्कारस्य तत्त्वान्तरस्य प्रकृति-र्मूलप्रकृतेस्तु विकृतिः। एवमहङ्कारतत्त्वं महतो विकृतिः, प्रकृतिश्च तदेव तामसं सत् पञ्चतन्मात्राणाम्। तदेव सात्त्विकं सत् प्रकृतिरेकादशेन्द्रियाणाम्। पञ्चतन्मात्राणि चाहङ्कारस्य विकृतिराकाशादीनां पञ्चानां प्रकृतिस्तदिदमुक्तं महदाद्याः प्रकृतिविकृतयः सप्त। षोडशकश्च विकारः षोडशसंख्याव-च्छिन्नो गणो विकार एव। पञ्चभूतान्यतन्मात्राण्येकादशे-न्द्रियाणीति षोडशको गणः। यद्यपि पृथिव्यादयो गोघटा-दीनां प्रकृतिस्तथापि न ते पृथिव्यादिभ्यस्तत्त्वान्तरमिति न प्रकृतिः। तत्त्वान्तरोपादानत्वं चेह प्रकृतित्वमभिमतं नोपादानमात्रत्वमित्यविरोधः। पुरुषस्तु कूटस्थनित्योऽपरि-णामो न कस्यचित्प्रकृतिर्नापि विकृतिरिति। एवं प्राप्ते-ऽभिधीयते। "न संख्योपसंग्रहादपि प्रधानादीनां श्रुति-मत्त्वाशङ्का कर्त्तव्या। कस्मान्नानाभावात्। नाना ह्येतानि पञ्चविंशतितत्त्वानि नैषां पञ्चशः पञ्चशः साधारणधर्मोऽस्ति"। न खलु सत्त्वरजस्तमोमहदहङ्काराणामेकः क्रिया वा गुणो वा द्रव्यं वा जातिर्वा धर्मः पञ्चतन्मात्रादिभ्यो व्यावृत्तः सत्त्वादिषु चानुगतः कश्चिदस्ति। नापि पृथिव्यप्तेजोवायुप्राणानां, नापि रसनचक्षुस्त्वक्श्रोत्रवाचां, नापि पाणिपादपायूपस्थमनसां, येनैकेनासाधारणेनोपगृहीताः पञ्च पञ्चका भवितुमर्हन्ति। पूर्वपक्षैकदेशिनमुत्थापयति। "अथोच्येत पञ्चविंशतिसंख्यैवे-यम्" इति। यद्यपि परस्यां संख्यायामवान्तरसंख्या द्वित्वाः

दिका नास्ति तथापि तत्पूर्वं तस्याः सम्भवात् पौर्वापर्य्य-लक्षणया प्रत्यासत्त्या परसंख्योपलक्षणार्थं पूर्वसंख्योपन्यस्यत इति। दूषयति। "अयमेवास्मिन् पक्षे दोषः" इति। न च पञ्चशब्दो जनशब्देन समस्तोऽसमस्तः शक्यो वक्तुमित्याह। "परश्चात्र पञ्चशब्दः" इति। ननु भवतु समासस्तथापि किमित्यत आह । "समस्तत्वाच्च" इति। अपि च वीप्सायां पञ्चकद्वयग्रहणे दशैव तत्त्वानीति न सांख्यस्मृतिप्रत्यभिज्ञानमित्यसमासमभ्युपेत्याह । "न पञ्चकद्वयग्रहणं पञ्चपञ्च" इति। न चैका पञ्चसंख्या पञ्चसंख्यान्तरेण शक्या विशेष्टुम् । पञ्चशब्दस्य संख्योपसर्जनद्रव्यवचनत्वेन संख्याया उपसर्जनतया विशेषणेनासंयोगादित्याह। "एकस्याः पञ्चसंख्यायाः" इति। तदेवं पूर्वपक्षैकदेशिनि दूषिते परमपूर्वपक्षिणमुत्थापयति। "नन्वापन्नपञ्चसंख्याका जना एव" इति। अत्र तावद्रूढौ सत्यां न योगः सम्भवतीति वक्ष्यते तथापि यौगिकं पञ्चजनशब्दमभ्युपेत्य दूषयति। "युक्तं यत् पञ्चपूलीशब्दस्य" इति। पञ्चपूलीत्यत्र यद्यपि पृथक्कार्थसमवायिनी पञ्चसंख्यावच्छेदिकास्ति तथापीयं समुदायिनोऽवच्छिनत्ति न समुदायं समासपदगम्यमतस्तस्मिन् कति ते समुदाया इत्यपेक्षायां पदान्तराभिहिता पञ्चसंख्या सम्बध्यते पञ्चेति। पञ्चजना इत्यत्र तु पञ्चसंख्ययोत्पत्तिशिष्टया जनानामवच्छिन्नत्वात्समुदायस्य च पञ्चपूलीवदत्राप्रतीतेर्न पदान्तराभिहिता संख्या सम्बध्यते। स्यादेतत्। संख्येयानां जनानां मा भूच्छब्दान्तरवाच्यसंख्यावच्छेदः पञ्चसंख्यायास्तु तयावच्छेदो भविष्यति, नहि साप्यवच्छिन्नेत्यत आह। "भवदपीदं विशेषणम्" इति। उक्तोऽत्र दोषः। नह्युपसर्जनं विशेषणेन युज्यते पञ्च-

शब्द एव तावत्संख्येयोपसर्जनसंख्यामाह विशेषतस्तु पञ्चजना इत्यत्र समासे। विशेषणापेक्षायां तु न समासः स्यादसामर्थ्यान्नहि भवति ऋद्धस्य राजपुरुष इति समासोऽपि तु वृत्तिरेव ऋद्धस्य राज्ञः पुरुष इति सापेक्षत्वेनासामर्थ्यादित्यर्थः। "अतिरेकाच्च" इति। अभ्युच्चयमात्रम्। यदि सत्त्वरजस्तमांसि प्रधानेनैकीकृत्यात्माकाशौ तत्त्वेभ्यो व्यतिरिच्येते तदा सिद्धान्तव्याकोपः। अथ तु सत्त्वरजस्तमांसि मिथो भेदेन विवक्ष्यन्ते तथापि वस्तुतत्त्वव्यवस्थापने आधारत्वेनात्मा निष्कृष्यतामाधेयान्तरेभ्यस्त्वाकाशस्याधेयस्य व्यतिरेचनमनर्थकमिति गमयितव्यम्। "कथञ्च संख्यामात्रश्रवणे सति" इति। दिक्संख्ये संज्ञायामिति संज्ञायां समासस्मरणात् पञ्चजनशब्दस्तावदयं क्वचिन्निरूढः। न च रूढौ सत्यामवयवप्रसिद्धेर्ग्रहणं सापेक्षत्वात्, निरपेक्षत्वाच्च रूढेः। तद्यदि रूढौ मुख्योऽर्थः प्राप्यते ततः स एव ग्रहीतव्योऽथ त्वसौ न वाक्ये सम्बन्धार्हः पूर्वापरवाक्यविरोधी वा ततो रूढ्यपरित्यागेनैव वृत्त्यन्तरेणार्थान्तरं कल्पयित्वा वाक्यमुपपादनीयम्। यथा श्येनेनाभिचरन् यजेतेति श्येनशब्दः शकुनिविशेषे निरूढवृत्तिस्तदपरित्यागेनैव निपत्यादानसादृश्येनार्थवादिकेन क्रतुविशेषे वर्त्तते, तथा पञ्चजनशब्दोऽवयवार्थयोगानपेक्ष एकस्मिन्नपि वर्त्तते यथा सप्तर्षिशब्दो वसिष्ठ एकस्मिन् सप्तसु च वर्त्तते। न चैष तत्त्वेषु रूढः पञ्चविंशतिसंख्यानुरोधेन तत्त्वेषु वर्त्तयितव्यः। रूढौ सत्यां पञ्चविंशतेरेव संख्याया अभावात् कथं तत्त्वेषु वर्त्तते। एवञ्च के ते पञ्चजना इत्यपेक्षायां किं वाक्यशेषगताः प्राणादयो गृह्यन्तामतः पञ्चविंशतिस्तत्त्वानीति विषये तत्त्वानामप्रामाणिकत्वात् प्राणादीनाञ्च वाक्यशेषे श्रवणात्तत्परित्यागे श्रुतहान्य-

श्रुतकल्पना प्रसङ्गात्प्राणादय एव पञ्चजनाः। न च काण्व-माध्यन्दिनयोर्विरोधान्न प्राणादीनां वाक्यशेषगतानामपि ग्रह-णमिति साम्प्रतं, विरोधेऽपि तुल्यबलतया षोडशिग्रहणाग्रह-णवद्विकल्पोपपत्तेः। न चेयं वस्तुस्वरूपकथाऽपितूपासनानु-ष्ठानविधिर्मनसैवानुद्रष्टव्यमिति विधिश्रवणात्। "कथं पुनः प्राणादिषु जनशब्दप्रयोगः" इति। जनवाचकः शब्दो जन-शब्दः पञ्चजनशब्द इति यावत्। तस्य कथं प्राणादिष्वजनेषु प्रयोग इति व्याख्येयम्। अन्यथा तु प्रत्यस्तमितावयवार्थे समुदायशब्दार्थे जनशब्दार्थो नास्तीत्यपर्य्यनुयोग एव। रूढ्य-परित्यागेनैव वृत्त्यन्तरं दर्शयति। "जनसम्बन्धाच्च" इति। जनशब्दभाजः, पञ्चजनशब्दभाजः। ननु सत्यामवयवप्रसिद्धौ समुदायशक्तिकल्पनमनुपपन्नं, सम्भवति च पञ्चविंशत्यां तत्त्वे-ष्ववयवप्रसिद्धिरित्यत आह। "समासबलाच्च" इति। स्यादे-तत्। समासबलाच्चेद्रूढिराश्रीयते हन्त न दृष्टस्तर्हि तस्य प्रयोगोऽश्वकर्णादिवद्वृक्षादिषु। तथा च लोकप्रसिद्ध्यभावान्न रूढिरित्याक्षिपति। कथं पुनरसतीति। जनेषु तावत् पञ्च-जनशब्दस्य प्रथमः प्रयोगो लोकेषु दृष्ट इत्यसति प्रथमप्रयोग इत्यसिद्धमिति स्वबीयस्तयानभिधायाभ्युपेत्य प्रथमप्रयोगाभावं समाधत्ते। "शक्योद्भिदादिवत्" इति। आचार्य्यदेशीयानां मतभेदेष्वपि न पञ्चविंशतिस्तत्त्वानि सिध्यन्ति परमार्थतस्तु पञ्चजना वाक्यशेषगता एवेत्याशयवानाह। "केचित् तु" इति। शेषमतिरोहितार्थम्॥

कारणत्वेन चाकाशादिषु यथा व्यप-

दिष्टोक्तेः॥ १४॥

अथ समन्वयलक्षणे कोयमकाण्डे विरोधाविरोधचिन्ता, भविता हि तस्याः स्थानमविरोधलक्षणमित्यत आह। "प्रतिपादितं ब्रह्मणः" इति। अयमर्थः। नानाशाखागततत्तद्वाक्यालोचनया वाक्यार्थावगमे पर्य्यवसिते सति प्रमाणान्तरविरोधेन वाक्यार्थावगतेरप्रामाण्यमाशङ्क्याविरोधव्युत्पादनेन प्रामाण्यव्यवस्थापनमविरोधलक्षणार्थः। प्रासङ्गिकं तु तत्र सृष्टिविषयाणां वाक्यानां परस्परमविरोधप्रतिपादनं न तु लक्षणार्थः। तत्प्रयोजनं च तत्रैव प्रतिपादयिष्यते। इह तु वाक्यानां सृष्टिप्रतिपादकानां परस्परविरोधे ब्रह्मणि जगद्योनौ न समन्वयः सेद्धुमर्हति। तथा च न जगत्कारणत्वं ब्रह्मणो लक्षणं न च तत्र गतिसामान्यं न च तत्सिद्धये प्रधानस्याशब्दत्वप्रतिपादनं, तस्माद्वाक्यानां विरोधाविरोधाभ्यामुक्तार्थाक्षेपसमाधानाभ्यां समन्वय एवोपपाद्यत इति समन्वयलक्षणे सङ्गतमिदमधिकरणम्।

वाक्यानां कारणे कार्य्ये परस्परविरोधतः।
समन्वयो जगद्योनौ न सिध्यति परात्मनि॥

सदेव सोम्येदमग्र आसीदित्यादीनां कारणविषयाणामसद्वा इदमग्र आसीदित्यादिभिर्वाक्यैः कारणविषयैर्विरोधः, कार्य्यविषयाणामपि विभिन्नक्रमाक्रमोत्पत्तिप्रतिपादकानां विरोधः। तथा कानि ...चिदन्यकर्तृकां जगदुत्पत्तिमाचक्षते वाक्यानि, कानिचित् स्वयंकर्तृ...काम्। सृष्ट्या च तत्कार्य्येण तत्कारणतया ब्रह्म लक्षितम्। ... ...ष्टिविप्रतिपत्तौ तत्कारणतायां ब्रह्मलक्षणे विप्रतिपत्तौ सत्यां ... ...वति तल्लक्ष्ये ब्रह्मण्यपि विप्रतिपत्तिः। तस्माद्ब्रह्मणि समन्वय... ...भावान्न समन्वयनस्य ब्रह्म। वेदान्तास्तु कर्त्रादिप्रतिपादनेन ... ...कर्मविधिपरतयोपचरितार्थाः अविवक्षितार्था वा जपोपयोगिन ... इति

प्राप्तम्। क्रमादीत्यादिग्रहणेनाक्रमो गृह्यते। एवं प्राप्त उच्यते।

सर्गक्रमविवादेऽपि न स स्रष्टरि विद्यते।

सतस्त्वसद्वचो भक्त्या निराकार्य्यतया क्वचित्॥

न तावदस्ति सृष्टिक्रमे विगानं, श्रुतीनामविरोधात्। तथाहि। अनेकशिल्पपर्य्यवदातो देवदत्तः प्रथमं चक्रदण्डादि करोत्यथ तदुपकरणः कुम्भं कुम्भोपकरणस्त्वाहरत्युदकम् उदकोपकरणश्च संयवनेन गोधूमकणिकानां करोति पिण्डं पिण्डोपकरणस्तु पचति घृतपूर्णं तदस्य देवदत्तस्य सर्व्वत्रै-तस्मिन् कर्तृत्वाच्छक्यं वक्तुं देवदत्ताच्चक्रादि सम्भूतं तस्माच्च-क्रादेः कुम्भादीति। शक्यञ्च देवदत्तात् कुम्भः समुद्भूतस्तस्मा-दुदकाहरणादीत्यादि। नह्यस्यसम्भवः सर्व्वत्रास्मिन् कार्य्य-जाते क्रमवत्यपि देवदत्तस्य साक्षात्कर्तुरनुस्यूतत्वात्तथेहापि यद्यप्याकाशादिक्रमेणैव सृष्टिस्तथाप्याकाशानलानिलादौ तत्र तत्र साक्षात् परमेश्वरस्य कर्तृत्वाच्छक्यं वक्तुं परमेश्व-रादाकाशः सम्भूत इति, शक्यं च वक्तुं परमेश्वरादनलः सम्भूत इत्यादि। यदि त्वाकाशाद्वायुर्वायोस्तेज इत्युक्ता तेजसो वायुर्वायोराकाश इति ब्रूयाद्भवेद्विरोधो न चैतदस्ति। तस्मादमूषामविवादः श्रुतीनाम्। एवं 'स इमान् लोकान-सृजत' इत्यक्रमाभिधायिन्यपि श्रुतिरविरुद्धा। एषा हि स्वव्या-पारमभिधानमक्रमेण कुर्व्वती नाभिधेयानां क्रमं निरुणद्धि, ते तु यथाक्रमावस्थिता एवाक्रमेणोच्यन्ते। यथा क्रमवन्ति ज्ञानानि जानानीति। तदेवमविगानम्। अभ्युपेत्य तु विगा-नमुच्यते सृष्टौ खल्वे तद्विगानम्। स्रष्टा तु सर्व्ववेदान्तवाक्ये-ष्वनुस्यूतः परमेश्वरः प्रतीयते नात्र श्रुतिविगानं मात्रया-प्यस्ति। न च सृष्टिविगानं स्रष्टरि तदधीननिरूपणे विगा-

नमावहतीति वाच्यम्। नह्येष स्रष्टृत्वमात्रेणोच्यतेऽपि तु सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेत्यादिना रूपेणोच्यते स्रष्टा। तच्चास्य रूपं सर्ववेदान्तवाक्यानुगतम्। तज्ज्ञानं च फलवत्। 'ब्रह्मविदाप्नोति परं तरति शोकमात्मवित्' इति श्रुतेः सृष्टिज्ञानस्य तु न फलं श्रूयते तेन फलवत् सन्निधावफलं तदङ्गमिति सृष्टिविज्ञानं स्रष्टृब्रह्मविज्ञानाङ्गं तदनुगुणं सद्ब्रह्मज्ञानावतारोपायतया व्याख्येयम्। तथा च श्रुतिः। 'अन्नेन सोम्य शुङ्गेनापो मूलमन्विच्छ' इत्यादिका। शुङ्गेनाग्रेण कार्य्येणेति यावत्। तस्मान्न सृष्टिविप्रतिपत्तिः स्रष्टरि विप्रतिपत्तिमावहति। अपि तु गुणे त्वन्याय्यकल्पनेति तदनुगुणतया व्याख्येया। यच्च कारणे विगानमसद्वा इदमग्र आसीदिति, तदपि तदप्येष श्लोको भवतीति पूर्वप्रकृतं सद्ब्रह्माकृष्यासदेवेदमग्र आसीदित्युच्यमानं त्वसतोऽभिधानेऽसम्बद्धं स्यात्। श्रुत्यन्तरेण च मानान्तरेण च विरोधः। तस्मादौपचारिकं व्याख्येयम्। तद्धैक आहुरसदेवेदमग्र आसीदिति तु निराकार्य्यतयोपन्यस्तमिति न कारणे विवाद इति। सूत्रे चशब्दस्त्वर्थः। पूर्वपक्षं निवर्त्तयति। आकाशादिषु सृज्यमानेषु क्रमविगानेऽपि न स्रष्टरि विगानम्। कुतः। यथैकस्यां श्रुतौ व्यपदिष्टः परमेश्वरः सर्वस्य कर्त्ता तथैव श्रुत्यन्तरेषूक्तः, केन रूपेण, कारणत्वेन, अपरः कल्पो यथा व्यपदिष्टः क्रम आकाशादिषु, आत्मन आकाशः सम्भूत आकाशाद्वायुर्वायोरग्निरग्नेरापोऽद्भ्यः पृथिवीति, तथैव क्रमस्यानपबाधनेन तत्तेजोऽसृजतेत्यादिकाया अपि सृष्टेरुक्तेर्न सृष्टावपि विगानम्। नन्वेकत्रात्मन आकाशकारणत्वेनोक्तिरन्यत्र च तेजःकारणत्वेन तत्कथमविगानमत आह। "कारणत्वेन" इति। हेतौ तृतीया, सर्वत्राकाशानलानिलादौ साक्षा-

त्कारणत्वेनात्मनः। प्रपञ्चितं चैतदधस्तात्। व्याक्रियत इति च कर्मकर्त्तरि कर्मणि वा रूपम्। न चेतनमतिरिक्तं कर्त्तारं प्रतिक्षिपति किन्तूपस्थापयति। न हि लूयते केदारः स्वयमेवेति वा लूयते केदार इति वा लवितारं देवदत्तादिं प्रतिक्षिपति। अपि तूपस्थापयत्येव। तस्मात्सर्व्वमवदातम्॥

जगद्वाचित्वात्॥ १६॥

ननु ब्रह्म ते ब्रवाणीति ब्रह्माभिधानप्रकरणादुपसंहारे च सर्वान् पाप्मनोऽपहत्य सर्वेषाञ्च भूतानां श्रैष्ठं स्वाराज्यं पर्य्येति य एवं वेदेति निरतिशयफलश्रवणाद्ब्रह्मवेदनादन्यस्य तदसम्भवात्। आदित्यचन्द्रादिगतपुरुषकर्त्तृत्वस्य च यस्य वैतत्कर्मेति चास्यासत्यवच्छेदे सर्वनाम्ना प्रत्यक्षसिद्धस्य जगतः परामर्शेन जगत्कर्त्तृत्वस्य च ब्रह्मणोऽन्यत्रासम्भवात्कथं जीवमुख्यप्राणाशङ्का। उच्यते। ब्रह्म ते ब्रवाणीति बालाकिना गार्ग्येण ब्रह्माभिधानं प्रतिज्ञाय तत्तदादित्यादिगताब्रह्मपुरुषाभिधानेन न तावद् ब्रह्मोक्तम्। यस्य चाजातशत्रोर्यो वै बालाकि एतेषां पुरुषाणां कर्त्ता यस्य वैतत् कर्मेति वाक्यं न तेन ब्रह्माभिधानं प्रतिज्ञातम्। न चान्यदीयेनोपक्रमेणान्यस्य वाक्यं शक्यं नियन्तुम्। तस्मादजातशत्रोर्वाक्यसन्दर्भपौर्वापर्य्यालोचनया योऽस्यार्थः प्रतिभाति स एव ग्राह्यः। अत्र च कर्मशब्दस्तावद् व्यापारे निरूढवृत्तिः कार्य्येषु क्रियत इति व्युत्पत्त्या वर्त्तते। न च रूढौ सत्यां व्युत्पत्तिर्युक्ताश्रयितुम्। न च ब्रह्मण उदासीनस्यापरिणामिनो व्यापारवत्ता। वाक्यशेषे चायास्मिन् प्राण एवैकधा भवतीति श्रवणात्परिस्पन्दलक्षणस्य च कर्मणो यत्रोपपत्तिः स एव वेदितव्यतयोपदिश्यते। आदित्यादिगतपुरुषकर्तृत्वं च

प्राणस्योपपद्यते हिरण्यगर्भरूपप्राणावस्थाविशेषत्वादादित्या-
दिदेवतानां कतम एको देवः प्राण इति श्रुतेः। उपक्रमानुरोधेन
चोपसंहारे सर्वशब्दः सर्वान् पाप्मन इति च सर्वेषां भूताना-
मिति चापेक्षिकवृत्तिर्बहून् पाप्मनो बहूनां भूतानामित्येवंपरो
द्रष्टव्यः। एकस्मिन् वाक्ये उपक्रमानुरोधादुपसंहारो वर्ण-
नीयः। यदि तु दृप्तबालाकिमब्रह्मणि ब्रह्माभिधायिनमपो-
ह्याजातशत्रोर्वचनं ब्रह्मविषयमेवान्यथा तु तदुक्ताद्विशेषं विव-
क्षोरब्रह्माभिधानमसम्बद्धं स्यादिति मन्यते, तथापि नैतद्
ब्रह्माभिधानं भवितुमर्हति, अपि तु जीवाभिधानमेव, यत्-
कारणं वेदितव्यतयोपन्यस्तस्य पुरुषाणां कर्तुर्वेदनायोपेतं
बालाकिं प्रति बुबोधयिषुरजातशत्रुः सुप्तं पुरुषमामन्त्र्यामन्त्र-
णशब्दाश्रवणात् प्राणादीनामभोक्तृत्वमस्वामित्वं प्रतिबोध्य
यष्टिघातोत्थानात् प्राणादिव्यतिरिक्तं जीवं भोक्तारं स्वामिनं
प्रतिबोधयति परस्तादपि। तद्यथा श्रेष्ठी स्वैर्भुङ्क्ते यथा वा
स्वाः श्रेष्ठिनं भुञ्जन्ति एवमेवैष प्रज्ञात्मैतैरात्मभिर्भुङ्क्ते एव-
मेते आत्मान एवमात्मानं भुञ्जन्तीति श्रवणात्। यथा श्रेष्ठी
प्रधानः पुरुषः स्वैर्भृत्यैः करणभूतैर्विषयान् भुङ्क्ते यथा वा
स्वा भृत्याः श्रेष्ठिनं भुञ्जन्ति, ते हि श्रेष्ठिनमशनाच्छादनादि-
ग्रहणेन भुञ्जन्ति, एवमेवैष प्रज्ञात्मा जीव एतैरादित्यादिगतै-
रात्मभिर्विषयान् भुङ्क्ते। ते ह्यादित्यादय आलोकवृष्ट्यादिना
साचिव्यमाचरन्तो जीवात्मानं भोजयन्ति, जीवात्मानमपि
यजमानं तदुत्सृष्टहविरादानादादित्यादयो भुञ्जन्ति, तस्मा-
ज्जीवात्मैव ब्रह्मणोऽभेदाद् ब्रह्मेह वेदितव्यतयोपदिश्यते।
यस्य वैतत् कर्मेति जीवप्रयुक्तानां देहेन्द्रियादीनां कर्म जीवस्य
भवति। कर्मजन्यत्वाद्वा धर्माधर्मयोः कर्मशब्दवाच्यत्वं रूढ्य-
नुसारात्। तौ च धर्माधर्मौ जीवस्य धर्माधर्माक्षिप्तत्वाद्वा-

दित्यादीनां भोगोपकरणानां तेषु जीवस्य कर्तृत्वमुपपन्नम्। उपपन्नं च प्राणभृत्त्वाज्जीवस्य प्राणशब्दत्वम्। ये च प्रश्न-प्रतिवचने क्वैष एतत् बालाके पुरुषोऽशयिष्ट यदा सुप्तः स्वप्नं न कञ्चन पश्यतीति। अनयोरपि न स्पष्टं ब्रह्माभिधान-मुपलभ्यते। जीवव्यतिरेकस्य प्राणात्मनो हिरण्यगर्भस्याप्यु-पपद्यते, तस्माज्जीवप्राणयोरन्यतर इह ग्राह्यो न परमेश्वर इति प्राप्तम्। एवं प्राप्ते उच्यते।

मृषावादिनमापोद्य बालाकिं ब्रह्मवादिनम्।
राजा कथमसम्बद्धं मिथ्या वा वक्तुमर्हति॥

यथा हि केनचिन्मणिलक्षणज्ञमानिना काचे मणिरेष वेदितव्य इत्युक्ते परस्य काचोऽयं मणिर्न तल्लक्षणायोगादित्य-भिधाय आत्मनो विशेषं जिज्ञापयिषोरतत्त्वाभिधानसम्ब-द्धम्। असणी सम्बभिधानं न पूर्ववादिनो विशेषमापादयति स्वयमपि मृषाभिधानात्। तस्मादनेनोत्तरवादिना पूर्व-वादिनो विशेषमापादयता मणितत्त्वमेव वक्तव्यम्। एवम-जातशत्रुणा दृप्तबालाकेरब्रह्मवादिनो विशेषमात्मनो दर्शयता जीवप्राणाभिधाने असम्बद्धमुक्तं स्यात्। तयोर्वाऽब्रह्मणो-ब्रह्माभिधाने मिथ्याभिहितं स्यात्। तथा च न कश्चिद्विशेषो बालाकेर्गार्ग्यादजातशत्रोर्भवेत्। तस्मादनेन ब्रह्मतत्त्वमभि-धातव्यं तथा सत्यस्य न मिथ्यावद्यम्। तस्माद् ब्रह्म ते ब्रवा-णीति ब्रह्मणोऽपक्रमात्सर्वान् पाप्मनोऽपहत्य सर्वेषाञ्च भूतानां श्रैष्ठ्यं स्वाराज्यं पर्य्येति य एवं वेदेति च सति सम्भवे सर्व-श्रुतेरसङ्कोचान्निरतिशयेन फलेनोपसंहाराद्ब्रह्मवेदनादन्य-त्र तदनुपपत्तेरादित्यादिपुरुषकर्तृत्वस्य च स्वातन्त्र्यलक्षणस्य मुख्यस्य ब्रह्मण्येव सम्भवादन्येषां हिरण्यगर्भादीनां तत्पारत-न्त्र्यात् क्वैष एतद्बालाके इत्यादेर्जीवाधिकरणभवनापादान-

प्रश्नस्य यदा सुप्तः स्वप्नं न कञ्चन पश्यत्यथास्मिन् प्राण एवैकधा भवति इत्यादेरुत्तरस्य च ब्रह्मण्येवोपपत्तेर्ब्रह्मविषयत्वं निश्चीयते। अथ कस्मान्न भवतो हिरण्यगर्भगोचरे एव प्रश्नोत्तरे तथा च नैताभ्यां ब्रह्मविषयत्वसिद्धिरित्यत आह तन्निराचिकीर्षुः पठति। "एतस्मादात्मनः प्राणा यथा यथायतनं प्रतिष्ठन्त" इति। एतदुक्तं भवति। आत्मैव जीवप्राणादीनामधिकरणं नान्यदिति। यद्यपि च जीवो नात्मनो भिद्यते तथाप्युपाध्यवच्छिन्नस्य परमात्मनो जीवत्वेनोपाधिभेदाद्भेदमारोप्याधाराधेयभावो द्रष्टव्यः। एवं च जीवभवनाधारत्वमपादानत्वं च परमात्मन उपपन्नम्। तदेवं बालाक्यजातशत्रुसंवादवाक्यसन्दर्भस्य ब्रह्मपरत्वे स्थिते यस्य वैतत्कर्मेति व्यापाराभिधाने न सङ्गच्छत इति कर्मशब्दः कार्य्याभिधायी भवति, एतदिति सर्वनामपरामृष्टं च तत्कार्य्यं, सर्वनाम चेदं सन्निहितपरामर्शि, न च किञ्चिदिह शब्दोक्तमस्ति सन्निहितम्। न चादित्यादिपुरुषाः सन्निहिता अपि परामर्शार्हा बहुत्वात् पुंलिङ्गत्वाच्च। एतदिति चैकस्य नपुंसकस्याभिधानादेतेषां पुरुषाणां कर्तेत्यनेनैव गतार्थत्वाच्च। तस्मादशब्दोक्तमपि प्रत्यक्षसिद्धं सम्बन्धार्हं जगदेव परामृष्टव्यम्। एतदुक्तं भवति। अत्यल्पमिदमुच्यते एतेषामादित्यादिगतानां जगदेकदेशभूतानां कर्तेति, किन्तु कृत्स्नमेव जगद्यस्य कार्य्यमिति वाशब्देन सूच्यते। जीवप्राणशब्दौ च ब्रह्मपरौ जीवशब्दस्य ब्रह्मोपलक्षणपरत्वात् न पुनर्ब्रह्मशब्दो जीवोपलक्षणपरस्तथा सति हि बह्वसमञ्जसं स्यादित्युक्तम्। न चानधिगतार्थावबोधनस्वरसस्य शब्दस्याधिगतबोधनं युक्तम्। नाप्यनधिगतेनाधिगतोपलक्षणमुपपन्नम्। न च सम्भवत्येकवाक्यत्वे वाक्यभेदो न्याय्यः। वाक्यशेषानुरोधेन च जीवप्राणपरमात्मोपासनात्रय-

विधाने वाक्यत्रयं भवेत्, पौर्वापर्य्यपर्य्यालोचनया तु ब्रह्मो-पासनपरत्वे एकवाक्यतैव। तस्मान्न जीवप्राणपरत्वमपि तु ब्रह्म-परत्वमेवेति सिद्धम्। स्यादेतत्। निर्दिश्यन्तां पुरुषाः कार्य्या-स्तद्विषया तु कृतिरनिर्दिष्टा तत्फलं वा कार्य्यस्योत्पत्तिस्ते यस्येदं कर्मेति निर्दिश्येते ततः कुतः पौनरुक्त्यमित्यत आह। "नापि पुरुषविषयस्य" इति। कर्त्तृशब्देनैव कर्तारमभि-दधता तयोरुपात्तत्वादाक्षिप्तत्वान्नहि कृतिं विना कर्ता भवति नापि कृतिर्भावनापराभिधाना भूतिमुत्पत्तिं विनेत्यर्थः। ननु यदीदमा जगत्परामृष्टं ततस्तदन्तर्भूताः पुरुषा अपीति य एतेषां पुरुषाणामिति पुनरुक्तमत आह। "एतदुक्तं भवति। य एषां पुरुषाणाम्" इति। ननुप्राण एवैकधा भवतीत्यादि-कादपि वाक्याज्जीवातिरिक्तः कुतः प्रतीयत इत्यतो वाक्या-न्तरं पठति। "एतस्मादात्मनः प्राणाः" इति। अपि च सर्व-वेदान्तसिद्धमेतदित्याह। "सुषुप्तिकाले च" इति। वेदान्त-प्रक्रियायामेवोपपत्तिमुपसंहारव्याजेनाह। "तस्माद्यत्रास्य" आत्मनो यतो निःसम्बोधोऽतः स्वच्छतारूपमिव रूपमस्येति स्वच्छतारूपो न तु स्वच्छतैव लयविक्षेपसंस्कारयोस्तत्र भावात् समुदाचरद्वृत्तिविक्षेपाभावमात्रेणोपमानम्। एतदेव विभ-जते। "उपाधिभिः" अन्तःकरणादिभिः "जनितं" यद्विशेष-विज्ञानं घटपटादिविज्ञानं तद्रहितं स्वरूपमात्मनः, यदि विज्ञानमित्येवोच्येत ततस्तदविशिष्टमनवच्छिन्नं सद्ब्रह्मैव स्यात्तच्च नित्यमिति नोपाधिजनितं नापि तद्रहितं स्वरूपं ब्रह्मस्वभावस्याप्रहाणात्। अत उक्तं विशेषेति। यदा तु लयलक्षणाविद्योपबृंहितो विक्षेपसंस्कारः समुदाचरति तदा विशेषविज्ञानोत्पादात् स्वप्नजागरावस्थातः परमात्मनो रूपाद् भ्रंशरूपमागमनमिति। न केवलं कौषीतकिब्राह्मणे

वाजसनेयेऽप्येवमेव प्रश्नोत्तरयोर्जीवव्यतिरिक्तमामनन्ति परमात्मानमित्याह। "अपि चैवमेके" इति। नन्वत्राकाशं शयनस्थानं तत् कुतः परमात्मप्रत्यय इत्यत आह। "आकाशशब्दश्च" इति। न तावन्मुख्यस्याकाशस्यात्माधारत्वसम्भवः। यदपि च द्वासप्ततिसहस्रहिताभिधाननाडीसञ्चारेण सुषुप्त्यवस्थायां पुरीतदवस्थानमुक्तं तदप्यन्तःकरणस्य। तस्माद्दहरोऽस्मिन्नन्तराकाश इतिवदाकाशशब्दः परमात्मनि मन्तव्य इति। प्रथमं भाष्यकृता जीवनिराकरणाय सूत्रमिदमवतारितं तत्र मन्दधियां नेदं प्राणनिराकरणायेति बुद्धिर्मा भूदित्याशयवानाह। "प्राणनिराकरणस्यापि" इति। तौ ह बालाकयजातशत्रू सुप्तं पुरुषमाजग्मतुस्तमजातशत्रुर्नामभिरामन्त्रयाञ्चक्रे बृहत्पाण्डुरवासः सोमराजन्निति। स आमन्त्र्यमाणो नोत्तस्थौ। तं पाणिनापेषं बोधयाञ्चकार। स होत्तस्थौ स होवाचाजातशत्रुर्यत्रैष एतत् सुप्तोऽभूदित्यादि सोऽयं सुप्तपुरुषोत्थापनेन प्राणादिव्यतिरिक्तोपदेश इति।

वाक्यान्वयात् ॥ १९ ॥

ननु मैत्रेयीब्राह्मणोपक्रमे याज्ञवल्क्येन गार्हस्थ्याश्रमादुत्तमाश्रमं यियासता मैत्रेय्या भार्य्यायाः कात्यायन्या सहार्थसंविभागकरण उक्ते मैत्रेयी याज्ञवल्क्यं पतिममृतत्वार्थिनी पप्रच्छ। यन्नु म इयं भगोः सर्वा पृथ्वी वित्तेन पूर्णा स्यात्किमहं तेनामृता स्यामुत नेति। तत्र नेति होवाच याज्ञवल्क्यः। यथैवोपकरणवतां जीवितं तथैव ते जीवितं स्यादमृतत्वस्य तु नाशास्ति वित्तेन। एवं वित्तेनामृतत्वाशा भवेद्यदि वित्तसाध्यानि कर्माण्यमृतत्वाय युज्येरन्। तदेव तु नास्ति, ज्ञानसाध्यत्वादमृतत्वस्य। कर्मणां च ज्ञानविरोधिनां

तत्सहभावित्वानुपपत्तेरिति भावः। सा होवाच मैत्रेयी येनाहं नामृता स्यां किमहं तेन कुर्य्यां यदेव भगवान् वेद तदेव मे ब्रूहि। अमृतत्वसाधनमिति शेषः। तत्रामृतत्व-साधनज्ञानोपन्यासाय वैराग्यपूर्वकत्वात्तस्य रागविषयेषु तेषु तेषु पतिजायादिषु वैराग्यमुत्पादयितुं याज्ञवल्क्यो न वा अरे पत्युः कामायेत्यादिवाक्यसन्दर्भमुवाच। आत्मौपाधिकं हि प्रियत्वमेषां न तु साक्षात् प्रियाण्येतानि, तस्मादेतेभ्यः पतिजायादिभ्यो विरम्य यत्र साक्षात्प्रेम स एवात्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः। वाशब्दोऽवधारणे। आत्मैव द्रष्टव्यः साक्षात्कर्तव्यः। एतत्साधनानि च श्रवणादीनि विहितानि श्रोतव्य इत्यादिना। "कस्मात्"। आत्मनो वारे दर्शनेन श्रवणादिसाधनेनेदं जगत्सर्वं विदितं भवतीति वाक्यशेषः। यतो नामरूपात्मकस्य जगतस्तत्त्वं पारमार्थिकं रूपमात्मैव भुजङ्गस्येव समारोपितस्य तत्त्वं रज्जुस्तस्मादात्मनि विदिते सर्वमिदं जगत्तत्त्वं विदितं भवति रज्ज्वामिव विदितायां समारोपितभुजङ्गस्य तत्त्वं विदितं भवति, यतस्तस्मादात्मैव द्रष्टव्यो न तु तदतिरिक्तं जगत् स्वरूपेण द्रष्टव्यम्। कुतः। यतो ब्रह्म तं परादाद् ब्राह्मणजातिर्ब्राह्मणोऽहमित्यभिमान इति यावत्। परादात्, पराकुर्य्यात्, अमृतत्वपदात्, कं, योऽन्यत्रात्मनो ब्रह्म ब्राह्मणजातिं वेद। एवं क्षत्त्रादिष्वपि द्रष्टव्यम्। आत्मैव जगतस्तत्त्वं न तु तदतिरिक्तं तदित्यत्रैव भगवती श्रुतिरुपपत्तिं दृष्टान्तप्रबन्धेनाह। यत् खलु यद्ग्रहं विना न शक्यते ग्रहीतुं तत्ततो न व्यतिरिच्यते। यथा रजतं शुक्तिकाया भुजङ्गो वा रज्जोः दुन्दुभ्यादिशब्दसामान्याद्वा तत्तच्छब्दभेदाः, न गृह्यन्ते च चिद्रूपग्रहणं विना स्थितिकाले नामरूपाणि तस्मान्न

चिदात्मनो भिद्यन्ते तदिदमुक्तं "स यथा दुन्दुभेर्हन्यमानस्य" इति। दुन्दुभिग्रहणेन तद्गतं शब्दसामान्यमुपलक्षयति। न केवलं स्थितिकाले नामरूपप्रपञ्चश्चिदात्मातिरेकेणाग्रहणाच्चिदात्मनो न व्यतिरिच्यतेऽपि तु नामरूपोत्पत्तेः प्रागपि चिद्रूपावस्थानात् तदुपादानत्वाच्च नामरूपप्रपञ्चस्य तदनतिरेकः, रज्जूपादानस्येव भुजङ्गस्य रज्जोरनतिरेक इत्येतद् दृष्टान्तेन साधयति भगवती श्रुतिः। स यथार्द्रैधोऽग्नेरभ्याहितस्य पृथग्धूमा विनिश्चरन्त्येवं वा अरेऽस्य महतो भूतस्य निःश्वसितमेतद्यदृग्वेद इत्यादिना चतुर्विधो मन्त्र उक्तः इतिहास इत्यादिनाऽष्टविधं ब्राह्मणमुक्तम्। एतदुक्तं भवति। यथाग्निमात्रं प्रथममवगम्यते क्षुद्राणां विस्फुलिङ्गानामुपादानम्। अथ ततो विस्फुलिङ्गा व्युच्चरन्ति न चैतेऽग्नेस्तत्त्वान्यत्वाभ्यां शक्यन्ते निर्वक्तुम्। एवमृग्वेदादयोऽप्यल्पप्रयत्नाद् ब्रह्मणो व्युच्चरन्तो न ततस्तत्त्वान्यत्वाभ्यां निरुच्यन्ते ऋगादिभिर्नामोपलक्ष्यते, यदा च नामधेयस्येयं गतिस्तदा तत्पूर्वकस्य रूपधेयस्य कैव कथेति भावः। न केवलं तदुपादानत्वात्ततो न व्यतिरिच्यते नामरूपप्रपञ्चः, प्रलयसमये च तदनुप्रवेशात्ततो न व्यतिरिच्यते। यथा सामुद्रमेवाम्भः पृथिवीतेजःसम्पर्कात् काठिन्यमुपगतं सैन्धवं खिल्यः स हि स्वाकरे समुद्रे क्षिप्तोऽम्भ एव भवत्येवं चिदम्भोधौ लीनं जगच्चिदेव भवति न तु ततोऽतिरिच्यत इति। एतद्दृष्टान्तप्रबन्धेनाह। "स यथा सर्वासामपाम्" इत्यादि। दृष्टान्तप्रबन्धमुक्त्वा दार्ष्टान्तिके योजयति। "एवं वा अरे इदं महत्" इति। बृहत्त्वेन ब्रह्मोक्तम्। इदं ब्रह्मेत्यर्थः। भूतं सत्यम् अनन्तं नित्यम् अपारं सर्वगतं विज्ञानघनो विज्ञानैकरस इति यावत्। एतेभ्यः कार्य्यकारणभावेन व्यवस्थि-

तेभ्यो भूतेभ्यः समुत्थाय साम्येनोत्थाय कार्य्यकारणसङ्घातस्य ह्यवच्छेदाद्दुःखित्वशोकित्वादयस्तदवच्छिन्ने चिदात्मनि तद्विरीतेऽपि प्रतीयन्ते यथोदकप्रतिविम्बिते चन्द्रमसि तोयगताः कम्पादयस्तदिदं साम्येनोत्थानं यदा त्वागमाचार्य्योपदेशपूर्वकमननिदिध्यासनप्रकर्षपर्य्यन्तजोऽस्य ब्रह्मस्वरूपसाचात्कार उपावर्त्तते तदा निमृष्टनिखिलसवासनाविद्यामलस्य कार्य्यकारणसङ्घातभूतस्य विनाशे तान्येव भूतानि नश्यन्त्यनु तदुपाधिश्चिदात्मनः खिल्यभावो विनश्यति । ततो न प्रेत्य कार्य्यकरणभूतनिवृत्तौ रूपगन्धादिसंज्ञास्तीति न प्रेत्य संज्ञास्तीति संज्ञामात्रनिषेधादात्मा नास्तीति मन्यमाना सा मैत्रेयी होवाच, अत्रैव मा भगवानमूमुहन्मोहितवान् न प्रेत्य संज्ञास्तीति स होवाच याज्ञवल्क्यः स्वाभिप्रायं द्वैते हि रूपादिविशेषसंज्ञानिबन्धनो दुःखित्वाद्यभिमानः । आनन्दज्ञानैकरसब्रह्माद्वयानुभवे तु तत् केन कं पश्येत् ब्रह्म वा केन विजानीयात् नहि तदास्य कर्मभावोऽस्ति स्वप्रकाशत्वात् । एतदुक्तं भवति । न संज्ञामात्रं मया व्यासेधि किन्तु विशेषसंज्ञेति । तदेवममृतत्वफलेनोपक्रमान्मध्ये चात्मविज्ञानेन सर्वविज्ञानं प्रतिज्ञाय तदुपपादनात् उपसंहारे च महद्भूतमनन्तमित्यादिना च ब्रह्मरूपाभिधानाद्द्वैतनिन्दया चाद्वैतगुणकीर्त्तनाद् ब्रह्मैव मैत्रेयीब्राह्मणे प्रतिपाद्यं न जीवात्मेति नास्ति पूर्वपच इत्यनारभ्यमेवेदमधिकरणम् । अत्रोच्यते । भोक्तृत्वज्ञातृताजीवरूपोत्थानसमाधये मैत्रेयीब्राह्मणे पूर्वपचेणोपक्रमः कृतः । पतिजायादिभोग्यसम्बन्धो नाभोक्तुर्ब्रह्मणो युज्यते नापि ज्ञानकर्तृत्वमकर्त्तुः साचाच्च महतो भूतस्य विज्ञानात्मभावेन समुत्थानाभिधानं विज्ञानात्मन एव द्रष्टव्यत्वमाह । अन्यथा ब्रह्मणो द्रष्टव्यत्वपरेऽस्मिन् ब्राह्मणे तस्य

विज्ञानात्मत्वेन समुत्थानाभिधानमनुपयुक्तं स्यात्तस्य तु द्रष्टव्यत्वमुपयुज्यते इत्युपक्रममात्रं पूर्वपक्षः कृतः। भोक्त्रर्थत्वाच्च भोग्यजातस्येति तदुपोद्वलनमात्रम्। सिद्धान्तस्तु निगदव्याख्यातेन भाष्येणोक्तः। तदेवं पौर्वापर्य्यालोचनया मैत्रेयीब्राह्मणस्य ब्रह्मदर्शनपरत्वे स्थिते भोक्त्रा जीवात्मनोपक्रमसमाचार्य्यदेशीयमतेन तावत्समाधत्ते सूत्रकारः॥

प्रतिज्ञासिद्धेर्लिङ्गमाश्मरथ्यः॥ २०॥

यथा हि वह्नेर्विकारा व्युच्चरन्तो विस्फुलिङ्गा न वह्नेरत्यन्तं भिद्यन्ते तद्रूपनिरूपणत्वान्नापि ततोऽत्यन्तमभिन्ना वह्नेरिव परस्परव्यावृत्त्यभावप्रसङ्गात्, तथा जीवात्मानोऽपि ब्रह्मविकारा न ब्रह्मणोऽत्यन्तं भिद्यन्ते चिद्रूपत्वाभावप्रसङ्गान्नाप्यत्यन्तं न भिद्यन्ते परस्परं व्यावृत्त्यभावप्रसङ्गात्, सर्वज्ञं प्रत्युपदेशवैयर्थ्याच्च। तस्मात् कथञ्चिद्भेदो जीवात्मनामभेदश्च। तत्र तद्विज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञासिद्धये विज्ञानात्मपरमात्मनोरभेदमुपादाय परमात्मनि दर्शयितव्ये विज्ञानात्मनोपक्रम इत्याश्मरथ्य आचार्यो मेने। आचार्य्यदेशीयान्तरमतेन समाधत्ते॥

उत्क्रमिष्यत एवंभावादित्यौडुलोमिः॥२१॥

जीवो हि परमात्मनोऽत्यन्तं भिन्न एव सन् देहेन्द्रियमनोबुद्ध्युपधानसम्पर्कात्सर्वदा कलुषस्तस्य च ज्ञानध्यानादिसाधनानुष्ठानात् सम्प्रसन्नस्य देहेन्द्रियादिसङ्घातादुत्क्रमिष्यतः परमात्मनैक्योपपत्तेरिदमभेदेनोपक्रमणम्। एतदुक्तं भवति। भविष्यन्तमभेदमुपादाय भेदकालेऽप्यभेद उक्तः। यथाहुः पाञ्चरात्रिकाः।

आमुक्तेर्भेद एव स्याज्जीवस्य च परस्य च।

मुक्तस्य तु न भेदोऽस्ति भेदहेतोरभावतः ॥ इति ।

अत्रैव श्रुतिमुपन्यस्यति । "श्रुतिश्चैवम्" इति । पूर्वं देहेन्द्रियाद्युपाधिकृतं कालुषत्वमात्मन उक्तं, सम्प्रति स्वाभाविकमेव जीवस्य नामरूपप्रपञ्चाश्रयत्वलक्षणं कालुष्यं पार्थिवानामणूनामिव श्यामत्वं केवलं पाकेनेव ज्ञानध्यानादिना तदपनीय जीवः परात्परतरं पुरुषमुपैतीत्याह । "क्वचिच्च जीवाश्रयमपि" इति । नदी निदर्शनं यथा सोम्येमा नद्य इति । तदेवमाचार्य्यदेशीयमतद्वयमुक्त्वात्मापरितुष्यन्नाचार्य्यमतमाह सूत्रकारः ॥

अवस्थितेरिति काशकृत्स्नः ॥ २२ ॥

एतद् व्याचष्टे । "अस्यैव परमात्मनः" इति । न जीव आत्मनोऽन्यो नापि तद्विकारः किन्त्वात्मैवाविद्योपाधानकल्पितावच्छेदः । आकाश इव घटमणिकादिकल्पितावच्छेदो घटाकाशो मणिकाकाशो न तु परमाकाशादन्यस्तद्विकारो वा । ततश्च जीवात्मनोपक्रमः परमात्मनैवोपक्रमस्तस्य ततोऽभेदात् । स्थूलदर्शिलोकप्रतीतिसौकर्य्यायौपाधिकेनात्मरूपेणोपक्रमः कृतः । अत्रैव श्रुतिं प्रमाणयति । "तथा च" इति । अथ विकारः परमात्मनो जीवः कस्मान्न भवत्याकाशादिवदित्याह । "न च तेजःप्रभृतीनाम्" इति । नहि यथा तेजःप्रभृतीनामात्मविकारत्वं श्रूयते एवं जीवस्येति । आचार्य्यत्रयमतं विभजते । "काशकृत्स्नस्याचार्य्यस्य" इति । आत्यन्तिके सत्यभेदे कार्य्यकारणभावाभावात् अनात्यन्तिकोऽभेद आस्थेयस्तथा च कथञ्चिद्भेदोऽपीति तमास्थाय कार्य्यकारणभाव इति । मतत्रयमुक्त्वा काशकृत्स्नीयमतं साधुत्वेन निर्द्धारयति । "तत्र तेषु मध्ये काशकृत्स्नीयं मतम्" इति । आत्यन्तिके हि

जीवपरमात्मनोरभेदे तात्त्विकेऽनाद्यविद्योपाधिकल्पितो भेदस्तत्त्वमसीति जीवात्मनो ब्रह्मभावतत्त्वोपदेशश्रवणमननिदिध्यासनप्रकर्षपर्य्यन्तजन्मना साक्षात्कारेण विद्यया शक्यः समूलकाषं कषितुं रज्ज्वामहिविभ्रम इव रज्जुतत्त्वसाक्षात्कारेण राजपुत्त्रस्येव च म्लेच्छकुले वर्द्धमानस्यात्मनि समारोपितो म्लेच्छभावो राजपुत्त्रोऽसीति आप्तोपदेशेन। न तु मृद्विकारः शरावादिः शतशोऽपि मृन्मृदिति चिन्त्यमानस्तज्जन्मना मृद्भावसाक्षात्कारेण शक्यो निवर्त्तयितुं, तत् कस्य हेतोस्तस्यापि मृदो भिन्नाभिन्नस्य तात्त्विकत्वात्, वस्तुनस्तु ज्ञानेनोच्छेत्तुमशक्यत्वात् सोऽयं प्रतिपिपादयिषितार्थानुसारः। अपि च जीवस्यात्मविकारत्वे तस्य ज्ञानध्यानादिसाधनानुष्ठानात् स्वप्रकृतावप्यये सति नामृतत्वस्याशास्तीत्यपुरुषार्थत्वममृतत्वप्राप्तिश्रुतिविरोधश्च, काशकृत्स्नमते त्वेतदुभयं नास्तीत्याह। "एवञ्च सति" इति। ननु यदि जीवो न विकारः किन्तु ब्रह्मैव कथं तर्हि तस्मिन्नामरूपाश्रयत्वश्रुतिः कथञ्च यथाग्नेः क्षुद्रा विस्फुलिङ्गा इति ब्रह्मविकारश्रुतिरित्याशङ्कामुपसंहारव्याजेन निराकरोति। "अतश्च स्वाश्रयस्य" इति। यतः प्रतिपिपादयिषितार्थानुसारश्चामृतत्वप्राप्तिश्च विकारपक्षे न सम्भवतः, अतश्चेति योजना। द्वितीयपूर्वपक्षवीजमनयैव विसूत्र्यापाकरोति। "यदप्युक्तम्" इति। शेषमतिरोहितार्थं व्याख्यातार्थञ्च। तृतीयपूर्वपक्षवीजनिरासे काशकृत्स्नीयेनैवेत्यवधारणं तन्मताश्रयणेनैव तस्य शक्यनिरासत्वात्। ऐकान्तिके ह्यद्वैते आत्मनोऽन्यकर्मकरणे केन कं पश्येदिति आत्मनश्च कर्मत्वं विज्ञातारमरे केन विजानीयादिति शक्यं निषेद्धुम्। भेदाभेदपक्षे वैकान्तिके वा भेदे सर्वमेतदद्वैताश्रयमशक्यमित्यवधारणस्यार्थः। न केवलं काशकृत्स्नीयदर्शना-

श्रयणेन भूतपूर्वगत्या विज्ञात्वमपि तु श्रुतिपौर्वापर्य्यपर्य्यालोचनयाप्येवमेवेत्याह । "अपि च यत्र हि" इति । कस्मात् पुनः काशकृत्स्नस्य मतमाश्रीयते नेतरेषामाचार्य्याणामित्यत आह । "दर्शितं तु पुरस्तात्" इति । काशकृत्स्नीयस्य मतस्य श्रुतिप्रबन्धोपन्यासेन पुनः श्रुतिमत्त्वं स्मृतिमत्त्वं चोपसंहारोपक्रममाह । "अतश्च" इति । क्वचित्पाठ आतश्चेति । तस्यावश्यं चेत्यर्थः । जननजरामरणभीतयो विक्रियास्तासां सर्वासां महानज इत्यादिना प्रतिषेधः परिणामपक्षेऽन्यस्य चान्यभावपक्षे ऐकान्तिकाद्वैतप्रतिपादनपरा एकमेवाद्वितीयमित्यादयो द्वैतदर्शननिन्दापराश्चान्योऽसावन्योऽहमस्मीत्यादयो जन्मजरादिविक्रियाप्रतिषेधपराश्चैष महानज इत्यादयः श्रुतय उपरुध्येरन् । अपि च यदि जीवपरमात्मनोर्भेदाभेदावाश्रीयेयातां ततस्तयोर्मिथो विरोधात्समुच्चयाभावादेकस्य बलीयस्त्वे नात्मनि निरपवादं विज्ञानं जायेत बलीयसैकेन दुर्बलपक्षावलम्बिनो ज्ञानस्य बाधनात् । अथ त्वगृह्यमाणविशेषतया न बलाबलावधारणं, ततः संशये सति न सुनिश्चितार्थमात्मनि ज्ञानं भवेत् सुनिश्चितार्थं च ज्ञानं मोक्षोपायः श्रूयते 'वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः' इति । तदेतदाह । "अन्यथा मुमुक्षूणाम्" इति । एकत्वमनुपश्यत इति श्रुतिर्न पुनरेकत्वानेकत्वे अनुपश्यत इ ति । ननु यदि क्षेत्रज्ञपरमात्मनोरभेदो भाविकः, कथं तर्हि व्यपदेशबुद्धिभेदौ क्षेत्रज्ञः परमात्मेति, कथञ्च नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावस्य भगवतः संसारिता । अविद्याकृतनामरूपोपाधिवशादिति चेत्, कस्येयमविद्या, न तावज्जीवस्य, तस्य परमात्मनो व्यतिरेकाभावात्, नापि परमात्मनस्तस्य विद्यैकरसस्याविद्याश्रयत्वानुपपत्तेः । तदत्र संसारित्वासंसारित्वविद्याविद्यावत्त्वरूपविरुद्ध-

धर्मसंसर्गाद्बुद्धिव्यपदेशभेदाच्चास्ति जीवेश्वरयोर्भेदोऽपि भाविक इत्यत आह। "स्थिते च परमात्मचैतन्यात्मकत्वे" इति। न तावद्भेदाभेदावेकत्र भाविकौ भवितुमर्हत इति विपश्चितं प्रथमे पादे। द्वैतदर्शननिन्दया चैकान्तिकाद्वैतप्रतिपादनपराः पौर्वापर्यालोचनया सर्वे वेदान्ताः प्रतीयन्ते। तत्र यथा बिम्बादवदातात्तात्त्विके प्रतिबिम्बानामभेदेऽपि नीलमणिकृपाणकाचाद्युपधानभेदात् काल्पनिको जीवानां भेदो बुद्धिव्यपदेशभेदौ वर्तयति, इदं बिम्बमवदातमिमानि च प्रतिबिम्बानि नीलोत्पलपलाशश्यामलानि वृत्तदीर्घादिभेदभाञ्जि बहूनीति, एवं परमात्मनः शुद्धस्वभावाज्जीवानामभेद ऐकान्तिकेऽप्यनिर्वचनीयानाद्यविद्योपधानभेदात् काल्पनिको जीवानां भेदो बुद्धिव्यपदेशभेदावयं च परमात्मा शुद्धविज्ञानानन्दस्वभाव इमे च जीवा अविद्याशोकदुःखाद्युपद्रवभाज इति वर्तयति। अविद्योपधानं च यद्यपि विद्यास्वभावे परमात्मनि न साक्षादस्ति तथापि तत्प्रतिबिम्बकल्पजीवद्वारेण परस्मिन्नुच्यते। न चैवमन्योन्याश्रयो जीवविभागाश्रया विद्या, अविद्याश्रयश्च जीवविभाग इति, वीजाङ्कुरवदनादित्वात्। अत एव कानुद्दिश्येष ईश्वरो मायामारचयत्यनर्थिकामुद्देश्यानां सर्गादौ जीवानामभावात् कथं चात्मानं संसारिणं विविधवेदनाभाजं कुर्यादित्याद्यनुयोगो निरवकाशः। न खल्वादिमान् संसारो नाप्यादिमानविद्याजीवविभागो येनानुयुज्येतेति। अत्र च नामग्रहणेनाविद्यामुपलक्षयति। स्यादेतत्। यदि न जीवाद् ब्रह्म भिद्यते हन्त जीवः स्फुट इति ब्रह्मापि तथा स्यात्तथा च निहितं गुहायामिति नोपपद्यत इत्यत आह। "नहि सत्यम्" इति। यथा हि बिम्बस्य मणिकृपाणादयो गुहा एवं ब्रह्मणोऽपि प्रतिजीवं भिन्ना अविद्या-

गुहा इति। यथा प्रतिबिम्बेषु भासमानेषु बिम्बं तदभिन्नमपि गुह्यमेवं जीवेषु भासमानेषु तदभिन्नमपि ब्रह्म गुह्यम्। अस्तु तर्हि ब्रह्मणोऽन्यद् गुह्यमित्यत आह। "न च ब्रह्मणोऽन्यः" इति। ये त्वाश्मरथ्यप्रभृतयः "निर्बन्धं कुर्वन्ति ते वेदान्तार्थम्" इति। ब्रह्मणः सर्वात्मना भागशो वा परिणामाभ्युपगमे तस्य कार्य्यत्वादनित्यत्वाच्च तदाश्रितो मोक्षोऽपि तथा स्यात्। यदि त्वेवमपि मोक्षं नित्यमकृतकं ब्रूयुस्तत्राह। "न्यायेन" इति। एवं ये नदीसमुद्रनिदर्शनेनामुक्तेर्भेदं मुक्तस्य चाभेदं जीवस्याखिषत तेषामपि न्यायेनासङ्गतिः। नो जातु घटः पटो भवति। ननूक्तं यथा नदी समुद्रो भवतीति। का पुनर्नद्यभिमताऽऽयुष्मतः। किं पाथःपरमाणव उतैषां संस्थानभेद आहोस्वित्तदारब्धोऽवयवी। तत्र संस्थानभेदस्य वाऽवयविनो वा समुद्रनिवेशे विनाशात् कस्य समुद्रेणैकता, नदीपाथःपरमाणूनान्तु समुद्रपाथःपरमाणुभ्यः पूर्वावस्थितेभ्यो भेद एव नाभेदः, एवं समुद्रादपि तेषां भेद एव। ये तु काशकृत्स्नीयमेव मतमास्थाय जीवं परमात्मनोऽंशमाचख्युस्तेषां कथं 'निष्कलं निष्क्रियं शान्तम्' इति न श्रुतिविरोधः। निष्कलमिति सावयवत्वं व्यासेधि न तु सांशत्वम्। अंशश्च जीवः परमात्मनो नभस इव कर्णनेमिमण्डलावच्छिन्नं नभः शब्दश्रवणयोग्यं वायोरिव च शरीरावच्छिन्नः पञ्चवृत्तिः प्राण इति चेत्। न तावन्नभो नभसोऽंशस्तस्य तत्त्वात्। कर्णनेमिमण्डलावच्छिन्नमंश इति चेत्, हन्त तर्हि प्राप्ताप्राप्तविवेकेन कर्णनेमिमण्डलं वा तत्संयोगो वेत्युक्तं भवति। न च कर्णनेमिमण्डलं तस्यांशस्तस्य ततो भेदात्। तत्संयोगो नभोधर्मत्वात्तस्यांश इति चेत्। न। अनुपपत्तेः। नभोधर्मत्वे हि तदनवयवं सर्वात्मभिन्नमिति तत्संयोगः सर्वत्र

प्रथेत। नह्यस्ति सम्भवोऽनवयवमव्याप्य वर्त्तत इति। तस्मात्तत्रास्ति चेद्व्याप्यैव। न चेद्व्याप्नोति तत्र नास्त्येव। व्याप्यैवास्ति केवलं प्रतिसम्बन्ध्यधीननिरूपणतया न सर्वत्र निरूप्यत इति चेत्, न नाम निरूप्यताम्। तत्संयुक्तं तु नभः श्रवणयोग्यं सर्वत्रास्तीति सर्वत्र श्रवणप्रसङ्गः। न च भेदाभेदयोरन्यतरेणांशः शक्यो निर्वक्तुम्। न चोभाभ्यां, विरुद्धयोरेकत्रासमवायादित्युक्तम्। तस्मादनिर्वचनीयानाद्य-विद्यापरिकल्पित एवांशो नभसो न भाविक इति युक्तम्। न च काल्पनिको ज्ञानमात्रायत्तजीवितः कथमविज्ञायमानोऽस्ति, असंश्चांशः कथं शब्दश्रवणलक्षणाय कार्य्याय कल्पते न जातु रज्ज्वामज्ञायमान उरगो भयकम्पादिकार्य्याय पर्य्याप्त इति वाच्यम्। अज्ञातत्वासिद्धेः। कार्य्यव्यङ्ग्यत्वादस्य। कार्य्यो-त्पादात् पूर्वमज्ञातं कथं कार्य्योत्पादाङ्गमिति चेत्। न। पूर्व-पूर्वकार्य्योत्पादव्यङ्ग्यत्वादसत्यपि ज्ञाने तत्संस्कारानुवृत्तेरना-दित्वाच्च कल्पना तत्संस्कारप्रवाहस्य। अस्तु वानुपपत्तिरेव कार्य्यकारणयोर्मायात्मकत्वात्। अनुपपत्तिर्हि मायामुपो-द्बलयति। अनुपपद्यमानार्थत्वान्मायायाः। अपि च भावि-कांशवादिनां मते भाविकांशस्य ज्ञानेनोच्छेत्तुमशक्यत्वान्न ज्ञानध्यानसाधनो मोक्षः स्यात् तदेवमाकाशांश इव श्रोत्रम-निर्वचनीयम्। एवं जीवो ब्रह्मणोऽंश इति काशकृत्स्नीयं मतमिति सिद्धम्॥

प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधात्॥ २३॥

स्यादेतत्। वेदान्तानां ब्रह्मणि समन्वये दर्शिते समाप्तं समन्वयलक्षणमिति किमपरमवशिष्यते यदर्थमिदमारभ्यत इति शङ्कां निराकर्त्तुं सङ्गतिं दर्शयन् अवशेषमाह। "यथा-

भ्युदय" इति । अत्र च लक्षणस्य सङ्गतिमुक्त्वा लक्षणेनास्याधिकरणस्य सङ्गतिरुक्ता । एतदुक्तं भवति । सत्यं जगत्कारणे ब्रह्मणि वेदान्तानामुक्तः समन्वयस्तत्र कारणभावस्योभयथा दर्शनाज्जगत्कारणत्वं ब्रह्मणः किं निमित्तत्वेनैव, उतोपादानत्वेनापि । तत्र यदि प्रथमः पक्षस्तत उपादानकारणानुसरणे सांख्यस्मृतिसिद्धं प्रधानमभ्युपेयम् । तथा च जन्माद्यस्य यत इति ब्रह्मलक्षणमसाधु, अतिव्याप्तेः प्रधानेऽपि गतत्वात् । असम्भवाद्वा । यदि तूत्तरः पक्षस्ततो नातिव्याप्तिर्नाप्यव्याप्तिर्नाप्यव्याप्तिरिति साधु लक्षणम् । सोऽयमवशेषः । तत्र

ईक्षापूर्वककर्तृत्वं प्रभुत्वमसरूपता ।
निमित्तकारणेष्वेव नोपादानेषु कर्हिचित् ॥

तदिदमाह । "तत्र निमित्तकारणमेव तावत्" इति । आगमस्य कारणमात्रे पर्य्यवसानादनुमानस्य तद्विशेषनियमश्चागमो न प्रतिक्षिपत्यपि त्वनुमन्यत एवेत्याह । "पारिशेष्याद्ब्रह्मणोऽन्यत्" इति । ब्रह्मोपादानत्वस्य प्रसक्तस्य प्रतिषेधेऽन्यत्राप्रसङ्गात्सांख्यस्मृतिप्रसिद्धमानुमानिकं प्रधानं शिष्यत इति । एकविज्ञानेन च सर्वविज्ञानप्रतिज्ञानम् 'उत तमादेशम्' इत्यादिना, यथा सोम्यैकेन मृत्पिण्डेनेति च दृष्टान्तः, परमात्मनः प्राधान्यं सूचयतः । यथा सोमशर्मणैकेन ज्ञातेन सर्वे कठा ज्ञाता भवन्ति । एवं प्राप्त उच्यते । प्रकृतिश्च । न केवलं ब्रह्मनिमित्तकारणं, कुतः । प्रतिज्ञादृष्टान्तयोरनुपरोधात् । निमित्तकारणत्वमात्रे तु तावुपरुध्येयाताम् तथाहि ।

न मुख्ये सम्भवत्यर्थे जघन्या वृत्तिरिष्यते ।
न चानुमानिकं युक्तमागमेनापबाधितम् ॥

सर्वे हि तावद्वेदान्ताः पौर्वापर्य्येण वीक्षिताः ।
ऐकान्तिकाद्वैतपरा द्वैतमात्रनिषेधतः ॥

तदिहापि प्रतिज्ञादृष्टान्तौ मुख्यार्थावेव युक्तौ न तु यजमानः प्रस्तर इतिवल्लक्षणकल्पनया नेतव्यौ तस्यार्थवादस्यातत्परत्वात्। प्रतिज्ञादृष्टान्तवाक्ययोस्त्वद्वैतपरत्वादुपादानकारणात्मकत्वाच्चोपादेयस्य कार्य्यजातस्योपादानज्ञानेन तज्ज्ञानोपपत्तेः। निमित्तकारणं तु कार्य्यादत्यन्तभिन्नमिति न तज्ज्ञाने कार्य्यज्ञानं भवति। अतो ब्रह्मोपादानकारणं जगतः। न च ब्रह्मणोऽन्यन्निमित्तकारणं जगत इत्यपि युक्तम्। प्रतिज्ञादृष्टान्तोपरोधादेव। नहि तदानीं ब्रह्मणि ज्ञाते सर्वं विज्ञातं भवति। जगन्निमित्तकारणस्य ब्रह्मणोऽन्यस्य सर्वमध्यपातिनस्तज्ज्ञानेनाविज्ञानात्। यत इति च पञ्चमी न कारणमात्रे स्मर्य्यते अपि तु प्रकृतौ जनिकर्तुः प्रकृतिरिति। ततोऽपि प्रकृतित्वमवगच्छामः। दुन्दुभिग्रहणं दुन्दुभ्याघातग्रहणं च तद्गतशब्दत्वसामान्योपलक्षणार्थम् ॥

अनागतेच्छासङ्कल्पोऽभिध्या। एतया खलु स्वातन्त्र्यलक्षणेन कर्तृत्वेन निमित्तत्वं दर्शितम्। बहु स्यामिति च स्वविषयतयोपादानत्वमुक्तम् ॥

आकाशादेव ब्रह्मण एवेत्यर्थः। साक्षादिति चेति सूत्रावयवमनूद्य तस्यार्थं व्याचष्टे। "आकाशादेव" इति श्रुतिर्ब्रह्मणो जगदुपादानत्वमवधारयन्ती उपादानान्तराभावं साक्षादेव दर्शयतीति साक्षादिति सूत्रावयवेन दर्शितमिति योजना ॥

आत्मकृतेः परिणामात् ॥ २६ ॥

प्रकृतिग्रहणमुपलक्षणं निमित्तमित्यपि द्रष्टव्यं, कर्मत्वेनो-

पादानत्वात्कर्तृत्वेन च तत्प्रति निमित्तत्वात्। "कथं पुनः" इति। सिद्धसाध्ययोरेकत्वासमवायो विरोधादिति। "परिणामादिति ब्रूमः" इति। पूर्वसिद्धस्याप्यनिर्वचनीयविकारात्मना परिणामोऽनिर्वचनीयत्वाद्भेदेनाभिन्न इवेति सिद्धस्यापि साध्यत्वमित्यर्थः। एकवाक्यत्वेन व्याख्याय परिणामादित्यवच्छिद्य व्याचष्टे। "परिणामादिति वा" इति। सच्च त्यच्चेति द्वे ब्रह्मणो रूपे। सच्च सामान्यविशेषेणापरोक्षतया निर्वाच्यं पृथिव्यप्तेजोलक्षणम्। त्यच्च परोक्षमत एवानिर्वाच्यमिदन्तया वाय्वाकाशलक्षणं, कथं च तद्ब्रह्मणो रूपं, यदि तस्य ब्रह्मोपादानं, तस्मात्परिणामाद्ब्रह्म भूतानां प्रकृतिरिति॥

पूर्वपक्षिणोऽनुमानमनुभाष्यागमविरोधेन दूषयति। "यत्पुनः" इति। एतदुक्तं भवति। ईश्वरो जगतो निमित्तकारणमिच्छापूर्वकजगत्कर्तृत्वात् कुम्भकर्तृकुलालवत्। अत्रेश्वरस्यासिद्धेराश्रयासिद्धो हेतुः पक्षस्याप्रसिद्धविशेषः। यथाहुर्नानुपलब्धे न्यायः प्रवर्तत इति। आगमात्तत्सिद्धिरिति चेत्, हन्त तर्हि यादृशमीश्वरमागमो गमयति तादृशोऽभ्युपगन्तव्यः। स च निमित्तकारणं चोपादानकारणं चेश्वरमवगमयीति। विशेष्याश्रयग्राह्यागमविरोधान्नानुमानमुदेतुमर्हतीति, इति कुतस्तेन निमित्तत्वावधारणेत्यर्थः। इयं चोपादानपरिणामादिभाषा न विकाराभिप्रायेणापि तु यथा सर्पस्योपादानं रज्जुरेवं ब्रह्म जगदुपादानं द्रष्टव्यम्। न खलु नित्यस्य निष्कलस्य ब्रह्मणः सर्वात्मनैकदेशेन वा परिणामः सम्भवति नित्यत्वादनेकदेशत्वादित्युक्तम्। न च मृदः शरावादयो भिद्यन्ते न चाभिन्ना न वाभिन्नाभिन्नाः किन्त्वनिर्वचनीया एव। यथाह श्रुतिः "मृत्तिकेत्येव सत्यम्" इति। तस्मादद्वैतोपक्रमादुपसंहाराच्च सर्व एव वेदान्ता ऐकान्तिकाद्वैतपराः सन्तः साक्षादेव क्वचिदद्वैतमाहुः, क्वचिद्द्वैतनिषे-

धेन, क्वचिद्ब्रह्मोपादानत्वेन जगतः। एतावतापि तावद्भेदो निषिद्धो भवति, न तूपादानत्वाभिधानमात्रेण विकारग्रह आस्थेयः। नहि वाक्यैकदेशस्यार्थोऽस्तीति॥

स्यादेतत्। मा भूत्प्रधानं जगदुपादानं तथापि न ब्रह्मोपादानत्वं सिध्यति, परमाण्वादीनामपि तदुपादानानामुपप्लवमानत्वात्तेषामपि हि किञ्चिदुपोद्बलकमस्ति वैदिकं लिङ्गमित्याशङ्कामपनेतुमाह सूत्रकारः॥

एतेन सर्वे व्याख्याता व्याख्याताः॥ २८॥

निगदव्याख्यातेन भाष्येण व्याख्यातं सूत्रम्।

प्रतिज्ञालक्षणं लक्ष्यमाणे पदसमन्वयः।
वैदिकः स च तत्रैव नान्यत्रेत्यत्र साधितम्॥

इति श्रीमद्वाचस्पतिमिश्रविरचिते श्रीमच्छारीरकभाष्यविभागे भामत्यां प्रथमाध्यायस्य चतुर्थः पादः॥

सम्पूर्णश्च प्रथमोऽध्यायः॥

द्वितीयोऽध्यायः।

स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेन्नान्यस्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गात्॥ १॥

वृत्तवर्तिष्यमाणयोः समन्वयविरोधपरिहारलक्षणयोः सङ्गतिप्रदर्शनाय सुखग्रहणाय चैतयोः संक्षेपतस्तात्पर्यार्थमाह। "प्रथमेऽध्याये" इति। अनपेक्षवेदान्तवाक्यस्वरससिद्धसमन्वयलक्षणस्य विरोधतत्परिहाराभ्यामाक्षेपसमाधानकरणादनेन लक्षणेनास्ति विषयविषयिभावः सम्बन्धः। पूर्वलक्षणार्थो हि विषयस्तद्गोचरत्वादाक्षेपसमाधानयोरेष च विष-

यीति। तदेवमध्यायमवतार्य्य तदवयवमधिकरणमवतारयति। "तत्र प्रथमं तावत्" इति। तन्त्रते व्युत्पाद्यते मोक्षसाधनमनेनेति तन्त्रं, तदेवाख्या यस्याः सा स्मृतिः तन्त्राख्या परमर्षिणा कपिलेनादिविदुषा प्रणीता। अन्याश्चासुरिपञ्चशिखादिप्रणीताः स्मृतयस्तदनुसारिण्यः। न खलु अमूषां स्मृतीनां मन्वादिस्मृतिवदन्योऽवकाशः शक्यो वदितुमृते मोक्षसाधनप्रकाशनात्। तदपि चेन्नाभिदध्युरनवकाशाः सत्योऽप्रमाणं प्रसज्येरन्। तस्मात् तदविरोधेन कथञ्चिद्वेदान्ता व्याख्यातव्याः। पूर्वपक्षमाक्षिपति। "कथं पुनरीक्षत्यादिभ्यः" इति। प्रसाधितं खलु धर्ममीमांसायां 'विरोधे त्वनपेक्षं स्यादसति ह्यनुमानम्' इत्यत्र। यथा श्रुतिविरुद्धानां स्मृतीनां दुर्बलतयाऽनपेक्षणीयत्वं तस्मान्न दुर्बलानुरोधेन बलीयसीनां श्रुतीनां युक्तमुपवर्णनम्, अपि तु स्वतःसिद्धप्रमाणभावाः श्रुतयो दुर्बलाः स्मृतीर्बाधन्त एवेति युक्तम्। पूर्वपक्षी समाधत्ते। "भवेदयम्" इति। प्रसाधितोऽप्यर्थः श्रद्धाजडान् प्रति पुनः प्रसाध्यत इत्यर्थः। आपाततः समाधानमुक्त्वा परमसमाधानमाह पूर्वपक्षी। "कपिलप्रभृतीनां चार्षम्" इति। अयमस्याभिसन्धिः। ब्रह्म हि शास्त्रस्य कारणमुक्तं 'शास्त्रयोनित्वात्' इति, तेनैष वेदराशिर्ब्रह्मप्रभवः सदाज्ञानसिद्धानावरणभूतार्थमात्रगोचरतद्बुद्धिपूर्वको यथा तथा कपिलादीनामपि श्रुतिस्मृतिप्रथिताज्ञानसिद्धभावानां स्मृतयोऽनावरणसर्वविषयतद्बुद्धिप्रभवा इति न श्रुतिभ्योऽमूषामस्ति कश्चिद्विशेषः। न चैताः स्फुटतरं प्रधानादिप्रतिपादनपराः शक्यन्तेऽन्यथयितुम्। तस्मात् तदनुरोधेन कथञ्चिच्छ्रुतय एव नेतव्याः। अपि च तर्कोऽपि कपिलादिस्मृतीरनुमन्यते, तस्मादप्येतदेव प्राप्तम्। एवं प्राप्त आह। "तस्य समाधिः" इति। यथा हि-

श्रुतीनामविगानं ब्रह्मणि गतिसामान्यात्, नैवं स्मृतीनामविगानमस्ति प्रधाने, तासां भूयसीनां ब्रह्मोपादानत्वप्रतिपादनपराणां तत्र तत्र दर्शनात्। तस्मादविगानाच्छ्रौत एवार्थ आस्थेयो न तु स्मार्तो विगानादिति। तत्किमिदानीं परस्परविगानात् सर्वा एव स्मृतयोऽवहेया इत्यत आह। "विप्रतिपत्तौ च स्मृतीनाम्" इति। "न चातीन्द्रियार्थान्" इति। अर्वाग्दृगभिप्रायम्। शङ्कते। "शक्यं कपिलादीनाम्" इति। निराकरोति। "न सिद्धेरपि" इति। न तावत्कपिलादय ईश्वरवदाजानसिद्धाः, किन्तु विनिश्चितवेदप्रामाण्यानां तेषां तदनुष्ठानवतां प्राचि भवेऽस्मिन् जन्मनि सिद्धिरत एवाजानसिद्धा उच्यन्ते। यदस्मिन् जन्मनि न तैः सिद्ध्युपायोऽनुष्ठितः प्राग्भवीयवेदार्थानुष्ठानलब्धजन्मत्वात्तत्सिद्धीनां, तथा चावधृतवेदप्रामाण्यानां तद्विरुद्धार्थाभिधानं तदपबाधितमप्रमाणमेव। अप्रमाणेन च न वेदार्थोऽतिशङ्कितुं युक्तः प्रमाणसिद्धत्वात्तस्य। तदेवं वेदविरोधे सिद्धवचनमप्रमाणमुक्त्वा सिद्धानामपि परस्परविरोधे तद्वचनादनाश्वास इति पूर्वोक्तं स्मारयति। "सिद्धव्यपाश्रयकल्पनायामपि" इति। श्रद्धाजडान् बोधयति। "परतन्त्रप्रज्ञस्यापि" इति। ननु श्रुतिश्चेत्कपिलादीनामनावरणभूतार्थगोचरज्ञानातिशयं बोधयति, कथं तेषां वचनमप्रमाणं, तदप्रामाण्ये श्रुतेरप्यप्रामाण्यप्रसङ्गादित्यत आह। "या तु श्रुतिः" इति। न तावत्सिद्धानां परस्परविरुद्धानि वचांसि प्रमाणं भवितुमर्हन्ति। न च विकल्पो वस्तुनि, सिद्धे तदनुपपत्तेः। अनुष्ठानमनागतोत्पाद्यं विकल्प्यते, न सिद्धम्। तस्य व्यवस्थानात्। तस्मात् श्रुतिसामान्यमात्रेण भ्रमः सांख्यप्रणेता कपिलः श्रौत इति। स्यादेतत्। कपिल एव श्रौतो नान्ये मन्वादयः। ततश्च तेषां स्मृतिः कपिलस्मृतिविरुद्धा-

ऽवहेयेत्यत आह। "भवति चान्या मनोः" इति। तस्याश्चा-
गमान्तरसंवादमाह। "महाभारतेऽपि च" इति। न केवलं
मनोः स्मृतिः स्मृत्यन्तरसंवादिनी श्रुतिसंवादिन्यपीत्याह।
"श्रुतिश्च" इति। उपसंहरति। "अतः" इति। स्यादेतत्।
भवतु वेदविरुद्धं कापिलं वचस्तथापि द्वयोरपि पुरुषबुद्धि-
प्रभवतया को विनिगमनायां हेतुर्यतो वेदविरोधि कापिलं
वचो नादरणीयमित्यत आह। "वेदस्य हि निरपेक्षम्"
इति। अयमभिसन्धिः। सत्यं शास्त्रयोनिरीश्वरस्तथाप्यस्य
न शास्त्रक्रियायामस्ति स्वातन्त्र्यं कपिलादीनामिव, स हि
भगवान् यादृशं पूर्वस्मिन् सर्गे चकार शास्त्रं तदनुसारेणास्मि-
न्नपि सर्गे प्रणीतवान्। एवं पूर्वतरानुसारेण पूर्वस्मिन्,
पूर्वतमानुसारेण च पूर्वतर इत्यनादिरयं शास्त्रेश्वरयोः कार्य्य-
कारणभावः। तन्नेश्वरस्य न शास्त्रार्थज्ञानपूर्वा शास्त्रक्रिया
येनास्य कपिलादिवत् स्वातन्त्र्यं भवेत्। शास्त्रार्थज्ञानं चास्य
स्वयमाविर्भवदपि न शास्त्रकारणतामुपैति, द्वयोरप्यपर्य्याये-
णाविर्भावात्। शास्त्रं च स्वतो बोधकतया पुरुषस्वात-
न्त्र्याभावेन निरस्तसमस्तदोषाशङ्कं सदनपेक्षं साक्षादेव
स्वार्थे प्रमाणम्। कपिलादिवचांसि तु स्वतन्त्रकपिलादि-
प्रणेतृकाणि तदर्थस्मृतिपूर्वकाणि, तदर्थस्मृतयश्च तदर्थानुभव-
पूर्वाः। तस्मात्तासामर्थप्रत्ययाङ्गप्रामाण्यविनिश्चयाय यावत्
स्मृत्यनुभवौ कल्पेते तावत् स्वतःसिद्धप्रमाणभावयाऽनपेक्षयैव
श्रुत्या स्वार्थो विनिश्चायित इति शीघ्रतरप्रवृत्तया श्रुत्या
स्मृत्यर्थो बाध्यत इति युक्तम्॥

इतरेषां चानुपलब्धेः॥ २॥

प्रधानस्य तावत् क्वचिद्वेदप्रदेशे वाक्याभासानि दृश्यन्ते,

तद्विकाराणां तु महदादीनां तान्यपि न सन्ति। न च भूतेन्द्रियादिवन्महदादयो लोकसिद्धाः। तस्मादात्यन्तिकात् प्रमाणान्तरासंवादात् प्रमाणमूलत्वाच्च स्मृतेर्मूलाभावादभावो वन्ध्याया इव दौहित्रस्मृतेः। न चार्षज्ञानमत्र मूलमुपपद्यत इति युक्तम्। तस्मान्न कापिलस्मृतेः प्रधानोपादानत्वं जगत इति सिद्धम्॥

एतेन योगः प्रत्युक्तः॥ ३॥

नानेन योगशास्त्रस्य हैरण्यगर्भपातञ्जलादेः सर्वथा प्रामाण्यं निराक्रियते, किन्तु जगदुपादानस्वतन्त्रप्रधानतद्विकारमहदहङ्कारपञ्चतन्मात्रगोचरं प्रामाण्यं नास्तीत्युच्यते। न चैतावतैषामप्रामाण्यं भवितुमर्हति। यत्पराणि हि तानि तत्राप्रामाण्येऽप्रामाण्यमश्नुवीरन्। न चैतानि प्रधानादिसद्भावपराणि। किन्तु योगस्वरूपतत्साधनतदवान्तरफलविभूतितत्परमफलकैवल्यव्युत्पादनपराणि। तच्च किञ्चिन्निमित्तीकृत्य व्युत्पाद्यमिति प्रधानं सविकारं निमित्तीकृतं पुराणेष्विव सर्गप्रतिसर्गवंशमन्वन्तरवंशानुचरितं तत्प्रतिपादनपरेषु, न तु तद्विवक्षितम्। अन्यपरादपि चान्यनिमित्ततत्प्रतीयमानमभ्युपेयेत, यदि न मानान्तरेण विरुध्येत। अस्ति तु वेदान्तश्रुतिभिरस्य विरोध इत्युक्तम्। तस्मात् प्रमाणभूतादपि योगशास्त्रान्न प्रधानादिसिद्धिः। अत एव योगशास्त्रं व्युत्पादयिताऽऽह स्म भगवान् वार्षगण्यः।

'गुणानां परमं रूपं न दृष्टिपथमृच्छति।
यत् तु दृष्टिपथप्राप्तं तन्मायेव सुतुच्छकम्'॥ इति॥

योगं व्युत्पिपादयिषता निमित्तमात्रेणेह गुणा उक्ताः, न तु भावतः, तेषामतात्त्विकत्वादित्यर्थः। अलोकसिद्धाना-

मपि प्रधानादीनामनादिपूर्वपक्षन्यायाभासोत्प्रेक्षितानामनुवाद्यत्वमुपपन्नम्। तदनेनाभिसन्धिनाह। "एतेन सांख्यस्मृतिप्रत्याख्यानेन योगस्मृतिरपि" प्रधानादिविषयतया "प्रत्याख्याता द्रष्टव्या" इति। अधिकरणान्तरारम्भमाक्षिपति। "नन्वेवं सति समानन्यायत्वात्" इति। समाधत्ते। "अस्त्यत्राभ्यधिका शङ्का। मा नाम सांख्यशास्त्रात् प्रधानसत्ता विज्ञायि। योगशास्त्रात्तु प्रधानादिसत्ता विज्ञापयिष्यते। बहुलं हि योगशास्त्राणां वेदेन सह संवादो दृश्यते। उपनिषदुपायस्य च तत्त्वज्ञानस्य योगापेक्षास्ति। न जातु योगशास्त्रविहितं यमनियमादिबहिरङ्गमुपायमपहायान्तरङ्गञ्च धारणादिकमन्तरेणौपनिषदात्मतत्त्वसाक्षात्कार उदेतुमर्हति। तस्मादौपनिषदेन तत्त्वज्ञानेनापेक्षणात् संवादबाहुल्याच्च वेदेनाष्टकादिस्मृतिवद्योगस्मृतिः प्रमाणम्। ततश्च प्रमाणात् प्रधानादिप्रतीतेर्नाशब्दत्वम्। न च तदप्रमाणं प्रधानादौ, प्रमाणञ्च यमादाविति युक्तम्। तत्राप्रमाण्येऽन्यत्राप्यनाश्वासात्। यथाहुः॥

'प्रसरं न लभन्ते हि यावत् क्वचन मर्कटाः।

नाभिद्रवन्ति ते तावत् पिशाचा वा स्वगोचरे'॥ इति।

सेयं लब्धप्रसरा प्रधानादौ योगाप्रमाणतापिशाची सर्वत्रैव दुर्वारा भवेदित्यस्याः प्रसरं निषेधता प्रधानाद्यभ्युपेयमिति नाशब्दं प्रधानमिति शङ्कार्थः। सा "इयमभ्यधिकाशङ्कातिदेशेन निवर्त्यते"। निवृत्तिहेतुमाह। "अर्थैकदेशसम्प्रतिपत्तावपि" इति। यदि प्रधानादिसत्तापरं योगशास्त्रं भवेत्, भवेत् प्रत्यक्षवेदान्तश्रुतिविरोधेनाप्रमाणम्। तथा च तद्विहितेषु यमादिष्वप्यनाश्वासः स्यात्। तस्मान्न प्रधानादिपरं तत्, किन्तु तन्निमित्तीकृत्य योगव्युत्पादनपर-

मित्युक्तम्। न चाविषयेऽप्रामाण्यं विषयेऽपि प्रामाण्यमुपहन्ति। नहि चक्षूरसादावप्रमाणं रूपेऽप्यप्रमाणं भवितुमर्हति। तस्माद्वेदान्तश्रुतिविरोधात् प्रधानादिरस्याविषयो न त्वप्रामाण्यमिति परमार्थः। स्यादेतत्। अध्यात्मविषयाः सन्ति सहस्रं स्मृतयो बौद्धार्हतकापालिकादीनां, ता अपि कस्मान्न निराक्रियन्त इत्यत आह। "सतीष्वपि" इति। तासु खलु बहुलं वेदार्थविसंवादिनीषु शिष्टानादृतासु कैश्चिदेव तु पुरुषापसदैः पशुप्रायैर्म्लेच्छादिभिः परिगृहीतासु वेदमूलत्वाशङ्कैव नास्तीति न निराकृताः, तद्विपरीतास्तु सांख्ययोगस्मृतय इति ताः प्रधानादिपरतया व्युदस्यन्त इत्यर्थः। "न सांख्यज्ञानेन वेदनिरपेक्षेण" इति। प्रधानादिविषयेणेत्यर्थः। "द्वे निष्ठे हि ते सांख्या योगाश्च" ये प्रधानादिपरतया तच्छास्त्रं व्याचक्षत इत्यर्थः। संख्या सम्यग्बुद्धिर्वैदिकी तया वर्तन्त इति सांख्याः। एवं योगो ध्यानम्, उपायोपेययोरभेदविवक्षया, चित्तवृत्तिनिरोधो हि योगः, तस्योपायो ध्यानं प्रत्ययैकतानता। एतच्चोपलक्षणम्। अन्येऽपि यमनियमादयो बाह्या आन्तराश्च धारणादयो योगोपाया द्रष्टव्याः। एतेनाभ्युपगतवेदप्रामाण्यानां कणभक्षाक्षचरणादीनां सर्वाणि तर्कस्मरणानीति योजना। सुगममन्यत्॥

न विलक्षणत्वादस्य तथात्वं च शब्दात्॥ ४॥

अवान्तरसङ्गतिमाह। "ब्रह्मास्य जगतो निमित्तकारणं प्रकृतिश्चेत्यस्य पक्षस्य" इति। चोदयति। "कुतः पुनः" इति। समानविषयत्वे हि विरोधो भवेत्। न चेहास्ति समानविषयता, धर्मवद् ब्रह्मणोऽपि मानान्तराविषयतयाऽतर्क्यत्वेनानपेक्षाम्नायैकगोचरत्वादित्यर्थः। समाधत्ते। "भवेदयम्" इति।

मानान्तरस्याविषयः सिद्धवस्त्ववगाहिनः।
धर्मोऽस्तु कार्य्यरूपत्वाद् ब्रह्म सिद्धं तु गोचरः॥

तस्मात्समानविषयत्वादस्यत्र तर्कस्यावकाशः। नन्वस्तु विरोधः, तथापि तर्कादरे को हेतुरित्यत आह। "यथा च श्रुतीनाम्" इति। सावकाशा बह्वोऽपि श्रुतयोऽनवकाशै-कश्रुतिविरोधे तदनुगुणतया यथा नीयन्ते एवमनवकाशैक-तर्कविरोधे तदनुगुणतया बह्व्योऽपि श्रुतयो गुणकल्पनादि-भिर्व्याख्यानमर्हन्तीत्यर्थः। अपि च ब्रह्मसाक्षात्कारो विरो-धितयाऽनादिमविद्यां निवर्त्तयन् दृष्टेनैव रूपेण मोक्षसा-धनमिष्यते, तत्र ब्रह्मसाक्षात्कारस्य मोक्षसाधनतया प्रधान-स्यानुमानं दृष्टसाधर्म्येणादृष्टविषयं विषयतोऽन्तरङ्गं, बहिरङ्गं त्वत्यन्तपरोक्षगोचरं शाब्दं ज्ञानं तेन प्रधानप्रत्यासत्त्याप्यनु-मानमेव बलीय इत्याह। "दृष्टसाधर्म्येण च" इति। अपि च श्रुत्यापि ब्रह्मणि तर्क आहृत इत्याह। "श्रुतिरपि" इति। सोऽयं ब्रह्मणो जगदुपादानत्वाक्षेपः पुनस्तर्केण प्रस्तूयते।

प्रकृत्या सह सारूप्यं विकाराणामवस्थितम्।
जगद्ब्रह्मसरूपञ्च नेति नो तस्य विक्रिया॥
विशुद्धं चेतनं ब्रह्म जगज्जडमशुद्धिभाक्।
तेन प्रधानसारूप्यात् प्रधानस्यैव विक्रिया॥

तथाहि। एक एव स्त्रीकायः सुखदुःखमोहात्मकतया पत्युश्च सपत्नीनाञ्च चैत्रस्य च चैत्रस्य तामविन्दतोऽपर्य्यायं सुखदुःखविषादानाधत्ते। स्त्रिया च सर्वे भावा व्याख्याताः। तस्मात् सुखदुःखमोहात्मतया च स्वर्गनरकोच्चावचप्रपञ्चतया च जगदशुद्धमचेतनञ्च, ब्रह्म तु चेतनं विशुद्धं च, निरतिशय-त्वात्। तस्मात् प्रधानस्याशुद्धस्याचेतनस्य विकारो जगन्न तु ब्रह्मण इति युक्तम्। ये तु चेतनब्रह्मविकारतया जगच्चैतन्य-

माहुस्तान् प्रत्याह। "अचेतनं चेदं जगत्" इति। व्यभिचारं चोदयति। "ननु चेतनमपि" इति। परिहरति। "न स्वामिभृत्ययोरपि" इति। ननु मा नाम साक्षाच्चेतनश्चेतनान्तरस्योपकार्षीत्, तत्कार्य्यकरणबुद्ध्यादिनियोगद्वारेण तूपकरिष्यतीत्यत आह। "निरतिशया ह्यकर्त्तारश्चेतनाः" इति। उपजनापायवद्धर्मयोगोऽतिशयः, तदभावो निरतिशयत्वम्। अत एव निर्व्यापारत्वादकर्त्तारस्तस्मात्तेषां बुद्ध्यादिप्रयोक्तृत्वमपि नास्तीत्यर्थः। चोदकोऽनुशयवीजमुद्घाटयति। "योऽपि" इति। अभ्युपेत्यापाततः समाधानमाह। "तेनापि कथञ्चित्" इति। परमसमाधानं तु सूत्रावयवेन वक्तुं तमेवावतारयति। "न चैतदपि विलक्षणत्वम्" इति। सूत्रावयवाभिसन्धिमाह। "अनवगम्यमानमेव हीदम्" इति। शब्दार्थात् खलु चेतनप्रकृतित्वाच्चैतन्यं पृथिव्यादीनामवगम्यमानमुपोद्बलितं मानान्तरेण साक्षाच्छ्रूयमाणमप्यचैतन्यमन्यथयेत्। मानान्तराभावे त्वार्थोऽयं श्रुत्यर्थेनापबाधनीयः, न तु तद्बलेन श्रुत्यर्थोऽन्यथयितव्य इत्यर्थः॥ सूत्रान्तरमवतारयितुं चोदयति। "ननु चेतनत्वमपि क्वचित्" इति। न पृथिव्यादीनां चैतन्यमार्थमेव, किन्तु भूयसीनां श्रुतीनां साक्षादेवार्थ इत्यर्थः॥ सूत्रमवतारयति। "अत उत्तरं पठति"॥

अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्याम् ॥५॥

विभजते। "तुशब्दः" इति। नैताः श्रुतयः साक्षान्मृदादीनां वागादीनाञ्च चैतन्यमाहुः, अपि तु तदधिष्ठात्रीणां देवतानां चिदात्मनां, तेनैतच्छ्रुतिबलेन न मृदादीनां वागादीनाञ्च चैतन्यमाशङ्कनीयमिति। कस्मात् पुनरेतदेवमित्यत आह। "विशेषानुगतिभ्याम्"। तत्र विशेषं व्याचष्टे। "विशेषो" हि" इति। भोक्तॄणामुपकार्य्यत्वाद् भूतेन्द्रियाणां

चोपकारकत्वात् साम्ये च तदनुपपत्तेः सर्वजनप्रसिद्धेश्च 'विज्ञानं चाभवत्'' इति श्रुतेश्च विशेषश्चेतनाचेतनलक्षणः प्रागुक्तः स नोपपद्यते। देवताशब्दकृतो वात्र विशेषो विशेषशब्देनोच्यत इत्याह। "अपि च कौषीतकिनः प्राणसंवादः" इति। अनुगतिं व्याचष्टे। "अनुगताश्च" इति। सर्वत्र भूतेन्द्रियादिष्वनुगता देवता अभिमानिनोऽपदिशन्ति मन्त्रादयः। अपि च 'भूयस्यः श्रुतयोऽग्निर्वाग् भूत्वा मुखं प्राविशद्वायुः प्राणो भूत्वा नासिके प्राविशदादित्यश्चक्षुर्भूत्वाऽक्षिणी प्राविशत्' इत्यादय इन्द्रियविशेषगता देवता दर्शयन्ति। देवताश्च चेत्रज्ञभेदाश्चेतनाः। तस्मान्नेन्द्रियादीनां चैतन्यं रूपत इति। अपि च प्राणसंवादवाक्यशेषे प्राणानामस्मदादिशरीराणामिव चेत्रज्ञाधिष्ठितानां व्यवहारं दर्शयन् प्राणानां चेत्रज्ञाधिष्ठानेन चैतन्यं द्रढयतीत्याह। "प्राणसंवादवाक्यशेषे च" इति। "तत्तेज ऐक्षतेत्यपि" इति। यद्यपि प्रथमेऽध्याये भाक्तत्वेन वर्णितं तथापि मुख्यतयापि कथञ्चिन्नेतुं शक्यमिति द्रष्टव्यम्। पूर्वपक्षमुपसंहरति। "तस्मात्" इति। सिद्धान्तसूत्रम्।

दृश्यते तु ॥ ६ ॥

प्रकृतिविकारभावे हेतुं सारूप्यं विकल्प्य दूषयति। "अत्यन्तसारूप्ये च" इति। प्रकृतिविकारभावाभावहेतुं वैलक्षण्यं विकल्प्य दूषयति। "विलक्षणत्वेन च कारणेन" इति। सर्वस्वभावाननुवर्तनं प्रकृतिविकारभावाविरोधि। तदनुवर्तने तादात्म्येन प्रकृतिविकारभावाभावात्। मध्यमस्त्वसिद्धः। तृतीयस्तु निदर्शनाभावादसाधारण इत्यर्थः। अथ जगद्योनितयाऽऽगमाद्ब्रह्मणोऽवगमादागमबाधितविषयत्वमनु-

मानस्य कस्मान्नोद्भाव्यत इत्यत आह। "आगमविरोधस्तु" इति। न चास्मिन्नागमैकसमधिगमनीये ब्रह्मणि प्रमाणान्तरस्यावकाशोऽस्ति येन तदुपादायागम आक्षिप्येतेत्याशयवानाह। "यत्तूक्तं परिनिष्पन्नत्वाद्ब्रह्मणि" इति। यथा हि कार्य्यत्वाविशेषेऽप्यारोग्यकामः पथ्यमश्नीयात् स्वर्गकामः सिकतां भक्षयेदित्यादीनां मानान्तरापेक्षता, न तु दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेतेत्यादीनां, तत्कस्य हेतोः, अस्य कार्य्यभेदस्य प्रमाणान्तरागोचरत्वात्। एवं भूतत्वाविशेषेऽपि पृथिव्यादीनां मानान्तरगोचरत्वं, न तु भूतस्यापि ब्रह्मणः, तस्याम्नायैकगोचरस्यातिपतितसमस्तमानान्तरसीमतया स्मृत्यागमसिद्धत्वादित्यर्थः। यदि स्मृत्यागमसिद्धं ब्रह्मणस्तर्काविषयत्वं, कथं तर्हि श्रवणातिरिक्तमननविधानमित्यत आह। "यदपि श्रवणव्यतिरेकेण" इति। तर्को हि प्रमाणविषयविवेचकतया तदितिकर्तव्यताभूतस्तदाश्रयोऽसति प्रमाणेऽनुग्राह्यस्याश्रयस्याभावात् शुष्कतया नाद्रियते। यस्त्वागमप्रमाणाश्रयस्तद्विषयविवेचकस्तदविरोधी स मन्तव्य इति विधीयते। "श्रुत्यनुगृहीत" इति। श्रुत्या श्रवणस्य पश्चादितिकर्त्तव्यतात्वेन गृहीतः "अनुभवाङ्गत्वेन" इति। मतो हि भाव्यमानो भावनाया विषयतयाऽनुभूतो भवतीति मननमनुभवाङ्गम्। "आत्मनोऽनन्वागतत्वम्" इति। स्वप्नाद्यवस्थाभिरसंपृक्तत्वमुदासीनत्वमित्यर्थः। अपि च चेतनकारणवादिभिः कारणसालक्षण्येऽपि कार्य्यस्य कथञ्चिच्चैतन्याविर्भावानाविर्भावाभ्यां विज्ञानं चाविज्ञानं चाभवदिति जगत्कारणे योजयितुं शक्यम्। अचेतनप्रधानकारणवादिनां तु दुर्योजमेतत्। नह्यचेतनस्य जगत्कारणस्य विज्ञानरूपता सम्भविनी, चेतनस्य जगत्कारणस्य सुषुप्ताद्यवस्थास्विव सतोऽपि चैतन्यस्यानाविर्भावतया शक्यमेव कथञ्चिदविज्ञा-

नात्मत्वं योजयितुमित्याह। "योऽपि चेतनकारणश्रवणबलेन" इति। परस्यैव त्वचेतनप्रधानकारणवादिनः सांख्यस्य न युज्येत। "प्रत्युक्तत्वात्तु वैलक्षण्यस्य" इति। वैलक्षण्ये कार्य्य-कारणभावो नास्तीत्यभ्युपेत्येदमुक्तम्। परमार्थतस्तु नास्मा-भिरेतदभ्युपेयत इत्यर्थः।

असदिति चेन्न प्रतिषेधमात्रत्वात् ॥ ७ ॥

न कारणात्कार्य्यमभिन्नमभेदे कार्य्यत्वानुपपत्तेः। कारण-वत्स्वात्मनि वृत्तिविरोधात् शुद्ध्यशुद्ध्यादिविरुद्धधर्मसंसर्गाच्च। अथ चिदात्मनः कारणस्य जगतः कार्य्याद्भेदः, तथा चेदं जगत्कार्य्यं सत्त्वेऽपि चिदात्मनः कारणस्य प्रागुत्पत्तेर्नास्ति, नास्ति चेदसदुत्पद्यतइति सत्कार्य्यवादव्याकोप इत्याह। "यदि चेतनं शुद्धम्" इति। परिहरति। "नैष दोषः" इति। कुतः, "प्रतिषेधमात्रत्वात्"। विभजते। "प्रतिषेधमात्रं ह्येदम्" इति। प्रतिपादयिष्यति हि तदनन्यत्वमारम्भण-शब्दादिभ्य इत्यत्र। यथा कार्य्यं स्वरूपेण सदसत्त्वाभ्यां न निर्वचनीयम् अपि तु कारणरूपेण शक्यं सत्त्वेन निर्वक्तुमिति। एवं च कारणसत्तैव कार्य्यस्य सत्ता न ततोऽन्येति कथं तदुत्पत्तेः प्राक् सति कारणे भवत्यसत्। स्वरूपेण तूत्पत्तेः प्रागुत्पन्नस्य ध्वस्तस्य वा सदसत्त्वाभ्यामनिर्वाच्यस्य न सतोऽसतो वोत्प-त्तिरिति निर्विषयः सत्कार्य्यवादप्रतिषेध इत्यर्थः॥

अपीतौ तद्वत् प्रसङ्गादसमञ्जसम् ॥ ८ ॥

असामञ्जस्यं विभजते। "अत्राह" चोदकः, "यदि स्थौल्य" इति। यथा हि यूषादिषु हिङ्गुसैन्धवादीनामवि-भागलक्षणो लयः स्वगतरसादिभिर्यूषं रूषयत्येवं ब्रह्मणि विशुद्ध्यादिधर्मणि जगल्लीयमानमविभागं गच्छद्ब्रह्म स्वधर्मेण

रूपयेन्न चान्यथा लयो लोकसिद्ध इति भावः। कल्पान्तरेणा-सामञ्जस्यमाह। "अपि च समस्तस्य" इति। नहि समुद्रस्य फेनोर्मिबुद्‌बुदादिपरिणामे वा रज्ज्वां सर्पधारादिविभ्रमे वा नियमो दृष्टः। समुद्रो हि कदाचित् फेनोर्मिरूपेण परिणमते कदाचित् बुद्‌बुदादिना, रज्ज्वां हि कश्चित्सर्प इति विपर्य्यस्यति कश्चिद्धारेति। न च क्रमनियमः। सोऽयमत्र भोग्यादिविभागनियमः क्रमनियमश्चासमञ्जस इति। कल्पा-न्तरेणासामञ्जस्यमाह। "अपि च भोक्तृणाम्" इति। कल्पा-न्तरं शङ्कापूर्वमाह। "अथेदम्" इति॥

सिद्धान्तसूत्रम्।

न तु दृष्टान्तभावात्॥ ९॥

नाविभागमात्रं लयोऽपि तु कारणे कार्य्यस्याविभाग-स्तत्र च तद्धर्माऽरूषणे सन्ति सहस्रं दृष्टान्ताः। तत्र तु कारणे कार्य्यस्य लये कार्य्यधर्मरूषणे न दृष्टान्तलवोऽप्यस्तीत्यर्थः। स्यादेतत्। यदि कार्य्यस्याविभागः कारणे, कथं कार्य्यधर्मा-रूषणं कारणस्येत्यत आह। "अनन्यत्वेऽपि" इति। यथा रजतस्यारोपितस्य पारमार्थिकं रूपं शुक्तिर्न च शुक्ते रजत-मेवमिदमपीत्यर्थः। अपि च स्थित्युत्पत्तिप्रलयकालेषु त्रिष्वपि कार्य्यस्य कारणादभेदमभिदधती श्रुतिरनतिशङ्कनीया, सर्वै-रेव वेदवादिभिस्तत्र स्थित्युत्पत्त्योर्यः परिहारः स प्रलयेऽपि समानः कार्य्यस्याविद्यासमारोपितत्वं नाम, तस्मान्नापीति-मात्रमनुयोज्यमित्याह। "अत्यल्पं चेदमुच्यते" इति। "अस्ति चायमपरो दृष्टान्तः" "यथा स्वप्नदृगेकः" इति। लौकिकः पुरुषः। "एवमवस्थात्रयसाक्ष्येकः" इति। अवस्थात्रयमुत्प-त्तिस्थितिप्रलयाः। कल्पान्तरेणासामञ्जस्ये कल्पान्तरेण

दृष्टान्तभावं परिहारमाह । "यत् पुनरेतदुक्तम्" इति । अविद्याशक्तेर्नियतत्वादुत्पत्तिनियम इत्यर्थः । "एतेन" इति । मिथ्याज्ञानविभागशक्तिप्रतिनियमेन मुक्तानां पुनरुत्पत्तिप्रसङ्गः प्रत्युक्तः, कारणाभावे कार्य्याभावस्य प्रतिनियमात्, तत्त्वज्ञानेन च सशक्तिनो मिथ्याज्ञानस्य समूलघातं निहतत्वादिति ॥

स्वपक्षदोषाच्च ॥ १० ॥

कार्य्यकारणयोर्वैलक्षण्यं तावत्समानमेवोभयोः पक्षयोः, प्रागुत्पत्तेरसत्कार्य्यवादप्रसङ्गोऽपीतौ तद्वत्प्रसङ्गश्च प्रधानोपादानपक्ष एव नास्मत्पक्ष इति यद्यप्युपरिष्टात्प्रतिपादयिष्यामस्तथापि गुडजिह्विकया समानत्वापादनमिदानीमिति मन्तव्यमिदमस्य पुरुषस्य सुखदुःखोपादानं क्लेशकर्माशयादीदमस्येति । सुगममन्यत् ॥

तर्काप्रतिष्ठानादपि ॥ ११ ॥

केवलागमगम्येऽर्थे स्वतन्त्रतर्काविषये । न सांख्यादिवत् साधर्म्यवैधर्म्यमात्रेण तर्कः प्रवर्तनीयो येन प्रधानादिसिद्धिर्भवेत् । शुष्कतर्को हि स भवत्यप्रतिष्ठानात् । तदुक्तम् ।

यत्नेनानुमितोऽप्यर्थः कुशलैरनुमातृभिः ।
अभियुक्ततरैरन्यैरन्यथैवोपपाद्यते ॥ इति ।

न च महापुरुषपरिगृहीतत्वेन कस्यचित्तर्कस्य प्रतिष्ठा, महापुरुषाणामेव तार्किकाणां मिथो विप्रतिपत्तेरिति । सूत्रे शङ्कते । "अन्यथानुमेयमिति चेत्"। तद्विभजते । "अन्यथा वयमनुमास्यामहे" इति । नानुमानाभासव्यभिचारेणानुमानव्यभिचारः शङ्कनीयः प्रत्यक्षादिष्वपि तदाभासव्यभिचारेण तत्प्रसङ्गात् । तस्मात् स्वाभाविकप्रतिबन्धवल्लिङ्गानुसरणे निपुणेनाणुमात्रा भवितव्यं, ततश्चाप्रत्यूहं प्रधानं सेत्स्यतीति

भावः। अपि च येन तर्केण तर्काणामप्रतिष्ठामाह स एव तर्कः प्रतिष्ठितोऽभ्युपेयस्तदप्रतिष्ठायामितराप्रतिष्ठानाभावादित्याह। "नहि प्रतिष्ठितस्तर्क एव" इति। अपि च तर्काप्रतिष्ठायां सकललोकयात्रोच्छेदप्रसङ्गः। न च श्रुत्यर्थाभासनिराकरणेन तदर्थतत्त्वविनिश्चय इत्याह। "सर्वतर्काप्रतिष्ठायां च" इति। अपि च विचारात्मकस्तर्कस्तर्कितपूर्वपक्षपरित्यागेन तर्कितं राद्धान्तमनुजानाति। सति चैष पूर्वपक्षविषये तर्के प्रतिष्ठारहिते प्रवर्तते, तदभावे विचाराप्रवृत्तेः। तदिदमाह। "अयमेव च तर्कस्यालङ्कारः" इति। तामिमामाशङ्कां सूत्रेण परिहरति। "एवमप्यविमोक्षप्रसङ्गः"। न वयमन्यत्र तर्कमप्रमाणयामः, किन्तु जगत्कारणतत्त्वे स्वाभाविकप्रतिबन्धवन्न लिङ्गमस्ति। यत्तु साधर्म्यवैधर्म्यमात्रं, तदप्रतिष्ठादोषान्न मुच्यत इति। कल्पान्तरेणानिर्मोक्षपदार्थमाह। "अपि च सम्यग्ज्ञानान्मोक्षः" इति। भूतार्थगोचरस्य हि सम्यग्ज्ञानस्य व्यवस्थितवस्तुगोचरतया व्यवस्थानं लोके दृष्टं, यथा प्रत्यक्षस्य। वैदिकं चेदं चेतनजगदुपादानविषयं विज्ञानं वेदोत्थतर्केतिकर्तव्यताकं वेदजनितं व्यवस्थितं वेदानपेक्षेण तु तर्केण जगत्कारणभेदमवस्थापयतां तार्किकाणामन्योन्यं विप्रतिपत्तेस्तत्त्वनिर्द्धारणकारणाभावाच्च न तत्त्वस्तत्त्वव्यवस्थेति न ततः सम्यगज्ञानम् असम्यग्ज्ञानाच्च न संसाराद्विमोक्ष इत्यर्थः॥

एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः॥ १२॥

न कार्य्यं कारणादभिन्नमभेदे कारणरूपवत् कार्य्यत्वानुपपत्तेः, करोत्यर्थानुपपत्तेश्च। अभूतप्रादुर्भावनं हि तदर्थः। न चास्य कारणात्मत्वे किञ्चिदभूतमस्ति यदर्थमयं पुरुषो

यतेत। अभिव्यक्त्यर्थमिति चेत्, न। तस्या अपि कारणात्मत्वेन सत्त्वात्, असत्त्वे वाऽभिव्यङ्ग्यस्यापि तद्वत् प्रसङ्गेन कारणात्मत्वव्याघातात्। नहि तदेव तदानीमेवास्ति नास्ति चेति युज्यते। किं चेदं मणिमन्त्रौषधमिन्द्रजालं कार्य्येण शिक्षितं यदिदमजातानिरुद्धातिशयमव्यवधानमविदूरस्थानं च तस्यैव तदवस्थेन्द्रियस्य पुंसः कदाचित्प्रत्यक्षं परोक्षं च येनास्य कदाचित्प्रत्यक्षमुपलम्भनं कदाचिदनुमानं कदाचिदागमः। कार्य्यान्तरव्यवधिरस्य पारोक्ष्यहेतुरिति चेत्, न। कार्य्यजातस्य सदातनत्वात्। अथापि स्यात्कार्य्यान्तराणि पिण्डकपालशर्कराचूर्णकणप्रभृतीनि कुम्भं व्यवदधते, ततः कुम्भस्य पारोक्ष्यं कदाचिदिति। तन्न। तस्य कार्य्यजातस्य कारणात्मनः सदातनत्वेन सर्वदा व्यवधानेन कुम्भस्यात्यन्तानुपलब्धिप्रसङ्गात्। कादाचित्कत्वे वा कार्य्यजातस्य न कारणात्मत्वं, नित्यत्वानित्यत्वलक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गस्य भेदकत्वात्। भेदाभेदयोश्च परस्परविरोधेनैकत्र सहासम्भव इत्युक्तम्। तस्मात् कारणात् कार्य्यमेकान्तत एव भिन्नम्। न च भेदे गवाश्ववत् कार्य्यकारणभावानुपपत्तिरिति साम्प्रतम्। अभेदेऽपि कारणरूपवत्तदनुपपत्तेरुक्तत्वात्। अत्यन्तभेदे च कुम्भकुम्भकारयोर्निमित्तकभावस्य दर्शनात्। तस्मादन्यत्वाविशेषेऽपि समवायभेद एवोपादानोपादेयभावनियमहेतुः। यस्याभूत्वा भवतः समवायस्तदुपादेयं, यत्र च समवायस्तदुपादानम्। उपादानत्वं च कारणस्य कार्य्यादल्पपरिमाणस्य दृष्टं यथा तन्त्वादीनां पटाद्युपादानानां पटादिभ्यो न्यूनपरिमाणत्वम्। चिदात्मनस्तु परममहत उपादानान्नात्यन्ताल्पपरिमाणमुपादेयं भवितुमर्हति। तस्माद्यवेदमल्पतारतम्यं विश्राम्यति यतो न क्षोदीयः सम्भवति

तत्त्वगतो मूलकारणं परमाणुः। चोदीयोऽन्तरानन्त्ये तु मेरुराजसर्षपयोस्तुल्यपरिमाणत्वप्रसङ्गोऽनन्तावयवत्वादुभयोः। तस्मात् परममहतो ब्रह्मण उपादानादभिन्नमुपादेयं जगत् कार्य्यमभिदधती श्रुतिः प्रतिष्ठितप्रामाण्यतर्कविरोधात् सहस्रसंवत्सरसत्त्वगतसंवत्सरश्रुतिवत् कथञ्चिज्जघन्यत्ववृत्त्या व्याख्यायेत्यधिकं शङ्कमानं प्रति सांख्यदूषणमतिदिशति "एतेन" इति सूत्रेण। अस्यार्थः। कारणात् कार्य्यस्य भेदं तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्य इत्यत्र निषेत्स्यामः। अविद्यासमारोपणेन च कार्य्यस्य न्यूनाधिकभावमप्यप्रयोजकत्वादुपेक्षिष्यामहे। तेन वैशेषिकाद्यभिमतस्य तर्कस्य शुष्कत्वेनाव्यवस्थितिः। सूत्रमिदं सांख्यदूषणमतिदिशति। यत्र कथं चिद्वेदानुसारिणो मन्वादिभिः शिष्टैः परिगृहीतस्य सांख्यतर्कस्यैषा गतिस्तत्र परमाण्वादिवादस्यात्यन्तवेदवाह्यस्य मन्वाद्युपेक्षितस्य च कैव कथेति। "केनचिदंशेन" इति। सूक्ष्मादयो हि व्युत्पाद्यास्ते च किञ्चित्सदसद्वा पूर्वपक्षन्यायोत्प्रेक्षितमप्युदाहृत्य व्युत्पाद्यन्त इति केनचिदंशेनेत्युक्तम्। सुगममन्यत्॥

भोक्त्रापत्तेरविभागश्चेत् स्याल्लोकवत्॥ १३॥

स्यादेतत्। अतिगम्भीरजगत्कारणविषयत्वं तर्कस्य नास्ति, केवलागमगम्यमेतदित्युक्तं, तत् कथं पुनस्तर्कनिमित्त आक्षेप इत्यत आह। "यद्यपि श्रुतिः प्रमाणम्" इति। प्रवृत्ता हि श्रुतिरनपेक्षतया स्वतः प्रमाणत्वेन न प्रमाणान्तरमपेक्षते। प्रवर्तमाना पुनः स्फुटतरप्रतिष्ठितप्रामाण्यतर्कविरोधेन मुख्यार्थात् प्रच्याव्य जघन्यवृत्तितां नीयते, यथा मन्त्रार्थवादावित्यर्थः। प्रतिरोहितार्थं भाष्यम्। "यथा त्वद्यत्वे" इति।

यद्यतीतानागतयोः स्वर्गयोरेष विभागो न भवेत् ततस्तदेवा-
द्यतनस्य विभागस्य बाधकं स्यात्, स्वप्नदर्शनस्येव जाग्रद्दर्शनं,
न त्वेतदस्ति । अबाधिताद्यतनदर्शनेन तयोरपि तथात्वानु-
मानादित्यर्थः । इमां शङ्कामापाततोऽविचारितलोकसिद्ध-
दृष्टान्तोपदर्शनमात्रेण निराकरोति सूत्रकारः "स्याल्लोकवत्" ॥

परिहाररहस्यमाह ।

तदनन्यत्वमारम्भणशब्दादिभ्यः ॥ १४ ॥

पूर्वस्मादविरोधादस्य विशेषाभिधानोपक्रमस्य विभाग-
माह । "अभ्युपगम्य चेमम्" इति । स्यादेतत् । यदि
कारणात् परमार्थभूतादनन्यत्वमाकाशादेः प्रपञ्चस्य कार्य्यस्य
कुतस्तर्हि न वैशेषिकाद्युक्तदोषप्रपञ्चावतार इत्यत आह ।
"व्यतिरेकेणाभावः कार्य्यस्यावगम्यते" इति । न खल्वनन्यत्व-
मित्यभेदं ब्रूमः, किन्तु भेदं व्यासेधामः, ततश्च नाभेदाश्र-
यदोषप्रसङ्गः । किन्त्वभेदं व्यासेधद्भिर्वैशेषिकादिभिरस्मासु
साहायकमेवाचरितं भवति । भेदनिषेधहेतुं व्याचष्टे ।
"आरम्भणशब्दस्तावत्" इति । एवं हि ब्रह्मविज्ञानेन सर्वं
जगत्तत्त्वतो ज्ञायेत यदि ब्रह्मैव तत्त्वं जगतो भवेत् । यथा
रज्ज्वां ज्ञातायां भुजङ्गतत्त्वं ज्ञातं भवति । सा हि तस्य
तत्त्वम् । तत्त्वज्ञानं च ज्ञानमतोऽन्यन्मिथ्याज्ञानमज्ञानमेव ।
अत्रैव वैदिको दृष्टान्तः "यथा सौम्यैकेन मृत्पिण्डेन" इति ।
स्यादेतत् । मृदि ज्ञातायां कथं मृण्मयं घटादि ज्ञातं भवति,
नहि तन्मृदात्मकमित्युपपादितमधस्तात् । तस्मात्तत्त्वतो भिन्नं
न चान्यस्मिन् विज्ञातेऽन्यद्विज्ञातं भवतीत्यत आह श्रुतिः
"वाचारम्भणं विकारो नामधेयम्" वाचया केवलमार-
भ्यते विकारजातं, न तु तत्त्वतोऽस्ति, यतो नामधेयमात्र-

मेतद्, यथा पुरुषस्य चैतन्यमिति राहोः शिर इति विकल्पमात्रम्। यथाहुर्विकल्पविदः। 'शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्पः' इति। तथा चावस्तुतयाऽनृतं विकारजातं मृत्तिकेत्येव सत्यम्। तस्माद्घटशरावोदञ्च-नादीनां तत्त्वं मृदेव, तेन मृदि ज्ञातायां तेषां सर्वेषामेव तत्त्वं ज्ञातं भवति। तदिदमुक्तं "न चान्यथैकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं सम्पद्यते" इति। निदर्शनान्तरद्वयं दर्शयन्नुपसंहरति। "तस्माद्यथा घटकरकाद्याकाशानाम्" इति। ये हि दृष्ट-नष्टस्वरूपा न ते वस्तुसन्तो यथा मृगतृष्णिकोदकादयः, तथा च सर्वं विकारजातं, तस्मादवस्तु सत्। तथाहि यदस्ति तदस्त्येव, यथा चिदात्मा, नह्यसौ कदाचित् क्वचित् कथ-ञ्चिद्वास्ति, किन्तु सर्वदा सर्वत्र सर्वथास्त्येव, न नास्ति। न नास्ति। न चैवं विकारजातं, तस्य कदाचित् कथञ्चित् कुत्र चिदवस्थानात्। तथाहि सत्स्वभावं चेद्विकारजातं, कथं कदाचिदसत्, असत्स्वभावं चेत् कथं कदाचित् सत्। सदसतोरेकत्वविरोधात्। नहि रूपं कदाचित् क्वचित् कथं चिद्वा गन्धो भवति। अथ तस्य सदसत्त्वे धर्मौ, ते च स्वका-रणाधीनजन्मतया कदाचिदेव भवतः, तत्तर्हि विकारजातं दण्डायमानं सदातनमिति न विकारः कस्यचित्। अथास-त्त्वसमये तन्नास्ति, कस्य तर्हि धर्मोऽसत्त्वम्। नहि धर्मि ण्यप्रत्युत्पन्ने तद्धर्मोऽसत्त्वं प्रत्युत्पन्नमुपपद्यते। अथास्य न धर्मः किन्त्वर्थान्तरमसत्त्वं, किमायातं भावस्य। नहि घटे जाते पटस्य किञ्चिद्भवति। असत्त्वं भावविरोधीति चेद्, न। अकिञ्चित्करस्य तत्त्वानुपपत्तेः किञ्चित्करत्वे वा तत्राप्यसत्त्वेन तदनुयोगसम्भवात्। अथास्यासत्त्वं नाम किञ्चिन्न जायते किन्तु स एव न भवति। यथाहुः।

'न तस्य किञ्चिद्भवति न भवत्येव केवलम्'। इति।

अथैष प्रसज्यप्रतिषेधो निरुच्यतां किं तत्स्वभावो भाव उत भावस्वभावः स इति। तत्र पूर्वस्मिन् कल्पे भावानां तत्स्वभावतया तुच्छतया जगच्छून्यं प्रसज्येत तथा च भावानुभवाभावः। उत्तरस्मिंस्तु सर्वभावनित्यतया नाभावव्यवहारः स्यात्। कल्पनामात्रनिमित्तत्वेऽपि निषेधस्य भावनित्यतापत्तिस्तदवस्थैव। तस्माद्भिन्नमस्ति कारणाद्विकारजातं न वस्तु सत्, अतो विकारजातमनिर्वचनीयमनृतम्। तदनेन प्रमाणेन सिद्धमनृतत्वं विकारजातस्य कारणस्य निर्वाच्यतया सत्त्वं, मृत्तिकेत्येव सत्यमित्यादिना प्रबन्धेन दृष्टान्ततयाऽनुवदति श्रुतिः। 'यत्र लौकिकपरीक्षकाणां बुद्धिसाम्यं स दृष्टान्तः' इति चाक्षपादसूत्रं प्रमाणसिद्धो दृष्टान्त इत्येतत्परं, न पुनर्लोकसिद्धत्वमत्र विवक्षितम्, अन्यथा तेषां परमाण्वादिर्न दृष्टान्तः स्यात्। नहि परमाण्वादिर्नैसर्गिकवैनयिकबुद्धातिशयरहितानां लौकिकानां सिद्ध इति। सम्प्रत्यनेकान्तवादिनमुत्थापयति। "नन्वनेकात्मकम्" इति। अनेकाभिः शक्तिभिर्याः प्रवृत्तयो नानाकार्य्यसृष्टयस्तद्युक्तं ब्रह्मैकं नाना चेति। किमतो यद्येवमित्यत आह। "तत्रैकत्वांशेन" इति। यदि पुनरेकत्वमेव वस्तु सद्भवेत् ततो नानात्वाभावाद्वैदिकः कर्मकाण्डाश्रयो लौकिकश्च व्यवहारः समस्त एवोच्छिद्येत। ब्रह्मगोचराश्च श्रवणमननादयः सर्वे दत्तजलाञ्जलयः प्रसज्येरन्। एवं चानेकात्मकत्वे ब्रह्मणो मृदादिदृष्टान्ता अनुरूपा भविष्यन्तीति। तमिममनेकान्तवादं दूषयति। "नैवं स्यात्" इति। इदं तावदत्र वक्तव्यं, मृदात्मनैकत्वं घटशरावाद्यात्मना नानात्वमिति वदतः कार्य्यकारणयोः परस्परं किमभे-

दोऽभिमतः, आहो भेदः, उत भेदाभेदाविति। तत्राभेद ऐकान्तिके मृदात्मनेति च घटशरावाद्यात्मनेति चोत्तमत्वद्वयं नियमश्च नोपपद्यते। भेदे चोत्तमत्वद्वयनियमावुपपन्नौ, आत्मनेति त्वसमञ्जसम्। नह्यन्यस्यान्य आत्मा भवति। न चानेकान्तवादः। भेदाभेदाकल्पे तूत्तमत्वद्वयं भवेदपि। नियमस्त्वयुक्तो नहि धर्म्मिणोः कार्य्यकारणयोः सङ्करे तद्धर्मयोरेकत्वनानात्वे न सङ्कीर्य्येते इति सम्भवति। ततश्च मृदात्मनैकत्वं यावद्भवति तावद्घटशरावाद्यात्मनापि स्यात्, एवं घटशरावाद्यात्मना नानात्वं यावद्भवति तावन्मृदात्मना नानात्वं भवेत्। सोऽयं नियमः कार्य्यकारणयोरैकान्तिकं भेदमुपकल्पयति, अनिर्वचनीयतां वा कार्य्यस्य। पराक्रान्तं चास्माभिः प्रथमाध्याये तदास्तां तावत्। तदेतद्युक्तिनिराकृतमनुवदन्तीं श्रुतिमुदाहरति। "मृत्तिकेत्येव सत्यम्" इति। स्यादेतत्। न ब्रह्मणो जीवभावः काल्पनिकः, किन्तु भाविकः, अंशो हि सः, तस्य कर्मसहितेन ज्ञानेन ब्रह्मभाव आधीयत इत्यत आह। "स्वयं प्रसिद्धं हि" इति। स्वाभाविकस्यानादेरिति यदुक्तं नानात्वांशेन तु कर्मकाण्डाश्रयो लौकिकश्च व्यवहारः सेत्स्यतीति तत्राह। "बाधिते च" इति। यावदबाधं हि सर्वोऽयं व्यवहारः स्वप्नदशायामिव तदुपदर्शितपदार्थजातव्यवहारः। स च यथा जाग्रदवस्थायां बाधकान्निवर्त्तते एवं तत्त्वमस्यादिवाक्यपरिभावनाभ्यासपरिपाकभुवा शारीरस्य ब्रह्मात्मभावसाक्षात्कारेण बाधकेन निवर्तते। स्यादेतत्। 'यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत् केन कं पश्येत्' इत्यादिना मिथ्याज्ञानाधीनो व्यवहारः क्रियाकारकादिलक्षणः सम्यग्ज्ञानेनापनीयत इति न ब्रूते, किन्त्ववस्थाभेदाश्रयो व्यवहारोऽवस्थान्तरप्राप्तो निवर्तते, यथा बालकस्य कामचारवादभक्षतोपन-

यनप्राप्तौ निवर्तते, न च तावतासौ मिथ्याज्ञाननिबन्धनो भवत्येवमत्रापोत्यत आह। "न चायं व्यवहाराभावः" इति। कुतः, "तत्त्वमसीति ब्रह्मात्मभावस्य" इति। न खल्वेतद्वाक्यमवस्थाविशेषविनियतं ब्रह्मात्मभावमाह जीवस्य, अपि तु न भुजङ्गो रज्जुरियमितिवत् सदातनं तमभिवदति। अपि च सत्यानृताभिधानेनाप्येतदेव युक्तमित्याह। "तस्करदृष्टान्तेन च" इति। "न चास्मिन् दर्शने" इति। नहि जातु कठस्य दण्डकमण्डलुकुण्डलशालिनः कुण्डलिज्ञानं दण्डवत्तां कमण्डलुमत्तां बाधते, तत् कस्य हेतोः तेषां कुण्डलादीनां तस्मिन् भाविकत्वात्, तद्वदिहापि भाविकगोचरेणैकात्मज्ञानेन न नानात्वं भाविकमपवदनीयम्। नहि ज्ञानेन वस्त्वपनीयते, अपि तु मिथ्याज्ञानेनारोपितमित्यर्थः। चोदयति। "नन्वेकत्वैकान्ताभ्युपगमः" इति। अबाधितानधिगतासन्दिग्धविज्ञानसाधनं प्रमाणमिति प्रमाणसामान्यलक्षणोपपत्त्या प्रत्यक्षादीनि प्रमाणतामश्नुवते। एकत्वैकान्ताभ्युपगमे तु तेषां सर्वेषां भेदविषयाणां बाधितत्वादप्रामाण्यं प्रसज्येत। तथा विधिप्रतिषेधशास्त्रमपि भावनाभाव्यभावककरणेतिकर्तव्यताभेदापेक्षत्वाद्‌बाध्येत। तथा च नास्तिक्यमेकदेशाक्षेपेण च सर्ववेदाक्षेपाद्वेदान्तानामप्यप्रामाण्यमित्यभेदैकान्ताभ्युपगमहानिः। न केवलं विधिनिषेधाक्षेपेणास्य मोक्षशास्त्रस्याक्षेपः स्वरूपेणास्यापि भेदापेक्षत्वादित्याह। "मोक्षशास्त्रस्यापि" इति। अपि चास्मिन् दर्शने वर्णपदवाक्यप्रकरणादीनामलीकत्वात्तत्प्रभवमद्वैतज्ञानमसमीचीनं भवेत्, न खल्वलीकाद्धूमकेतनज्ञानं समीचीनमित्याह। "कथं चानृतेन मोक्षशास्त्रेण" इति। परिहरति। "अत्रोच्यते" इति। यद्यपि प्रत्यक्षादीनां तात्त्विकमबाधितत्वं नास्ति, युक्त्याग-

माभ्यां बाधनात्, तथापि व्यवहारे बाधनाभावात्सांव्यवहारिकमबाधनम्। नहि प्रत्यक्षादिभिरर्थं परिच्छिद्य प्रवर्तमानो व्यवहारे विसंवाद्यते सांसारिकः कश्चित्। तस्मादबाधनान्न प्रमाणलक्षणमतिपतन्ति प्रत्यक्षादय इति। "सत्यत्वोपपत्तेः" इति। सत्यत्वाभिमानोपपत्तेरिति। ग्रहणकवाक्यमेतद्विभजते। "यावद्धि न सत्यात्मैकत्वप्रतिपत्तिः" इति। विकारानेव तु शरीरादीनहमित्यात्मभावेन पुत्रपश्वादीन्ममेत्यात्मीयभावेनेति योजना। "वैदिकस्य" इति। कर्मकाण्डमोक्षशास्त्रव्यवहारसमर्थना। "स्वप्नव्यवहारस्येव" इति विभजते। "यथा सुप्तस्य प्राकृतस्य" इति। कथं चानृतेन मोक्षशास्त्रेणेति यदुक्तं तदनुभाष्य दूषयति। "कथं त्वसत्येन" इति। शक्यमेव वक्तुं श्रवणाद्युपाय आत्मसाक्षात्कारपर्य्यन्तो वेदान्तसमुत्थोऽपि ज्ञाननिचयोऽसत्यः सोऽपि हि वृत्तिरूपः कार्य्यतया निरोधधर्मा, यस्तु ब्रह्मस्वभावसाक्षात्कारोऽसौ न कार्य्यस्तत्स्वभावत्वात्, तस्मादचोद्यमेतत् 'कथमसत्यात्सत्योत्पादः' इति। यत् खलु सत्यं न तदुत्पद्यत इति कुतस्तस्यासत्यादुत्पादो यच्चोत्पद्यते तत्सर्वमसत्यमेव। सांव्यवहारिकं तु सत्यत्वं वृत्तिरूपस्य ब्रह्मसाक्षात्कारस्येव श्रवणादीनामप्यभिन्नं, तस्मादभ्युपेत्य वृत्तिस्वरूपस्य ब्रह्मसाक्षात्कारस्य परमार्थसत्यतां व्यभिचारोद्भावनमिति मन्तव्यम्। यद्यपि सांव्यवहारिकस्य सत्यादेव भयात्सत्यं मरणमुत्पद्यते तथापि भयहेतुरहिस्तज्ज्ञानं वाऽसत्यं ततो भयं सत्यं जायत इत्यसत्यात्सत्यस्योत्पत्तिरुक्ता। यद्यपि चाहिज्ञानमपि स्वरूपेण सत्तथापि न तज्ज्ञानत्वेन भयहेतुरपि त्वनिर्वाच्याहिरूपितत्वेन। अन्यथा रज्जुज्ञानादपि भयप्रसङ्गाज्ज्ञानत्वेनाविशेषात्। तस्मादनिर्वाच्याहिरूपितं

ज्ञानमप्यनिर्वाच्यमिति सिद्धमसत्यादपि सत्यस्योपजन इति। न ब्रूमः सर्वस्मादसत्यात्सत्यस्योपजनो यतः समारोपित-धूमभावाया धूममहिष्या वह्निज्ञानं सत्यं स्यात्। नहि चक्षुषो रूपज्ञानं सत्यमुपजायत इति रसादिज्ञानेनापि ततः सत्येन भवितव्यम्। यतो नियमो हि स तादृशः सत्यानां यतः कुतश्चित् किञ्चिदेव जायत इत्येवमसत्यानामपि नियमो यतः कुतश्चिदसत्यात्सत्यं कुतश्चिदसत्यं यथा दीर्घत्वादे-र्वर्णेषु समारोपितत्वविशेषेऽप्यजीनमित्यतो ज्यानिविरहमव-गच्छन्ति सत्यमजिनमित्यतस्तु समारोपितदीर्घभावाज्ज्यानि-विरहमवगच्छन्तो भवन्ति भ्रान्ताः। न चोभयत्र दीर्घ-समारोपं प्रति कश्चिदस्ति भेदस्तस्मादुपपन्नमसत्यादपि सत्य-स्योदय इति। निदर्शनान्तरमाह। "स्वप्नदर्शनावस्थस्य" इति। यथा सांसारिको जाग्रद्भुजङ्गं दृष्ट्वा पलायते ततश्च न दंशवेदनामाप्नोति, पिपासुः सलिलमालोक्य पातुं प्रव-र्त्तते ततस्तदासाद्य पायम्पायमाप्यायितः सुखमनुभवति, एवं स्वप्नान्तिकेऽपि तदवस्थं सर्वमित्यसत्यात् कार्य्यसिद्धिः। शङ्कते। "तत्कार्य्यमप्यन्तमेव" इति। एवमपि नासत्यात् सत्यस्य सिद्धिरुक्तेत्यर्थः। परिहरति। "तत्र ब्रूमः, यद्यपि स्वप्नदर्शनावस्थस्य" इति। लौकिको हि सुप्तोत्थितोऽवगम्यं बाधितं मन्यते न तदवगतिं, तेन यद्यपि परीक्षका अनि-र्वाच्यरूपितामवगतिमनिर्वाच्यां निश्चिन्वन्ति तथापि लौकि-काभिप्रायेणैतदुक्तम्। अत्रान्तरे लौकायतिकानां मतमपा-करोति। "एतेन स्वप्नदृशोऽवगत्यबाधनेन" इति। यदा खल्वयच्चैवस्तारचवीं व्यात्तविकटदंष्ट्राकरालवदनामुत्तब्ध-वह्निमन्मस्तकावचुम्बिलाङ्गूलामतिरोषारुणस्तब्धविशालवृत्तलो-चनां रोमाञ्चसञ्चयोत्फुल्लभीषणां स्फटिकाचलभित्तिप्रति-

बिम्बितामभ्यमित्रीणां तनुमास्थाय स्वप्ने प्रतिबुद्धो मानुषीमात्मनस्तनुं पश्यति तदोभयदेहानुगतमात्मानं प्रतिसन्दधानो देहातिरिक्तमात्मानं निश्चिनोति, न तु देहमात्रम्, तन्मात्रत्वे देहवत्प्रतिसन्धानाभावप्रसङ्गात्। कथं चैतदुपपद्येत यदि स्वप्नदृशोऽवगतिरबाधिता स्यात्तद्बाधे तु प्रतिसन्धानाभाव इति। असत्याच्च सत्यप्रतीतिः श्रुतिसिद्धाऽन्वयव्यतिरेकसिद्धा चेत्याह। "तथाच श्रुतिः" इति। "तथाकारादि" इति। यद्यपि रेखास्वरूपं सत्यं तथापि तद्यथासङ्केतमसत्यं, नहि सङ्केतयितारः सङ्केतयन्तीदृशेन रेखाभेदेनायं वर्णः प्रत्येतव्यः अपि त्वीदृशो रेखाभेदोऽकार ईदृशश्च ककार इति, तथा चासमीचीनात् सङ्केतात्समीचीनवर्णावगतिरिति सिद्धम्। यच्चोक्तमेकत्वांशेन ज्ञानमोक्षव्यवहारः सेत्स्यति, नानात्वांशेन तु कर्मकाण्डाश्रयो लौकिकश्च व्यवहारः सेत्स्यतीति तत्राह। "अपि चान्त्यमिदं प्रमाणम्" इति। यदि खल्वेकत्वानेकत्वनिबन्धनौ व्यवहारावेकस्य पुंसोऽपर्य्यायेण सम्भवतस्ततस्तदर्थमुभयसद्भावः कल्प्येत, न त्वेतदस्ति, नह्येकत्वावगतिनिबन्धनः कश्चिदस्ति व्यवहारस्तदवगतेः सर्वोत्तरत्वात्। तथाहि, तत्त्वमसीत्येकात्म्यावगतिः समस्तप्रमाणतत्फलतद्व्यवहारानपबाधमानैवोदीयते, नैतस्याः परस्तात् किञ्चिदनुकूलं प्रतिकूलं वास्ति यदपेक्षेत येन चेयं प्रतिक्षिप्येत, तत्रानुकूलप्रतिकूलनिवारणान्नातः परं किञ्चिदाकाङ्क्ष्यमिति। न चेयमगतिर्डुलिचौरप्रायेत्याह। "न चेयम्" इति। स्यादेतत्। अन्त्या चेदियमवगतिर्निष्प्रयोजना तर्हि तथा च न प्रेक्षावद्भिरुपादीयेत, प्रयोजनवत्त्वे वा नान्त्या स्यादित्यत आह। "न चेयमवगतिरनर्थिका" कुतः, "अविद्यानिवृत्तिफलदर्शनात्"।

नह्यीयमुत्पन्ना सती पश्चादविद्यां निवर्त्तयति येन नान्या स्यात्, किन्त्वविद्याविरोधिस्वभावतया तन्निवृत्त्यात्मैवोदयते। अविद्यानिवृत्तिश्च न तत्कार्य्यतया फलमपि त्विष्टतयेष्टलक्षणत्वात् फलस्येति । प्रतिकूलं पराचीनं निराकर्त्तुमाह। "भ्रान्तिर्वा" इति। कुतः, "बाधक" इति। स्यादेतत्। मा भूदेकत्वनिबन्धनो व्यवहारोऽनेकत्वनिबन्धनस्त्वस्ति तदेव हि सकलामुद्वहति लोकयात्रामतस्तत्सिद्ध्यर्थमनेकत्वस्य कल्पनीयं तात्त्विकत्वमित्यत आह। "प्राक् च" इति। व्यवहारो हि बुद्धिपूर्वकारिणां बुद्ध्योपपद्यते, न त्वस्यास्तात्त्विकत्वेन, भ्रान्त्यापि तदुपपत्तेरित्यावेदितम्। सत्यञ्च तदविसंवादादनृतञ्च विचारासहतयाऽनिर्वाच्यत्वात्। अन्यस्यैकात्मग्रहानस्यानपेक्षतया बाधकत्वमनेकत्वज्ञानस्य च प्रतियोगिग्रहापेक्षया दुर्बलत्वेन बाध्यत्वं वदन् प्रकृतमुपसंहरति। "तस्मादन्येन प्रमाणेन" इति। स्यादेतत्। न वयमनेकत्वव्यवहारसिद्ध्यर्थमनेकत्वस्य तात्त्विकत्वं कल्पयामः, किन्तु श्रौतमेवास्य तात्त्विकत्वमिति चोदयति। ननु मृदादि" इति। परिहरति। "नेत्युच्यते" इति। मृदादिदृष्टान्तेन हि कथञ्चित्परिणाम उन्नेयः, न च शक्य उन्नेतुमपि, मृत्तिकेत्येव सत्यमिति कारणमात्रसत्यत्वावधारणेन कार्य्यस्यानृतत्वप्रतिपादनात् साक्षात् कूटस्थनित्यत्वप्रतिपादिकास्तु सन्ति सहस्रशः श्रुतय इति न परिणामधर्मता ब्रह्मणः। अथ कूटस्थस्यापि परिणामः कस्मान्न भवतीत्यत आह। "नह्येकस्य" इति। शङ्कते। "स्थितिगतिवत्" इति। यथैकस्याणाश्रये गतिनिवृत्ती एवमेकस्मिन् ब्रह्मणि परिणामश्च तदभावश्च कौटस्थ्यं भविष्यत इति। निराकरोति। "न, कूटस्थस्येति विशेषणात्" इति। कूटस्थनित्यता हि

सदातनी स्वभावादप्रच्युतिः, सा कथं प्रच्युत्या न विरुध्यते। न च धर्म्मिणो व्यतिरिच्यते धर्मो येन तदुपजनापायेऽपि धर्मी कूटस्थः स्यात्। भेद ऐकान्तिके गवाश्ववद्धर्मधर्म्मिभावाभावात्। बाणादयस्तु परिणामिनः स्थित्या गत्या च परिणमन्त इति। अपि च स्वाध्यायाध्ययनविध्यापादितार्थवत्त्वस्य वेदराशेरेकेनापि वर्णेनानर्थकेन न भवितव्यं किं पुनरियता जगतो ब्रह्मयोनित्वप्रतिपादकेन वाक्यसन्दर्भेण, तत्र फलवद्ब्रह्मदर्शनसमाम्नानसन्निधावफलं जगद्योनित्वं समाम्नायमानं तदर्थं सत्तदुपायतयाऽवतिष्ठते नार्थान्तरार्थमित्याह। "न च यथा ब्रह्मणः" इति। अतो न परिणामपरत्वमस्येत्यर्थः। तदनन्यत्वमित्यस्य सूत्रस्य प्रतिज्ञाविरोधं श्रुतिविरोधञ्च चोदयति। "कूटस्थब्रह्मवादिनः" इति। परिहरति। "नाविद्यात्मक" इति। नाम च रूपञ्च ते एव वीजं तस्य व्याकरणं कार्य्यप्रपञ्चस्तदपेक्षत्वादैश्वर्य्यस्य। एतदुक्तं भवति। तात्त्विकमैश्वर्य्यं सर्वज्ञत्वञ्च ब्रह्मणः किन्त्वविद्योपाधिकमिति तदाश्रयं प्रतिज्ञासूत्रं, तत्त्वाश्रयन्तु तदनन्यत्वसूत्रं, तेनाविरोधः। सुगममन्यत्॥

भावे चोपलब्धेः॥ १५॥

कारणस्य भावः सत्ता चोपलम्भश्च तस्मिन् कार्य्यस्योपलब्धेर्भावाच्च। एतदुक्तं भवति। विषयपदं विषयविषयिपरं, विषयिपदमपि विषयिविषयपरं, तेन कारणोपलम्भभावयोरुपादेयोपलम्भभावादिति सूत्रार्थः सम्पद्यते। तथा च प्रभारूपानुविद्धबुद्धिबोध्येन चाक्षुषेण न व्यभिचारः, नापि वह्निभावाभावानुविधायिभावाभावेन धूमभेदेनेति सिद्धं भवति। तत्र यथोक्तहेतोरेकदेशाभिधानेनोपक्रमते भाष्यकारः। "इतश्च